

**КНИГА
НА
МЕДИЦИМИТЕ**

WWW.MAGICGATEBG.COM

ЧАСТ ПЪРВА ОБЩИ ПОНЯТИЯ

ГЛАВА ПЪРВА ЕКСПЕРИМЕНТАЛЕН СПИРИТИЗЪМ

Недоверчивото отношение към съществуването на духовете се корени в липсата на познания за тяхното естество. Обикновено те се приемат като нещо, чието съществуване не е необходимо да се демонстрира. Много хора ги познават само от фантастичните истории, чути през детските години, почти както някои познават историята от романите - без стремеж да проверят дали тези истории, изчистени от забавните допълнения, имат някаква фактическа база. Не им се главоболи с това да отстранят горчивата обвивка, за да стигнат до бадема, и затова направо го хвърлят. По същия начин някои пуритани, шокирани от някоя ругатня, подлагат всичко на отрицание.

Каквато и да е представата за духовете, тя непременно се основава на убеждението, че извън материята съществува разум. Вземаме за отправна точка съществуването, оцеляването и индивидуалността на душата, за което спиритуализмът е теоретично учение, а спиритизмът - проява. Нека за малко се абстрахираме от проявите и водени от индукцията видим до какви изводи ще стигнем.

От мига, в който е признато съществуването на душата и нейната индивидуалност след смъртта, трябва също да се признае, първо - че това е различна природа от тялото, макар че веднъж отделила се от него за кратко време тя запазва свойствата му; второ - че тя притежава собствено съзнание, позволяващо ѝ да страда или да се радва.

Приемаме, че тази душа отива някъде. Какво се случва с нея? Къде отива тя?

Общоприето е, че тя отива или в небесата, или в пъкълта. Но къде са небесата и къде - пъкълът? Казано е в други времена, че небето е над нас, а адът - под нас. Но сега, когато знаем, че земята е кръгла, кое е над нас и кое под нас? Движението на звездите ги поставя за 12 часа под нас. А безкрайността на Космоса? Там, където човешкият поглед потъва в необятни пространства? Истина е, че знаем нещо за земните недра, но какво ще стане, когато геологията ги изучи окончателно? А тези концентрични сфери, известни като „небеса от огън" и „небеса от звезди"? Знае се, че Земята не е център на световите, че нашето Слънце е просто едно от милионите слънца, греещи в Космоса, всяко от които е център на своя планетна система. Какво става със значението на Земята, размито в тази необятност? По каква неуточнена привилегия тази незначителна пращинка, незабележителна нито с размера си, нито с мястото си, нито с нещо друго, единствена ще е населена с разумни същества?

Досегашното учение за местонахождението на душите си противоречи с научните факти. Друго, по-логично учение им определя владения без точни координати - всемирното пространство. Това е един изцяло невидим свят, в средата на който живеем,

който ни заобикаля и винаги е в пряк контакт с нас. Невъзможно ли е? Има ли нещо нелогично? Не е само това. Всичко ни говори, че не може да бъде другоаче.

Но какво ще стане тогава с тях, ако ги лишите от бъдещите наказания и възнаграждения и от тяхното специално предназначение? Забележете недоверието, че на такива места наказание или възнаграждения изобщо съществуват, поради представянето им в неприемлива светлина. Ако вместо това кажете, че душите намират щастието или мизерията в самите себе си, че техният жребий е определен от моралното им състояние, че срещата на добрите и състрадателни души е извор на блаженство, че в зависимост от степента си на прочистване те ще проникнат и видят дълбочината на мъдростта, всеки ще го разбере без усилие. Нека кажем отново, че душите се стремят към висшата степен само чрез усилията,

които полагат за собственото си усъвършенстване и след серия от изпитания за пречистването си. Ангелите са души, достигнали най-високото ниво, което всички могат да достигнат с усилия. Те са Божии пратеници, задължени да наблюдават изпълнението на неговите замисли из цялата Вселена, щастливи от славната си мисия. Демоните са души още грешни, но души, които могат да се пречистят, и това говори повече за справедливостта и добротата на Бога, отколкото учението, че те са създадени и обречени завинаги на зло.

Духовете са души лишени от телесната си обвивка. Ако духовете бяха нещо отделно, тяхното съществуване би могло да се приеме хипотетично. Но ако приемем, че съществуват душите, трябва да приемем, че съществуват и духовете, които не са нищо друго освен души. Ако приемем, че душите са навсякъде, автоматично трябва да приемем, че и духовете са навсякъде. Съществуването на духовете не може да бъде отречено, без да бъде отречено съществуването на душите.

Това, - наистина, е само теория по-смислена от всяка друга. Но не е малко да има теория, непротивопоставяща се нито на разума, нито на науката. Дори нещо повече, тя е подкрепена от факти, потвърдена от разсъждения и опити. Ние намираме тези факти във феномена на спиритическите прояви, които са явно доказателство за съществуването на душата и нейното оцеляване от тленното тяло. Но при много хора вярата свършва дотук. Те приемат съществуването на душата, респективно и на духовете, но отричат възможността да се контактува с тях, тъй като материалното не може да влиза в контакт с нематериалното. Това се базира на липсата ѝа знания за естеството на духовете. Възприета е съвсем неточната версия, че те са абстрактни, неясни същества, което е невярно.

Нека първо поговорим за духа в неговата цялост с тялото. Духът принципно съществува, тъй като е нещо, което МИСЛИ и ОЦЕЛЯВА. Тялото е само дреха, която духът напуска, когато тя се изхаби. След смъртта духът съблича първата, материалната, но не и втората, полуматериалната, която служи за връзка с тялото. Тази полуматериална обвивка в човешката форма образува за духа флуидно, мъгливо тяло.

невидимо за нас в обичайното си състояние, притежаваща някои свойства на материята. -Тази обвивка ще наречем ПЕРИСПРИТ. Духът тогава не е абстракция, а същество ограничено и очертано, на което се иска да бъде видимо и досегаемо, приличащо на човешките същества. Защо тогава не може да въздейства върху материята? Дали защото тялото му е флуидно? Но ако е между най-редките флуиди, тези, които изглеждат неизмерими - например електричеството - как тогава човекът е създал най-мощните си двигатели? Нима неизмеримата светлина не е пример за въздействие на химическо въздействие върху измеримата материя? Ние не познаваме специфичната материя на перисприга, но нека предположим, че той е изграден от електричество или нещо подобно. Защо тогава да не притежава същите специфични свойства?

Съществуването на душата и това на Бога - резултат едно от друго - служат за база на надстройката, преди да навлезем в спиритическа дискусия, необходима да убедим нашия събеседник.

Ако на следните въпроси: “Вярвате да в Бога?”, “Вярвате ли, че има душа?”, “Вярвате ли, че притежавате душа?”, той отговори отрицателно или дори просто каже: “Не знам”, “Надявам се да е така, но не съм сигурен” - най-учтивият израз на отрицание, прикриващ съществуването на т. нар. прилични предразсъдъци, ще е безполезно да се продължава по-нататък, защото това ще бъде равносилно да демонстрирате свойствата на светлината, пред слепец, непризнаващ съществуването ѝ. В крайна сметка спиритическите прояви не са нищо друго освен прояви на свойствата на душата.

Ако основата е приета, но не като нещо вероятно, а като нещо сигурно, то съществуването на духовете се подразбира.

Ако духът иска да контактува с човек, значи той иска да обмени някаква информация с него. И защо не? Какво е човекът, ако не дух, затворен в тяло? Защо свободните духове да не могат да контактуват с пленените, също както свободен човек може да контактува с окован? След като приемате оцеляването на душите, защо да не приемете оцеляването на чувствата? След като душите са навсякъде, не е ли естествено да се мисли, че душата, която ни е обичала през живота си, ще е близо, до нас и след това и ще използва за това предимствата на състоянието си? Нима през живота си не е въздействала върху материята на тялото? Нима не е била тя тази, която е направлявала движенията му? Защо тогава, след смъртта си, бидейки в съгласие с друг дух, ограничен в тялото си, да не използва това тяло, за да изрази мислите ѝ, както някой ням би използвал говорител, осигуряващ контакта му с говорещите?

Нека за миг се абстрахираме от фактите, които според нас, правят нещата неоспорими. Нека ги приемем като скромна хипотеза и искаме от скептиците да ни убедят не просто чрез отрицание, а с категорични доводи, че това е невъзможно.

Установяваме се на тяхна територия и те преценяват нещата през призмата на материалните закони, използвайки арсенала на математически, физически, химически,

механични и физиологични доказателства от А до Я, винаги започвайки с принципа за съществуването и оцеляването на душата. И така:

ПЪРВО. Съществуващата в нас през живота ни душа не може да съществува като дух след смъртта.

ВТОРО. Ако той (духът) мисли, той не мисли за този, когото е обичал.

ТРЕТО. Ако той мисли за този, когото е обичал, той няма да пожелае да се свърже с него.

ЧЕТВЪРТО. Ако той може да бъде навсякъде, той не може да бъде до нас.

ПЕТО. Ако е до нас, той не може да контактува с нас.

ШЕСТО. Със своята флуидна обвивка той не може да въздейства върху инертната материя.

СЕДМО. Ако той може да въздейства върху инертната материя, той не може да я оживи.

ОСМО. Ако може да я оживи, той не може да направлява ръката да пише.

ДЕВЕТО. Направлявайки я да пише, той не би могъл да отговори на: нашите въпроси, и да предаде своите мисли.

Когато противниците на спиритизма ни убедят, че това е така, с ясни доводи като тези, с които Галилей е доказал, че не Слънцето се върти около Земята, а тя около него, тогава бихме приели, че съмненията им са основателни. За съжаление, до ден днешен техните аргументи се изчерпват с думите „Не вярвам в това“, „Това е невъзможно“. Те несъмнено ще кажат, че и ние трябва да докажем своите твърдения. Ние ще ги докажем и ако те не приемат нито доводите, нито фактите, ако те отрекат дори очевидното, ще трябва да докажат, че доводите ни са фалшиви, а фактите - невъзможни.

ГЛАВА ВТОРА

ЧУДНО И СВРЪХЕСТЕСТВЕНО

Ако вярата в духовете и техните прояви е ограничено схващане, продукт на определена система, с някои прояви на разума, подозрително напомнящи на илюзии, как бихме си обяснили толкова силното и въздействие върху хората, древни и съвременни, в свещените книги и във всички известни религии? Това е, биха казали някои критици, логично, защото човекът винаги е обичал чудесата. Но какво считаме за чудо? Това, което противоречи на законите на природата. Тогава, след като сте така изцяло запознати със законите на природата, за вас е възможно да ограничите и властта на Бога? Докажете, че съществуването на духовете и техните прояви противоречат на природните закони. Размишлението е едно от свойствата на духа. Възможността да въздейства на материята, на нашите чувства, следователно да предава собствените си мисли, е резултат на нашата чувствителност към неговото физиологично състояние. В този факт няма нищо свръхестествено или чудно. Когато един умрял човек, напълно

мъртъв, възкръсне телесно, когато разпръснатите му органи се съберат и тялото му се възстанови и върне към живот, това ще бъде чудо, свръхестествено, фантастично. Независимо дали го признавате, или не, трябва да се каже, че духът може да повдигне масата и да я поддържа във въздуха без ничия подкрепа. Не е ли това унижение на закона за гравитацията? Да, на познатия закон, но дали Природата е казала последната си дума? Преди да бъде открита подемната сила на газовете, кой би казал, че тежка машина с хора в нея ще триумфира в небето? Не е ли изглеждало това в очите на тълпата като нещо свръхестествено, дяволско? Ако преди стотици години някой беше казал, че може да се изпрати съобщение на пет хиляди мили и да се получи отговор за няколко минути, щеше да бъде сметнат за глупак. А ако го беше направил, щяха да сметнат, че има връзки с дявола. По това време се е считало, че единствено дяволът може да се движи с такава скорост. Защо тогава един непознат флуид да не притежава свойството при някои обстоятелства да преодолее ефекта на материалното тегло, както водородът неутрализира теглото на балона?

Това е само сравнение и идва просто да покаже, че физически това не е невъзможно. Сега бихме желали да пристъпим към възприемането на този феномен предпазливо, за да избегнем евентуална заблуда. Всички отрицания не могат да го направят несъществуващ, докато не се докажат. За нас тук няма нищо свръхестествено. Това е всичко, което - можем да кажем засега.

Ако фактът е потвърден, би могло да се каже, че го приемаме. Приемаме дори причината, която изтъквате, че това е непознат флуид. Но какво доказва намесата на духове? Би могло да се представи едно стабилно доказателство, но все пак трябва да се проследят останалите части на книгата. Ще кажем само с няколко думи, че то теоретично се съдържа в принципа - всяко разумно действие има разумна причина. На практика в забележката, че този феномен се нарича спйри-тически, се съдържа доказателство за разум, съществуващ извън материята. Този разум е извън разума на участниците в спиритическия сеанс - това е доказано на практика. След като действащото същество не може да бъде видяно, то трябва да е невидимо. Така в поредицата от наблюдения научаваме, че невидимото същество, което сме нарекли дух, не е нищо друго освен душата на този, който е издъхнал физически, и чиято смърт е свалила от нея грубата, видимата обвивка, оставяйки й само безплътната обвивка, невидима в нормалното си състояние.

Въздействието на невидимите същества върху материята е резултат от свойствата на тяхната флуидна обвивка. Това въздействие е разумно, защото смъртта отнема само тялото, не разума. Това е ключът към феномена, който погрешно наричат свръхестествен. Съществуването на духовете не е в такъв случай предварително изградена система, въображаема хипотеза за обяснение на фактите. Всичко е резултат от

наблюдения и естествени изводи за съществуването на душата. Да отречем това въздействие, значи да отречем душата и нейните свойства. Този, който мисли, че може да даде по-рационално обяснение на тези разумни действия и най-вече да обясни причината за това, нека го направи и тогава неговите заслуги ще бъдат дискутирани. За този, който приема материята като единствена сила в природата, ВСИЧКО, КОЕТО НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ ОБЯСНЕНО СЪС ЗАКОНИТЕ НА МАТЕРИЯТА, Е ЧУДНО И СВРЪХЕСТЕСТВЕНО и за него ЧУДЕН е синоним на суеверие. За такива хора религията се основава на съществуването на нематериалното, което за тях е суеверие. Те не смеят да го кажат на висок глас, само го шепнат, като външно се застраховат, твърдейки, че религията е нужна на хората, за да възпитават добре децата си. Но трябва да се избере едно от двете - или религиозните принципи са истина, или са лъжа. Ако са истина, това е така за целия свят. Ако са лъжа, не са ли по-добре невежите, отколкото просветените.

Тези, които атакуват спиритизма като нещо нереално, се базират на материалистичните принципи. Отхвърляйки всичко нематериално, те отхвърлят и съществуването на душата. Стигайки до дълбините на техните разсъждения, внимателно изучавайки чувствата в думите им, вие ще видите почти навсякъде тези принципи, ако не категорично формулирани, то забулени под претенциозно разумната им философия. Така, отхвърляйки всичко произтичащо от съществуването на душата, поради нематериалното му звучене, не приемайки причината, те не приемат и последствията. Оттук се налага и изводът, че неспособността им да отрекат гласно спиритизма се крепи на тоталното отричане без аргументи на всичко, което не е материално: За тях необходимостта да познават това, за което говорят, е най-малката им грижа. Те си мислят, че изтъкват необорими доказателства, плод на задълбочени изследвания, между които са конвулсиите на св. Медар, камизарите от пещерите, монахините от Лоудън. Според тях това са явни измами, за което никой не спори. Но защо мислят, че тези истории са евангелието на спиритизма? Нима привържениците на спиритизма не признават, че шарлатаните използват точно такъв тип доказателства, за да оцелеят? Че въображението създава, а фанатизмът преувеличава повечето от тях?

За да разберете спиритизма, трябва да го изучите подробно. Няма наука, която може да бъде овладяна без изразходване на труд и време. Спиритизмът, който се докосва до най-важните въпроси на философията и всички отрасли на обществения ред, включително и до физическото и моралното състояние на човека, което само по себе си е отделна наука, не би могъл да бъде овладян за няколко часа. Този, който иска да проникне под повърхността, би трябвало да пожертва месеци и години, защото спиритизмът не е въртене на маси, както смятат някои. Но те обикновено говорят въз основа на „богатия“ си опит, т.е. присъствието на един или два сеанса, най-често за развлечения или за убиване на времето. Ще възразят, че нямат време за повече. Но след като нямат време да го изучат, нека не говорят за него, а още по-малко го съдят.

Нека резюмираме следните предложения:

1. Всички спиритически явления имат за основен принцип съществуването на душата, оцеляването ѝ след смъртта на тялото и нейните прояви.
2. Тези явления, подчинявайки се на природните закони, не съдържат в себе си нищо ЧУДНО или СВРЪХЕСТЕСТВЕНО, в буквалния смисъл на тези думи.
3. Много факти се приемат като свръхестествени поради непознаване на тяхната същност. Спиритизмът ги обяснява и ги причислява към природните явления.
- /
4. Между обстоятелствата, наричани свръхестествени, има много, които спиритизмът отрича и чието място е сред суеверията.
5. Доколкото спиритизмът признава, че в много от разпространените поверия има частица истина, отхвърля вероятността всички подобни истории да са плод на въображението.
6. Да се осъжда спиритизма за това, което не приема, е чиста проба незнание, обезценяващо мнението на този, който го дава.
7. Обяснението на спиритическите явления представлява цяла наука, цяла философия, изискваща сериозно и подробно изучаване.
8. Спиритизмът може да бъде критикуван само от този, който е отлично запознат с него, изцяло го е изучил, изцяло го е изследвал с търпението и упоритостта на добросъвестен наблюдател. Наблюдател, който не се впечатлява от забележката „няма такова нещо“, а старателно проучва всеки аргумент. И когато отхвърли нещо, го отхвърля не просто от отрицание, а защото има по-категорични поводи. Такава критика още не е чула.

Споменахме думата ЧУДО. В основното си значение думата ЧУДО означава нещо свръхестествено, нещо прекрасно. Академичното ѝ звучене обаче е по-широко или АКТ НА ВЪЗДЕЙСТВИЕ НА БОЖЕСТВЕНАТА СИЛА ВЪРХУ ОБИЧАЙНИТЕ ПРИРОДНИ ЗАКОНИ. Това в действителност е обичайното ѝ значение ѝ като метафора то ни обяснява причините за някои изненадващи ни явления. Това не бива да ни кара да мислим, че Бог е решил да ревизира някои закони, създадени от самия него. Целта ни е да докажем, че спиритическите феномени, колкото и да изглеждат необясними понякога, не са извън тези закони. Те не са свръхестествени, не са чудеса. Едно чудо не може да бъде обяснено. Едно спиритическо явление, напротив, може да бъде обяснено по най-разумен начин, защото е последствие на основните закони. Чудото има различен характер. То е изолирано, несвързано с нищо, неповторимо. Но когато започне да се репродуцира и то от различни личности, то престава да бъде чудо. Науката всеки ден твори чудеса в очите на невежите. Някога всеки, който е знаел повече от останалите, е минавал за магьосник и тъй като се е мислило, че тези знания могат да бъдат получени само от дявола, знаещият е бивал изгарян. Сега, когато хората са много по-цивилизовани, се ограничават с изпращането му в лудницата.

Когато човек наистина умре, както споменахме в началото, би могъл да бъде върнат към живот само с божествената намеса. Това наистина би било чудо, тъй като противоречи на природните закони. Но ако човек само изглежда мъртъв, ако е изпаднал в латентна виталност и науката успее да го съживи, това в очите на просветените би било природно явление. Невежите обаче биха го обявили за чудо и авторът му би бил пребит с камъни или обожествен, според настроението на тълпата.

В някои страни, ако един учен издигне хвърчило с метален проводник и чрез него привлече мълния върху някое дърво, запалвайки го, този нов Прометей би бил сметнат за обладан от нечисти сили, Казано между другото, в нашите очи Прометей изглежда като предшественик на Франклин. Йехова; спирайки движението на земята, би сътворил истинско чудо, защото знаем, че никой не е надарен с такава сила. Във всяко спиритическо явление, колкото и изключително да е то, има въздействие на окултни сили. Но ако явлението е продукт на действието на невидими сили, то не е по-странно от други явления, защото окултните сили са част от силата на природата, която непрекъснато оказва влияние както върху материалния, така и върху духовния свят.

ГЛАВА ТРЕТА СИСТЕМИ

Системи на отрицанието: мошеничество, умопомрачение, халюцинации, мускулни спазми, физически причини, система на отразено действие. – Системи на утвърждаването: система на колективната душа, сомнабулична система, песимистична, диaboлична или демонична система, оптимистична система, юниспиритна или моноспиритна система, мултиспиритна или полиспиритна система, система на материалната душа.

Първото чувство, обземащо ни, когато станем свидетели на странните явления на спиритизма, е съмнение в тяхната реалност, или по-скоро в причините за пораждането им. Когато те бъдат доказани с факти и чрез експерименти, всеки може да интерпретира през призмата на собствените си идеи. Това е причината за възникването на няколко системи, които чрез най-внимателно наблюдение трябва да бъдат оценени по, своите качества.

Противниците на спиритизма си мислят, че това разнообразие в мненията е аргумент в тяхна полза, твърдейки, че спиритистите нямат съгласие помежду си. Не може някой да представя неуверените Стъпки на една нова наука за аргумент. Това е напълно естествено явление. Времето ще координира фактите, които ще фиксират мненията. Колкото по-точни са наблюденията и по-комплектувани фактите, толкова по-бързо ще изчезнат преждевременните идеи, ще бъде установено единство, ако не по всички детайли, то поне по основните точки. Това трябва да заеме важно място в спиритизма. Не може да се избяга от общия закон.

Следвайки прогресивното развитие на идеите, би трябвало да сложим начело в списъка това, което би могло да бъде наречено СИСТЕМИ НА ОТРИЦАНИЕ и то е оръжие на противниците ни. Ние оборваме техните възражения във въведението и заключението на „КНИГА НА ДУХОВЕТЕ“ също както и в малката книга, наречена „КАКВО Е СПИРИ-ТИЗЪМ?“. Би било излишно да започваме отново. Затова просто ще припомним с няколко думи базата на техните възражения. Спиритическите явления са два вида: с физически и с умствени резултати. Отричайки съществуването на духовете с довода, че не съществува нищо извън материята, би могло да се заключи, че те отричат и умствените резултати. Те ги коментират от тяхна гледна точка и аргументите им могат да бъдат подредени в следните системи:

СИСТЕМА НА МОШЕНИЧЕСТВО. Нашите опоненти считат много от свойствата на тези явления за измама, тъй като някои от тях могат да бъдат симулирани. Това предположение би могло да обяви всички спиритисти за измамници, всички медиуми за мошеници, без да обръща внимание на положението, характера, знанията и репутацията на отделните личности. Ако това заслужаваше отговор, бихме казали, че обикновените физически явления също биха могли да бъдат имитирани от фокусници и че това не доказва нищо срещу истинската наука. Освен това има хора, чиято репутация е извън всякакво съмнение и би било крайно неучтиво да ги обвиняваме в мошеничество. След като може да се злоупотребява с всички, дори и с най-светите неща, защо да не може да се злоупотреби и със спиритизма?

СИСТЕМА НА УМОПОМРАЧЕНИЕ. Когато скептиците се изразяват без излишни церемонии, заявяват: „О, те са луди!“. Това е най-силният аргумент на тези, които нямат стабилни познания по темата. Този начин на отрицание е толкова употребяван, че е станал смешен. Спиритистите едва ли се тревожат от него. Те смело защитават позициите си и се утешават със знанията, които притежават, като хора, чиито заслуги не подлежат на обсъждане. Трябва да се съгласим, че това умопомрачение, ако разбира се е такова, е за предпочитане пред непросветените атаки на противниците им, на брой значително по-малко от вярващите. Ако между вярващите има известен брой ексцентрици, това не доказва нищо срещу учението също както фанатизираните вярващи - срещу религията, откачените музиканти - срещу музиката или побърканите математици - срещу математиката. Всички идеи имат своите фанатизирани привърженици и някой трябва да е надарен с прекалена глупост, за да обърка преувеличаването на нещо със самото нещо.

СИСТЕМА НА ХАЛЮЦИНАЦИИ. Едно друго мнение, по-малко противно, дори оцветено с мъничко наука, причислява всички спиритически явления към илюзиите. Според тази теория наблюдателят е съвсем искрен, но той просто мисли, че вижда неща, които в действителност не вижда, рогато той наблюдава издигането на масата и увисването ѝ във въздуха без видима помощ, масата фактически не е напуснала мястото си. Масата във въздуха е нещо като мираж, нещо като отражение. По същия начин

виждаме отражението на звездите във водата. Това би могло да е така, но очевидците се убеждават във факта, преминавайки под висящата във въздуха маса, което би било доста трудно, ако тя си стоеше на мястото. От друга страна, много пъти се е случвало при слизането си долу масата да се счупи. Това също ли е оптическа измама?

СИСТЕМА НА МУСКУЛНИ СПАЗМИ. Ако това би било така за зрението, то не би могло да е същото и за слуха. Когато звукът е чул от всички присъстващи, как бихме могли да ги убедим, че той е илюзия. Един лекар дава следното положително обяснение: „Причината за това са едновременните съзнателни или несъзнателни контракции на сухожилията на глезенните мускули на всички присъстващи." Във връзка с това той навлиза в подробно анатомично обяснение, опитвайки се да докаже как тези сухожилия произвеждат звуци, наподобяващи биенето на барабан и дори изпълнявайки определен ритъм. Оттук той заключава, че тези, които мислят, че са чули удара на масата в пода, са или жертва на измама, или на илюзия. Това само по себе си не е ново. За нещастие на автора, претендиращ за това откритие, теорията му не издържа при всички случаи.

Нека първо кажем, че тези, който се радват на способността така да командват мускулите на глезените си или където и да било другаде, са нещо изключително, докато тези, които могат да карат масите да почукват, са далеч по-често срещано явление и че последните едва ли някога са се радвали на тази мускулна проява. На второ място, този учен е забравил да обясни как мускулните спазми на човек, неподвижен или изолиран от масата, биха произвели по нея вибрации, напълно осезаеми при докосване. Как този звук би могъл да бъде издаден и наложен на останалите присъстващи в различните краища на масата, на останалите мебели край стените, на тавана и т.н. Как, най-накрая, действието на този мускул може да се простре до масата, при положение че между него и масата няма пряк контакт, и на всичко отгоре да я раздвижи. Това обяснение, ако, разбира се, се приеме за задоволително, може да дискредитира само феномена на чуването по масата, не и другите форми на контакт. Нека заключим, че той е отсъдил, без да наблюдава или поне без да е наблюдавал внимателно. Може да се съжالياва, че учените понякога прибързват със заключенията за неща., които не разбират, и при това, когато фактите опровергават твърденията им. Техните познания най-малкото би трябвало да ги направят по-предпазливи, когато се движат по границите им.

СИСТЕМА НА ФИЗИЧЕСКИ ПРИЧИНИ. Тук ние напускаме сферата на Пълното отрицание. Реалността на явлението е доказана. Първата мисъл, естествено появяваща се в съзнанието на очевидеца, е дали причината за движението не е магнетизмът, електричеството или въздействието на някакъв флуид. С една дума - на причина дълбоко физическа и материална. В това мнение няма нищо ирационално, просто тук всичко се ограничава в чисто физически рамки. Има едно обстоятелство в негова полза, а то е, че в някои случаи нарастването на силата зависи от броя на присъстващите. Всеки един от тях се явява като елемент от една човешка електрическа батерия. Както казахме, това, което отличава вярната теория, е способността ѝ да даде обяснение за

всичко. Ако отделен факт противоречи на останалите, теорията е или фалшива, или непълна, или прекалено безусловна. Това се получава в този случай. Тези движения и тези почуквания издават признаци на разум, покоряващ се на желаниа и отговарящ на мисли. Щом като въздействието престава да бъде чисто физическо, причината, съвсем логично, трябва да има друг източник. По този начин системата на **ИЗКЛЮЧИТЕЛНОТО ВЪЗДЕЙСТВИЕ** на материални фактори отпада и може да намери привърженици само сред тези, които съдят „априори“. Главното е, че се потвърждава действието на нечий разум, и всеки, направил си труда да наблюдава, ще го разбере.

СИСТЕМА НД ОТРАЗЕНО ДЕЙСТВИЕ. Действието на интелект вече е признато, остава само да се открие източникът му. Мислено е, че това би могъл да е интелектът на медиума или асистентите му, отразяващ се както се отразяват светлината и звукът. Това е възможно, но само опитът може да го потвърди. Нека първо отбележим, че тази система напълно отхвърля чисто материалистическите идеи, защото, за да бъде възможно репродуцирането на интелекта на асистентите по индиректен път, би трябвало да приемем, че той , е отделен от организма. Ако изразените мисли са винаги тези на асистентите, теорията на отразеното действие би могла да се счита за потвърдена. Но не е ли явлението, дори редуцирано до тези пропорции, прекалено интересно? Мислите се предават чрез инертно тяло, превръщат се в движение и звук - това не е ли забележително? Няма ли в него нещо, което да събуди любопитството на учения? Защо тогава го презират

- те, които до изтощение изрледват нервните влакна?

Когато в течение на разговора твоят събеседник изразява мисли, аналогични на собствените ти, това значи ли, че идват, от теб? Достатъчни са няколко потвърдени примера, за да докажат, че тази теория не може да бъде абсолютизирана. Освен това, как да си обясним отражението, -след като понякога информацията се изписва от хора, които не могат да пишат, отговори от най-висше философско естество се предават чрез неграмотни хора, получават се отговори на въпроси, зададени наум или на език, непознат за медиума. Хиляди такива факти разпръскват всяко съмнение относно независимостта на разума, чиито прояви наблюдаваме. Противното мнение би могло да е единствено резултат от грешка в наблюдението. Ако присъствието на външен интелект е морално, доказано от естеството на отговора, то е материално потвърдено от директното писане. Разумният характер на явлението е извън всякакво съмнение. В такъв случай там има нещо повече от въздействие на флуиди. Й накрая, спонтанността на изразените мисли, без предлагани въпроси, не ни позволява да видим в тях отражение на мислите на асистента.

СИСТЕМА НА КОЛЕКТИВНА ДУША. Това е вариант на гореказаното. Според тази система се проявява само душата на медиума, но тя се свързва с душите на други живи хора, независимо присъстващи или отсъстващи, и заедно оформят една **ОБЩА ДУША**,

кооперирайки дарбите, интелекта и знанията си. Макар че трудът, в който е изложена тази теория, е озаглавен „Светлината“, стилът му ни се струва доста тъмен и неясен. Признаваме, че за нас е трудно разбираем, но сме длъжни да го споменем. Това е лично мнение, както много други, спечелило малцина привърженици. Името ЕМА ТИРПС представя групата, изразяваща тези идеи. Книгата има следното мото: „Нищо скрито не би трябвало да остане неизучено“. Това обещание е очевидно фалшиво, защото, има много неща, които човек не може или не би трябвало да знае. Би било много самонадеяно от негова страна да иска да проникне в Божиите тайни.

СОМНАМБУЛИЧНА СИСТЕМА. Тази система има много привърженици и дори печели нови. Както и предходната, тя допуска, че източникът на разумните контакти се Крие в душата или в духа на медиума. Според теорията медиумът мултиплицира душата си, като по този начин временно увеличава душевните си сили, стигайки, до лунатично или екстатично състояние, което възбужда и направлява неговия разум. Не може да, се отрече, че в някои случаи се усещат подобни признаци, но след като присъства на значителен сеанс, никой не би повярвал, че това е правило, а не изключение. Може да се мисли, че медиумът винаги е импулсивна илр екстатична личност, въпреки че той може да симулира, но как да повярваме, че е импулсивен, когато пише като робот, без изобщо да съзнава какво прави, смеейки се или говорейки за това или онова. Теорията е интересна, но малко трудно ще обясни Как възбудата може да накара неграмотния да пропише, а какво остава пък когато се контактува чрез почукване или с Помощта на линейка или кошница. Ние ще видим, в края на краищата, в частта, посветена на влиянието на представите на медиумите, че случаите, в които чужд разум се разкрива чрез безспорни признаци, са толкова много и толкова явни, че не оставят място за съмнение. Вината на повечето от скалъпените теории за произхода на спиритизма е, че правят генерални заключения въз основа на няколко отделни явления.

ПЕСИМИСТИЧНА, ДИАБОЛИЧНА или ДЕМОНСКА СИСТЕМА. Тук навлизаме в друг начин на мислене. Намесата на външни сили се приема, търси се техният произход. Несъмнено най-лесният начин е да запитаме самите тях, но някои не го приемат като достатъчна гаранция, виждайки в явлението пръста на дявола. Според тях само дяволът или демоните могат да контактуват. Ние винаги сме разбирали, че привържениците на тази система не трябва да бъдат причислявани към враговете на спиритизма, дори напротив. Нека тезите които контактуваме, бъдат демони или ангели -те са безтелесни. Да се приемат проявите на демони, значи да, се приеме възможността за контакт с невидимия свят също както с човек от този свят.

Вярата в изключителната връзка с демоните, колкото и да е ирационална, не изглежда невъзможна, когато се разгледа съществуването на духовете извън човешката природа. Знаейки, че духовете не са нищо друго, освен душите на умрелите, напълно е възможно те да са загубили своето влияние, своя престиж. От това би следвало, че всички тези

души са демони - душите на баща, на син, на приятел. И нашите след смъртта биха станали демони. Учението не е нито ласкателно, нито утешително за повечето хора. Трудно би било за една майка да приеме, че любимото ѝ загубено дете, което след смъртта си идва да ѝ даде доказателства за чувствата си и за личността си, може да бъде представител на Сатаната. Истина е, че между духовете има и много лоши, заслужаващи да ги наречем демони по простата причина, че те са били много лоши хора и смъртта не може незабавно да ги преобрази. Въпросът е дали само те са тези, с които контактуваме?

Към мислещите по този начин отправяме следните въпроси:

1. Има ли добри и лоши духове?

2. Ако Бог е по-силен от лошите духове или демоните, бихте ли желали да ги повикате?

3. Ако потвърдим, че само лошите могат да контактуват, значи приемаме, че добрите не могат. Ако това е така, има два варианта - това е или по Божията воля, или против нея. Ако е против нея, злите духове трябва да са по-силни от него. Ако е по Неговата воля, защо, в Своята любяща доброта, Той не разреши на доброто да уравни влиянието на другите?

4. Какво доказателство можете да дадете за неспособността на добрите духове да контактуват?

5. Когато знанията, показани в някои контакти, застават срещу вашата теория, вие отговаряте, че демоните могат да се преобразяват всякак, за да измамят по-успешно.

Ние знаем, че има лицемерни духове, които придават на езика си фалшивия блясък на добротата. Но ако приемете, че невежеството може да фалшифицира истинското знание, че лошата природа може да прикрие истинската добродетел, значи нищо не би могло да разкрие измамата?

Ако демонът може сам да "контактува, както е враг на Бога и на хората, защо ни препоръчва да се молим на Бога, да се подчиняваме на волята Му, да приемаме безропотно житейските несподи, да не желаем нито богатство, нито слава, да бъдем милосърдни, и изобщо всички Божии правила, с една дума - прави всичко необходимо да разруши собствената си империя? Ако е демон този, който ни дава такива съвети, трябва да се съгласим, че колкото и да е лукав, е много несръчен, доставяйки ни оръжие срещу самия себе си.

Ако духовете контактуват, то е, защото Бог им е разрешил. Наблюдавайки добрите и лошите контакти, не е ли по-логично да се мисли, че Бог би разрешил на лошите да ни изпитват, а на добрите да ни съветват?

Можем ли да разберем мотивите за тази теория?

Тя е създадена от хора, убедени, че всеки, който не е на тяхното мнение, не е прав. Не можейки да отрекат фактите, те желаят да ги представят по ужасяващ начин. Когато един мюсюлманин чуе дух да говори срещу Корана., той е убеден,

че има насреща си лош дух. Същото се отнася и за евреин, чул хули срещу Мойсеевите скрижали. Колкото до католиците, чухме едно твърдение, че духът, с който контактуваме, не би могъл да бъде друг, освен дявола. Макар че в същото време той проповядва милосърдие, търпимост, любов към ближния, Отказване от всички земни съблазни - всички принципи на Христос.

Духовете са само човешки души, а хората не са съвършени, в резултат на което има и несъвършени духове, чийто характер се отразява и в контактите им. Неоспорим факт е, че има лоши, лукави и изключително лицемерни духове и с тях трябва да бъдем нащрек. Но няма защото по света се срещат и лоши хора, трябва да се изолираме от обществото? Бог ни е дал разум и справедливост да преценяваме духовете също като хората. Подобрият начин да се осигурим срещу опасностите, с които ни среща практикуването на спйритизма, е не да го забраняваме, а да го разбираме.

ОПТИМИСТИЧНА СИСТЕМА. За разлика от тези, които виждат в явленията само действие на демони, има и такива, виждащи в тях проява на добри духове. Те предполагат, че душата, бидейки освободена от материята, добива висша власт и мъдрост. Тяхното сляпо доверие в абсолютното превъзходство на съществата от невидимия свят е ставало повод за много Измами и ги е научило, че с различните духове трябва да се внимава, както с различните хора.

ЮНИСПРИТНА или МОНОСПРИТНА СИСТЕМА. Разновидност на оптимистичната система е вярването, е един-единствен дух контактува с хората и че този дух е Христос, закрилникът на този свят. Когато присъстваме на контакт от най-отвратителен вид, изпълнен с отблъскваща грубост, злоба и злонамереност, би било осквернително и неблагочестиво да допуснем, че това е еманация на духа на Свещената доброта. Ако тези, които вярват в това, никога не са имали неприятни контакти, бихме могли Да разберем илюзиите им, но повечето от тях са имали и много лоши контакти, - които обясняват с това, че добрите духове са участвали в отвратителни неща, за да ги изпитат. Така, докато някои приписват всички контакти на дявола, който им говори добри неща с цел да ги съблазни, други пък считат, че контактуват с Христос, говорещ им отвратителни неща, за да ги изпита. Между тези две толкова различни мнения, кое да приемем за решаващо? Доброто чувство или опита? Ние казваме опита, защото е невъзможно тези,, които изразяват идеите си така ограничено, да познават изцяло нещата.

Когато представяме факти от различни прояви, било устни или визуални, доказващи самоличност - наличие на отношения, приятелства или запознанства, те отговарят, че това е винаги един и същ дух. Според едните това е дяволът, според другите - Христос. Но те не ни казват защо другите духове не могат да контактуват с нас. По каква причина Духът на истината ще се представя под друго лице, заблуждавайки бедната майка,"карайки я да вярва, че е детето ѝ, което тя оплаква. Разумът отказва за приеме, че Светият Дух би изпаднал толкова. Нещо повече, не отнема ли това от спйри-тизма

неговия най-голям чар, утехата след бедствието, отричайки възможността за всякакви други контакти? Нека просто кажем, че тази система е ирационална и неиздържана. МУЛТИСПРИТНА и ПОЛИСПРИТНА СИСТЕМА. Всички системи, които разгледахме, разбира се, без негативните, се базират на някакви наблюдения, които обаче са непълни и зле интерпретирани. Ако къщата е червена от едната страна и бяла от другата, тези, които я виждат само от едната страна, ще казват, че е съответно червена или бяла и ще бъдат и прави, и неправи. Само този, който я е видял и от двете страни, ще каже, че тя е червена и бяла и само той ще бъде прав. По същия начин се формират и мненията за спиритизма и по същия начин може да се сбърка, ако се взема за правило изключението и за цяло това, което е само част. Затова казваме, че който иска сериозно да изучи тази наука, трябва да наблюдава внимателно и продължително, защото единствено времето ще му позволи да види детайлите, да улови и най-деликатните нюанси, да наблюдава множеството характерни обстоятелства. Но ако той спре на повърхността, ще се увлече в преждевременни и следователно грешни съждения. Тук са основните заключения, извлечени чрез пълни наблюдения, формиращи вярата, смеем да кажем на мнозинството от спиритистите, вместо ограничителните системи, които са изолирани мнения.

1. Спиритистките явления са дело на извънтелесен разум, с други думи - на духове.
2. Духовете образуват невидимия свят, те са навсякъде, пространството е населено с тях до безкрайност. Винаги около нас има духове, с които сме в контакт.
3. Духовете постоянно въздействат върху физическия и моралния свят и са една от силите на природата.
4. Духовете не съществуват отделно от природата. Те са душите на тези, които са живели на тази земя, или в други светове, освободени от телесната си обвивка, от което следва, че душите на хората са възплътени духове, които след смъртта се превръщат в духове.
5. Има духове от всички степени на доброто и злото, на знанието и невежеството.
6. Всички те са подчинени на закона за прогреса и всички могат да стигнат до съвършенство, но тъй като притежават свободна воля, срокът може да бъде по-дълъг или по-къс, в зависимост от усилията им.
7. Те са щастливи или нещастни, в зависимост от това дали са правили добро или зло през живота си, и от степента на пречистване, до която са успели да стигнат. Щастието, съвършено и без компромиси, е отредено само на тези духове, които са стигнали до най-висшата форма на съвършенство.
8. Всички духове, според дадените обстоятелства, могат да се проявяват пред хората. Броят на тези, които могат да контактуват, е неограничен.

9. Степента, до която са достигнали, можем да отгатнем по думите им. Добрите духове дават само добри съвети и говорят добри неща, всичко в тях показва възвишеност. Лошите мамят, и всички техни думи носят знака на несъвършенството и невежеството. Различните степени, през които минават, са обозначени в „Книга за духовете“. Изучаването на тази класификация е необходимо, за да оценим природата на духовете, които се появяват пред нас, техните добри и лоши качества.

СИСТЕМА НА МАТЕРИАЛНАТА ДУША се заключава само в особеното мнение за съкровената природа на душата. Според него душата и периспритът са различни неща, или казано по-ясно, периспритът е душа, пречистила се постепенно чрез различни превъплъщения - както алкохолът се пречиства чрез различни дестилации.

Спиритисткото учение разглежда перисприта като флуидна опаковка на душата или духа? Периспритът е материя, макар и съвсем безплътна, а душата би била повече или по-малко материална според степента на пречистването си. Системата не променя нищо от основните принципи на спиритисткото учение, поради това, че не променя с нищо съдбата на душата. Условието за нейното бъдещо щастие остават същите. Душата и периспри-тът са едно цяло, обединено под името „дух“, както зародишът и периспермът са обединени от името „плод“. Целият въпрос е дали да се ограничат като хомогенно цяло, вместо да съществуват като две отделни части. Както може да се види, това не е толкова съществено и не си струва да го споменаваме, тъй като може да се намелят хора, виждащи в тази словесна интерпретация нова школа. Това много ограничено мнение не се счита за нищо повече от схизма в средите на спиритистите, също както двете теории за разпространението на светлината - сред физиците.

С няколко думи ще обясним на какво почива мнението на този, който смята, че душата и периспритът са две различни неща. Ние нито измисляме, нито предполагаме, че периспритът ще ни разкрие това явление. Неговото съществуване ни е разкрито от духовете и наблюденията са ни убедили в това. То почива също така на изследванията върху отношенията между духовете и особено на феномена на осезаемото появяване, който включва според другото мнение, кристализацията и разпадането на душата на отделни части, следователно, нейната дезорганизация. При това би било необходимо да се допусне, че тази материя, която може да стигне до сетивата, е сама по себе си разумно начало, като не е разумно да се обърква тялото с душата или дрехите с тялото. Колкото до вродената природа на душата, тя е непозната за нас. Когато казваме, това е **НЕМАТЕРИАЛНО**, то трябва да бъде разбирано като относително, не като безусловно усещане, защото абсолютната нематериалност би била нищо, а душата или духът са нещо. Тяхната същност е толкова висша, че няма аналогия с това, което назоваваме материя, и затова за нас тя е нематериална.

Ето и отговора на един дух по тази тема:

„Това, което-някои наричат перисприт, е същото, което други наричат материална флуидна обвивка. Ще кажа, за да бъда по-разбираем, че този флуид е 'съвършенството

на разума - продълженията на вижданията и идеите, Разбира се, имам предвид възвишените духове. Колкото до по-лошите, земните флуиди все още присъстват в тях - това е материя, както ви става ясно. Оттам и страданията от глад, студ и т.н., страдания, неприсъщи на извисените духове, защото мислите им са изчистени от земните флуиди. За да се развива, душата винаги има нужда от посредник, защото без посредник не би била приета от вас. Периспритът е за нас, странстващите -духове, посредникът, чрез който контактуваме с вас, дали индиректно с тялото ви, или директно с душата ви. Оттам идват и безбройните разлики при различните медиуми и различните контакти. Сега се абстрахирайте от научната гледна точка, че най-същественото за перисприта - това сте вие. Разберете първо, че това е само дискусия върху природата на флуидите, която е необяснима засега. Науката не я познава, но ще я опознае, ако върви ръка в ръка със спиритизма. Периспритът може да се променя до безкрайност. Душата е мисълта, тя не променя природата ей, не стига по-напред в развитието си. Това е нещо, което не може да се обясни. Мислите ли, че аз не изследвам като вас? Вие търсите перисприта, ние - душата. Имайте търпение.

ЛАМЕНЕ"

И така, щом духовете, които преди нас са разглеждали този въпрос, все още не са вникнали в природата на душата, как бихме могли да го направим ние? Това е губене на време в опити да се разследват първите принципи, които са Божия тайна. Да претендираме, че с помощта на спиритизма ще надзърнем в това, което още не е в областта на човешките познания, е все едно дете да би знаело повече от един възрастен човек. Нека хората използват спиритизма за моралното си развитие, това е същественото. Всичко останало би било безплодно и празно любопитство, чието задоволяване не би ги придвижило и крачка напред. Единственият начин да напредват е да стават по-добри. Духовете, които диктуваха книгата, носеща тяхното име, доказаха мъдростта си и запазвайки за себе си всичко, засягащо основите на нещата, чиито граници Бог не разрешава да бъдат прекосени, оставяйки на систематичните и самонадеяни духове отговорността за 'погрешните теории, повече съблазнителни, отколкото убедителни, обречени на забравя, както много други преди тях. Те трябва да казват само какво е необходимо на хората, за да разберат бъдещето, което ги очаква, и така да ги насърчават към добро.

ЧАСТ ВТОРА
ПРОЯВИТЕ НА ДУХОВЕТЕ
ГЛАВА ПЪРВА
ДЕЙСТВИЯ НА ДУХОВЕТЕ ВЪРХУ МАТЕРИЯТА

Целият въпрос, вълнуващ материалистите, е да се знае дали душата след смъртта може да се разкрива пред живите. Може да се запита, първо, защо разумни същества, които живеят по някакъв начин в нашата близка среда, мислени поради тяхното естество за невидими, не биха обявили присъствието си. В това не би трябвало да има нищо невъзможно. През всички епохи хората са вярвали в това. Една догадка не би била нито толкова разпространена, нито толкова жизнеспособна, ако все пак няма някакво основание. Още повече, че тя се ползва с одобрението на светите книги и на бащите на църквата. В наше време скептицизмът и материализмът я обявяват за суеверие. Но това са само морални съображения. Още една причина, усилваща съмненията в една епоха, толкова самоуверена като нашата, в която хората вярват, че могат да обяснят всичко, епоха, в която искат да знаят „защо“ и „как“ за всичко, това е невежеството относно природата на духовете и относно начините, по които те се проявяват. Знанието е придобито, фактите за тези прояви не ни изненадват вече и влизат в реда на природните явления.

Проявите на духовете могат да се приемат само като действие на духа върху материята. По тази причина тези, които вярват, че духът е пълно отсъствие на материя, имат известно право да питат как тогава може да въздействат материално. Но това е заблуда. Духът не е някаква абстракция, той е определен, ограничен и описуем. Духът, въплътен в тялото, съставя душата. Когато при смъртта напуска тялото, той не напуска вътрешната си обвивка. Всичко ни говори, че той запазва човешката си форма и на практика, когато се яви пред нас, е във формата, в която го познаваме. Нека се вгледаме внимателно в мига, в който духовете напускат този свят. Те са в трудно положение, всичко около тях е объркано. Те виждат телата си, същите или променени, според вида на смъртта. От друга страна, те виждат и себе си и чувстват, че са живи. Нещо им подсказва, че тялото не им принадлежи, но те не разбират, че са се отделили от него. Те продължават да се виждат в примитивната си форма и изглежда това поражда при някои илюзията, че са още живи. Необходимо е опитът от новото им положение да ги убеди в реалността. Първият тежък момент отминава, тялото им се струва вече като стара дреха, която са съблекли и за която не съжаляват дълго. Те се чувстват по-леки и освободени от тежък товар. Повече няма да изпитват физически болки и са напълно щастливи от възможността си да се издигнат, прекосявайки пространството, както са го правили хиляди пъти в сънищата си като живи. В същото време, въпреки отсъствието на тяло, те осъзнават своята самоличност. Те имат форма, но тя нито ги притеснява, нито ги затруднява. Притежават съзнанието за своето АЗ и за своята индивидуалност. Редица наблюдения и неоспорими факти, за които ще говорим по-нататък, ни водят до заключението; че в човека има три неща: първо, душата или духът, разумното начало, в което живее моралът; второ, тялото, груба материална обвивка, в която временно сме облечени; трето; периспритът, флуидна опаковка, служеща за връзка между душата и тялото.

Смъртта е разрушението или разделението с грубата обвивка, която душата напуска. Другата е освободена и следва душата, около която се намира постоянно като обвивка. Тази последна, мислена за флуидна, безплътна, въздухообразна, невидима за нас в нормално състояние обвивка не е съвсем нематериална, въпреки че все още не можем да я докоснем и подложим на анализ. Тази втора опаковка на душата - периспритът, съществува по време на телесния живот, тя е проводник на всички чувства, усещани от духа, чрез който духът ги предава навън и въздейства върху органите. Ако направим материално сравнение, той е електрическа жичка, която служи за усещане и предаване на мисълта. Той е и мистериозния, неосезаем посредник, наричан нервен флуид, играещ такава роля в организма, за който обаче е отделено много малко място във физиологията и патологията. Но тук не е мястото за повдигане на този въпрос. Само ще отбележим, че познанията за перисприта са ключът за множество неразрешими проблеми.

Периспритът не е една от тези хипотези, към които науката прибегва понякога за обяснение на фактите. Неговото съществуване не се разкрива единствено от духовете, а е резултат на наблюдения, които ще разкрием при удобен случай. Засега, за да не изпреварваме събитията, към които трябва да ги отнесем, ще се ограничим да кажем само, че независимо дали е в тялото, или е вече отделена от него, душата никога не е отделена от своя перисприт.

Беше споменато, че духът е пламък, искра. Това би трябвало да се разбира, тъй да се каже, като интелектуална и морална аксиома, донеже не знаем каква определена форма да му припишем. Но каквато и степен да е достигнал, той винаги е облечен в перисприта, чиято природа се етеризира съответно със степента на пречистване и изкачване в йерархията по такъв начин, че представата за формата е неотделима от тази за духа и ние не можем да си представим едното без другото. Периспритът е неразделна част от духа, както тялото е неразделна част от човека, но сам по себе си периспритът не е дух, също както тялото не е човек. За духа периспритът е същото, което е тялото за човека, той е посредник и инструмент на неговите действия.

Периспритът запазва човешката форма. Тази форма, с някои незначителни разлики и с органичните модификации, налагащи нуждата от медиум, се намира сред всички жители на земното кълбо. Но тънката материя на перисприта не притежава нито твърдостта, нито сковаността на компактната материя на тялото. Тя е, ако можем така да се изразим, гъвкава и разтегаема. Това е така, защото въпреки че следва , очертанията на тялото, формата му не е постоянна. Тя може да се променя по желание от духа, придавайки му по този начин различна външност, докато една солидна обвивка би представлявала непреодолима преграда. Освободен от подобни окови, периспритът може да се разтегля или свива, приемайки какви ли не метаморфози. Това му позволява, когато желае, да приеме точната външност, която е притежавал, когато е бил жив.

Нека се върнем към естеството на перисприта, където се крие обяснението, което ви дължим. Макар и флуидна, тя не става по-малко материална и това е причина за реалните видения, към които ще се върнем. Под влиянието на някои медиуми могат да се появят ръце, притежаващи всички качества на съвсем живи човешки ръце, топли ръце, които можем да пипнем; ръце, подсказващи наличието на масивно тяло; ръце, които могат да те сграбчат; но и ръце, които могат внезапно да изчезнат. Разумните им действия показват, че те са видимата част от едно невидимо същество. Тяхната осезаемост, тяхната температура, с една дума въздействието им върху нашите усещания - за тях трябва да се знае, че могат да нанасят болезнени удари, но могат и да гаят нежно-доказателство, че са някакъв вид материя. Внезапното изчезване подчертава нейната нежност, нейния финес, както и това, че е със състав, можещ да промени бързо състоянието си от масивно във флуидно и обратно.

Интимната същност на духа, доколкото това е уместно да се нарече така, но все пак той е мислещо същество, е изцяло непозната за нас. Тя ни е подсказана чрез неговите действия и тези действия могат да бъдат усетени от нашите материални сетива само чрез посредничеството на някакъв междинен материал. Духът има за директно въздействие своя перисп-рит, също както човекът има своето тяло. Периспритът е материален, както ще се убедим, и притежава свой посредник, всемирен флуид, който използва по начина, по който ние използваме въздуха, карайки го да се свива, да се разширява, да вибрира.

Така разгледано, въздействието на духа върху материята може да бъде възприето лесно. Ние разбираме, че всички подобни явления се вменят в рамките на природните закони и че в тях няма нищо чудно. Те изглеждат свръхестествени само когато са неизвестни пораждащите ги причини. Когато причината е известна, чудото изчезва. И тази причина е полуматериалното състояние на перисприта. Това е ново подреждане на обстоятелствата, което трябва да бъде обяснено от нов закон и което в скоро време няма да е по-необичайно от факта да се свържем с някого, намиращ се далеч от нас, с помощта на електричеството.

Може би трябва да запитаме как духът, представляващ нещо толкова ефирно, може да въздейства на тежки и компактни тела, да вдига маси и т.н. Със сигурност няма да бъде учен този, който би направил подобни забележки, защото, без да говорим за непознатите възможности, които може да притежава този нов фактор, нима нямаме пред очите си аналогични примери? Не са ли това най-разредените газове, най-леките флуиди, в които индустрията открива най-мощни двигатели? Когато видим въздухът да разрушава сгради, парата да движи кораби, ситен прах да вдига във въздуха скали, електричество да реже дърва и да пробива стени, трябва ли да се учудваме на факта, че духът със своя перисприт може да вдигне една маса? Още повече, след като знаем, че периспритът може да става видим, осезаем като масивно тяло.

ГЛАВА ВТОРА ФИЗИЧЕСКИ ПРОЯВИ. ВЪРТЕНЕ НА МАСИ

Физически прояви наричаме тези явления, които притежават забележими признаци, като шумове, движения и разместване на масивни тела. Някои от тях са спонтанни, други -предизвикани.

Ние ще говорим само за последните. Най-простият признак и един от първите наблюдавани е кръгообразното движение на масата. Това би могло да се случи и с други предмети, но Масата се счита за най-подходяща и затова върху нея този ефект се постига най-често. Това явление е прието да се нарича „въртящи се маси”.

Когато говорим, че този признак е един от първите наблюдавани, имаме предвид, че е наблюдаван още преди векове. И не би могло да бъде другояче. След като спиритическите явления са природни явления, те могат да бъдат наблюдавани през всички епохи. Още Тацит споменава за маси, които се въртят и говорят.

Все пак този феномен не е отправната точка на спиритисткото учение. По тази причина сме длъжни да го представим в неговата простота. Така изучаването на причините ще бъде по-лесно и теорията, веднъж създадена, ще даде ключа към най-сложните явления. За да се получи този феномен, е необходимо участието на един или няколко човека, надарени с по-особени качества и наричани медиуми. Тези, които не вярват в качества им, могат да бъдат не самоо безполезни, но дори вредни, поради настройката, с която идват.

Медиумите притежават по-голяма или по-малка сила и определят интензивността на явлениято. Често един човек, притежаващ качества на силен медиум, може сам да произведе такава сила, каквато другите не могат заедно, дори и да са многобройни. За него е достатъчно да постави ръцете си на масата, за да я задвижи, да я вдига, да я сваля, да я превърта през глава или да я върти около себе си без усилие.

По тази специалност няма създаден указател, единствено опитът може да ни я демонстрира. Необходимо е просто да седнем около масата, да положим длани върху нея, без натиск или мускулно напрежение. Като начинаещи трябва да сме запознати с няколко абсолютно необходими неща. Най-важното и абсолютно наложително е концентрацията на мисълта. Освен това са необходими тишина и търпение, ако явлениято се забави, а то може да закъснее с няколко минути, половин или дори цял час. Сами се досещате, че на участниците е необходима и силна вода.

Нека подчертаем, че формата на масата, материалът от който е изработена, наличието на метал или коприна в присъстващите, дните, часовете, тъмнината или светлината и други подобни не играят никаква роля, както няма значение дали навън е слънчево, или вали. Единствено размерът на масата би могъл да има значение, но само ако силата на медиума е недостатъчна да преодолее съпротивлението.

Когато явлението започне, обикновено се чува слаб шум по масата, който се движи по нея, без ничия намеса. Понякога масата се издига на един крак, после се връща в изходно положение. В други случаи балансира във въздуха, люлеейки се и превъртайки се. А има и такива, но за тях е необходима значителна сила от страна на медиума, при които тя се отделя изцяло от пода и започва еквилибристика в пррстранството. Понякога се издига до тавана, така че под нея може да мине човек, след това бавно се спуска, балансирайки като лист хартия, а понякога се приземява с трясък на пода, разпадайки се, което несъмнено отрича всякаква оптическа измама. Друг често срещан феномен, според природата на медиума, е почукване по масата без движение. Почукването, понякога много слабо; понякога много силно, се чува и по другите мебели край стените и по тавана. По-нататък ще се върнем на този феномен. Когато се появят на масата, те предизвикват вибрации, осезаеми от пръстите и доловими от ухото.

ГЛАВА ТРЕТА ПРОЯВИ НА РАЗУМ

Както се вижда, със сигурност нищо не ни разкрива появяването на непозната сила и тези ефекти биха могли чудесно да се обяснят с действието на магнитно поле, електрически ток или някакъв флуид. Това е и първото обяснение, дадено за тези явления, което може да се приеме като логично без възражения, ако други факти не демонстрираха неговата несъстоятелност, доказвайки наличието на разум, а появата на разумни действия трябва да има някаква разумна причина. Така че дори да приемем действията на електричество или някакъв друг флуид, това не е достатъчно, трябва да има и други причини. Какви са те? Какъв е този разум? Това ще се изясни по време на наблюдението.

За да се приеме дадена проява за разумна, не е задължително красноречие, остроумие или изучаване. Достатъчно е, че тя представлява свободно и доброволно действие, изразено умишлено или отговарящо на мисъл. Когато видим ветропоказател да се поклаща от вятъра, той естествени се подчинява на механични импулси, но ако разпознаем определени движения - например да се върти наляво или надясно, бавно или бързо, като по команда, ще бъдем принудени да приемем, че не ветропоказател е разумен, а че се подчинява на някакъв разум. Същото се случва и с масата.

Виждали сме маса да се движи, да се издига, да пада шумно под влиянието на един или няколко медиумът. Първото разумно движение, което можем да отбележим, е движението по команда. Така, без да се мести, тя може да се вдигне на определен крак, след това, спускайки се, да отброи необходимия брой удари, отговаряйки на въпрос, При други случаи масата може, да прекоси стаята, отивайки вляво или вдясно, напред или назад, изпълнявайки различни движения по нареждане на асистентите. Съвсем очевидно е, че трябва да оставим настрана всички предположения за измама, призна-

вайки абсолютната лоялност на асистентите, доказана от тяхната чест и незаинтересуваност.

Колкото до вътрешните почуквания, за които споменахме, при тях също се забелязват разумни действия, като имитация на барабанен бой, на престрелка, със залпове и накъсана стрелба, с артилерийска подготовка, на точенето на коса, имитация на удари с чук, на различни ветрове и т.н. Това е Огромно поле за изследвания, както и сами можете да пред-, положите. Беше казано, че ако насреща ни има непознат разум, би било възможно той да отговаря на наши въпроси. И той наистина отговаря, използвайки определен брой почуквания за ДА и НЕ. Но тези отговори не са съвсем изчерпателни, което навежда на мисълта за определяне на точен брой почуквания за всяка буква от азбуката, позволяващо да се, сглобяват думи и фрази.

Тези явления, познати на стотици хора във всички страни, несъмнено се дължат на разумни причини. Някои хора създадоха системи, твърдящи, че този разум не е нищо друго освен разума на медиума, разпитващия или този на асистентите. Трудно е обаче да се обясни как разумът може да се отрази върху масата и да я приведе в движение. Щом беше доказано, че почукванията не са дело на медиума, те решиха, че са дело на мисълта на медиума. Но мисълта, почукваща по масата, е съвсем изумително явление. Опитът скоро доказва неприемливостта на тази теория. В действителност, отговорите често са напълно противоположни на мислите на асистентите, често далеч отвъд границите на умствения потенциал на медиума и дори понякога на език, напълно непознат за него, или пък се отнасят за събития, неизвестни на всички присъстващи. Ще ви посочим само един пример, разказан ни от очевидци.

На кораб от Френската императорска флота, базиран в Китайско море, всички от екипажа участвали в такъв разговор. Те поискали да извикат духа на лейтенанта, починал преди две години. Духът се появил и след различни съобщения, стъписали присъстващите, казал следното:

„Моля ви незабавно да платите на капитана сумата (споменава сумата), която му дължа и която за мое съжаление не можах да изплатя преди смъртта си.” Този факт бил неизвестен за всички. Колкото до капитана, той бил забравил малката сума, но преглеждайки сметките си, открил дълга на лейтенанта, напълно отговарящ на споменатата сума. Питаме, това отражение на чия мисъл е?

Начинът на контактуване чрез изчукване на буквите бил усъвършенстван, но процесът си остава дълъг. Обмисляйки различни варианти за общуване, спиритистите стигнали до много интересни открития за невидимия свят. Открили други начини и на тях дължим писмените контакти.

Първият подобен контакт бил чрез закрепването на молив за крака на масата, поставен върху лист хартия. Масата, движена под влиянието на медиума, започнала да чертае знаци, после думи и изречения. Този процес е успешно опростен чрез използването на малки масички, по размера на дланта, след това кошници и накрая планшети. Писането

било изобилно, бързо и лесно, също като с ръка. Ръката на медиума, правеща неволни движения, е направлявана от духа, без единоействие с желанието или мисълта на медиума.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА ТЕОРИЯ НА ФИЗИЧЕСКИТЕ ЯВЛЕНИЯ

Движения и левитации — Шумове — Увеличаване и намаляване теглото на телата
След като приехме съществуването на духовете за факт, остава да научим как въздействат на маси и други инертни тела, карайки ги да се движат. От момента, в който природата на духовете е опозната и са ни известни фактите за появяване на осезаеми ръце, видени да хващат и да преместват предмети, естествено е да приемем, че те просто използват ръцете си, за да завъртят масата и да я поддържат във въздуха. Но в такъв случай, защо е необходим медиумът? Не може ли духът да действа самостоятелно? Медиумът, който най-често поставя ръцете си срещу движението или понякога просто ги маха, очевидно не може да подкрепя духа с мускулната си сила. Отговор на въпросите ще получим от свети Луи. Те са потвърдени и от отговорите на много други.

1. Всемирният флуид част ли е от Божествеността? -Не.
2. Творение ли е на Божествеността?
- Всичко освен Бога е творение.
3. Всемирният флуид съставна част ли е тогава?
- Да, той е началото на всички неща.
4. Има ли той някакво отношение към електрическия ток, чиито свойства познаваме?
- Той е негов елемент.
5. В какво състояние се представя той пред нас, когато е в абсолютната си чистота?
— За да го намерите в абсолютната му чистота, трябва да се издигнете до чистия дух. Във вашия свят той винаги е повече или по-малко модификация на компактната материя, която ви заобикаля. В същото време можете да кажете, че състоянието, в което е най-близо до чистотата, е това на флуида, който наричате „животински магнетичен флуид“.
6. Може ли да се каже, че всемирният флуид е източник на живот и в същото време на разум?
- Не, този флуид одушевява само материята.
7. Тъй като дози флуид съставя перисприга, той се явява там в сгъстен вид, което на пръв поглед го приближава към материята.
— От пръв поглед, както казахте, той не притежава нейните свойства. Той е повече или по-малко кондензиран, според световите.
8. Какъв е начинът, по който духът придвижва материални тела?

- Това става чрез комбинация от всемирния флуид и флуида, излъчван от медиума, подходящ за това действие.

9. Когато духът вдига масата, използва ли помощта на своите материализирани в някаква степен органи?

- Този отговор няма да ви отведе, където желаете. Когато масата се движи под вашите ръце, духът пробужда всемирния флуид, който вдъхва на масата привиден живот. Тогава масата е готова и духът я предизвиква да се движи, под влиянието на собствения си флуид. Когато предметът, който пожелае да се движи е прекалено тежък за него, той извиква на помощ духовете, които са в същото състояние като него. Поради безплътната си природа духът не може да въздейства на грубата материя без посредник или тъй да се каже без звено, което да го свърже с материята. Това звено, което вие наричате периспирит, ви дава ключа към всички спиритически явления. Надявам се, че се изразявам достатъчно ясно, за да ме разберете.

ЗАБЕЛЕЖКА: Нека обърнем внимание на това изречение: „Този отговор няма да ви отведе там, където желаете.“ Духът отлично разбира, че всички предишни въпроси трябва да го отведат до потвърждението на нашата идея за начина, по който духовете карат масата да се движи и отговаря на нашата мисъл.

10. Духовете, които вика на помощ, по-нисшестоящи ли са от него? Той ли им заповядва?

- Почти винаги те са равнопоставени.

11. Могат ли всички духове да произвеждат подобни явления?

- Духовете, които ги произвеждат, са винаги нисшестоящи, неосвободили се изцяло от влиянието на материята.

12. Разбираме, че висшестоящите духове не се занимават с неща от по-ниско ниво, но питаме, дали и дематериализирани биха имали силата, ако желаеха да го направят?

- Те имат морална сила, както някои други имат физическа сила. Когато се нуждаят от тази сила, могат да ползват тези, които я притежават. Не са ли ви казвали, че те използват нисшите духове, както вие използвате носачите?

ЗАБЕЛЕЖКА: Трябва да кажем, че плътността на периспирита, ако можем да я наречем така, варира съобразно състоянието на световите. Изглежда, че освен това тя се променя и в един свят спрямо индивидите. Между морално извисените духове тя е по-тънка и се приближава до тази на извисените. При висшестоящите, напротив, плътността на периспирита е по-близка до материята, което е причината тези духове да запазят толкова дълго представите за земния живот. Те мислят и действат, като че ли още са живи. Имат същите желания, и можем да кажем, почти същата чувствителност. Тази грубост на периспирита ги приближава до материята, правейки нисшите духове по-подходящи за физически прояви. По същата причина хората, занимаващи се с умствена работа и са с по-деликатна физика, не могат да носят тежести като носачите.

Периспиритът е за духа това, което е тялото за нас и неговата гъвкавост според степента

на извисеност на духа е равностойна на мускулната сила при човека. Това му дава, освен флуидите, необходими за проявата, по-голяма сила, отколкото на тези, чиято природа е по-безплътна. Ако един извисен дух пожелае да произведе такъв ефект, той прави това, което правят хората на умствения труд - викат професионалисти.

13. Ако напълно сме разбрали това, което казахте, жизненото начало се заключава във всемирния флуид. Той се съдържа в полуматериалната обвивка, съставлява периспирита и посредством него той въздейства на инертната материя. Така ли е?

- Да. Както казахте, той вдъхва в материята един вид изкуствен живот. Материята живее като животно. Масата, която се движи под ръцете ви, живее като животно, направлявано от разумното същество. Когато масата се издигне, духът не я издига с ръцете си. Това е жива маса, която се подчинява на импулса на духа.

14. Какво е тогава участието на медиума?

- Аз ви казах. Флуидът на медиума се комбинира с всемирния флуид, акумулиран в духа. Комбинирането им е необходимост. Животинският флуид, заедно с всемирния дават живот на масата. Но забележете, че този живот е мигновен, той угасва заедно с действието и често дори преди края му, толкова скоро, колкото количеството флуид стигне да го поддържа.

15. Може ли духът без медиума?

- Той може без медиума. Това подсказва, че много хора помагат на духовете за обикновените явления. Духът получава от тях животинския флуид - флуид, който му е необходим. Така че съдействието на медиума невинаги е необходимо, особено при спонтанните прояви.

16. Оживялата маса притежава ли интелигентност? Може ли да мисли?

- Тя мисли не повече от пръчката, с която изписвате една разумна дума, но виталността, която е получила, ѝ позволява да се подчини на импулса на един разум. Разберете, че движението ѝ не е одушевлено и тя няма нито мисъл, нито желание.

ЗАБЕЛЕЖКА: Често използваме аналогични изрази в ежедневието. Казваме за бързо въртящото се колело, че е оживяло.

17. Коя е превъзхождащата причина в този феномен - духа или флуида?

- Духът е причината, флуидът е инструментът. И двата са необходими.

18. Каква роля играе тук волята на медиума?

- Да повика духа и да го поддържа в импулса, отправен към флуида.

Винаги ли е необходимо действието на волята?

— То се присъединява към силата, но невинаги е необходимо, тъй като движението може да се получи против и независимо от волята. Това доказва наличието на причина, независима от медиума.

ЗАБЕЛЕЖКА: Контактът на ръцете с предмета невинаги е необходим, за да го раздвижи. По-често е нужен, за да даде първия импулс. Но щом предметът оживее, той се подчинява на волята без материален контакт, независимо от силата на медиума или

естеството на духа. Първият контакт дори невинаги е необходим. Това се доказва от спонтанните движения и размествания, които никога не е мислил да предизвиква предварително.

19. Защо не всеки може да предизвика подобен ефект? И защо не всички медиуми притежават еднаква сила?

- Това зависи от организацията и по-голямата или по-малката сръчност, с която се управлява сместа от флуиди. Зависи от това, дали духът на медиума е симпатичен на чуждите духове, които намират в него необходимата флуидна сила. Тази сила, както при магнетизаторите, е по-голяма или по-малка. В тази връзка, има хора, които са съвсем непокорни, други, с които може да се работи само при усилие на волята им. Накрая, има и такива, с които връзката се получава така естествено и лесно, че те не я забелязват и служат за инструменти против волята си, както вече казахме.

ЗАБЕЛЕЖКА: Магнетизмът, без съмнение, е в основата на тези феномени, но не точно това, което разбираме под тази дума. Доказателството е, че има много силни магнетизатори, които не могат да помръднат една маса, и хора, непритежаващи такива свойства, например деца, които без усилие, само с докосване на пръстите си могат да раздвижат тежка маса. Така че, ако силата на медиума не е причина за магнетизма, значи има друга причина.

20. Могат ли хора, предизвикващи електричество, да бъдат считани за медиуми?

- Тази хора излъчват от себе си флуид, необходим за получаването на явлението, и могат да действат без помощта на външни духове. Те не са медиуми в обикновения смисъл на думата, но дух може да им сътрудничи и да използва техните естествени предразположения.

21. Духът, който въздейства на масивни тела, прониква ли в тях, или не?

- И двете. Трябва да кажем, че материята не е пречка за духовете, те проникват навсякъде. Част от перисприята е, тъй да се каже, идентична с обекта, в който проникват.

22. Как духът произвежда ударите? Използва ли материален предмет?

- Не повече, отколкото ръцете си при вдигането на масата. Знаете добре, че не разполага с чук. Негов чук е комбинацията от флуиди, насочена съответно към движение или удар.

Когато е движение, светлината, ви представя неговия резултат, когато е шум, въздухът ви донася звука.

23. Можем да разберем как удря по твърдо тяло, но как може да ни накара да чуваме шумове или членоразделни звуци по въздуха?

- Както може да въздейства върху материята, така може да въздейства и върху въздуха. Колкото до членоразделните звуци, той може да ги имитира, както и всички останали шумове.

24. Казахте, че духовете не ползват ръцете си, за да придвижват масата. Все пак в някои визуални прояви се забелязват ръце, чиито пръсти се движат върху клавиатурата на пиано, произвеждайки звуци. Нима в такива случаи не изглежда, че клавишите се движат под натиска на пръстите? Не е ли този натиск така директен и действителен, както усещането, което тези пръсти оставят върху кожата?

- Вие можете да разберете естеството на духовете и техния начин на действие само чрез сравнението, а то ви дава непълна представа и е неправилно винаги да приемате тези процеси, пречупени през собственото си виждане. Не ви ли казах, че флуидът на перисприга прониква в материята и я дарява с временен живот? По същия начин, когато духът поставя пръстите си върху клавишите, той ги поставя там наистина и дори ги движи, но това не се дължи на мускулна сила. Той ги съживява и клавишите, също като масата, се подчиняват на волята му. Има една причина, която не ви позволява да го разберете, а тя е, че някои духове са напреднали толкова малко и са толкова материални в сравнение с извисените духове, че все още съхраняват представите си за земния живот, вярвайки, че действат като телесни същества. Те не могат да обяснят истинските причини за ефекта, който произвеждат, както най-обикновеният селянин не може да обясни причините за звуците, които издава. Попитайте ги как свирят на пианото и те ще ви отговорят, че натискат с пръсти, защото вярват, че го правят. Ефектът се получава несъзнателно, без да знаят как и все пак по тяхна воля. Същото е и когато чувате думи от тях.

ЗАБЕЛЕЖКА: От тези обяснения става ясно, че духовете могат да постигат същия резултат като нас, но по начин, приспособен към тяхната организация. Обикновените сили, нагодени към нея, заемат мястото на мускулите също както жестовете при глухонемите заемат мястото на речта.

25. Между явленията, сочени като доказателства за действието на окултна сила, има някои очевидно противоречащи на природните закони. Не е ли съмнително тогава, че са разрешени?

- Така изглежда, защото човекът е далеч от опознаването на всички природни закони. Ако той ги познаваше изцяло, би могъл да бъде извисен дух. Всеки ден обаче лъжат тези, които твърдят, че знаят всичко, позволявайки си да поставят граници на природата и въпреки това са надменни. В постоянното разбулване на нови мистерии Бог предупреждава хората да се съмняват в истинността на светлината, защото ще дойде време, в което знанията на най-просветените ще се объркат. Нима нямаме всеки ден примери с тела, които се движат напук на закона за гравитацията? Нима куршумът, изстрелян във въздуха, временно не отхвърля тази сила? Бедни човече, ти, който се мислиш за толкова знаещ, чиято глупава суетност е постоянно разстроена, знай, че все още си много дребен.

Тези обяснения са ясни, категорични и недвусмислени. Резултатът от тях е: всемирният флуид, съдържащ жизненото начало, е главният проводник на проявите и този

проводник получава импулса от духа, независимо дали е въплътен, или странстващ. Този флуид е основна съставка на перисприга.

В състояние на въплътяване периспригът се обединява телесната материя. В странстващо състояние е свободен. Когато духът се въплъти, субстанцията на перисприга е повече или по-малко ограничена, повече или по-малко прилепнала, ако можем да се изразим така. В някои хора има известно количество флуид и това е, което отличава медиумите, позволявайки им физически действия. Съдържанието на този животински флуид е различно, комбинирането лесно или трудно, нищо не е постоянно и това обяснява прекъсванията на силата.

Нека го обясним с едно сравнение. Когато някой пожелае да въздейства на дадена точка на разстояние, това е мисълта, че желае, но мисълта не може да отиде и да докосне точката. Необходим е посредник - пръчка, метателно оръжие, струя въздух и т.н. Забележете също, че мисълта не въздейства пряко върху пръчката, защото без физически допир пръчката не може да действа сама. Мисълта, която не е нищо друго освен въплътен в нас дух, е обединена с тялото само чрез перисприга, но не може да въздейства върху тялото без него, както не може да въздейства върху пръчката, без тялото. Затова използва перисприга като материя, с която има най-голямо сходство. Периспригът въздейства на мускулите, те стисват пръчката и тя удря целта. Когато духът не е въплътен, външната помощ е необходима. Тази помощ е флуидът, чрез който застава предметът да следва импулса на волята си.

Така, когато един предмет е в движение, издиган или спускан във въздуха, духът не го държи, бута или вдига, както правим ние с ръцете си. Той, тъй да се каже, го напоява със своя флуид, комбиниран с този на медиумът и предметът, временно оживял, действа като живо същество с тази разлика, че нямайки собствена воля, следва волевия импулс на духа.

Тъй като жизненият флуид се предава по някакъв начин от духа, давайки временен живот на инертни тела, и тъй като периспригът е същият жизнен флуид, следва заключението, че когато духът е въплътен, той вдъхва живот на тялото посредством перисприга. Духът остава обединен с перисприга толкова дълго, колкото е необходимо. Когато го напусне, тялото умира. Например, ако вместо маса имаме дървена статуя, която ще се движи, ще удря и т.н., с една дума – ще имаме статуя, временно одушевена за изкуствен живот. Казваме - говорещи маси. Значи бихме могли да кажем - говорещи статуи. Каква светлина би хвърлила тази теория върху редица явления? Колко алегии и мистериозни действия би обяснила?

За скептиците обаче движението на масите без помощ е невъзможно, защото противоречи на закона за гравитацията. Ние ще кажем, първо, че тяхното отрицание не е доказателство; второ, че ако нещо съществува, то може да противостои на всички познати закони. Това предполага, че има останали непознати закони, и ако някоя ги отрича, значи претендира да познава всичките. Ние трябва просто да обясним този

закон, въпреки че за тях това не е основание да го приемат. И то най-вече, защото обяснението е дадено от дух, напуснал своята земна обвивка, а не от такъв, обвинен в нея и седящ в Академията. Така например, ако този закон им бъде поднесен от живия дух на Араго, те ще го приемат със затворени очи. Но представен им от мъртвия дух на Араго, той е утопия. Защото те вярват, че след като Араго е умрял, всичко негово е мъртво. Няма да ги разубеждаваме. Освен това, тъй като възражението ще ги затрудни, ще се опитае да отговорим, поставяйки се на тяхно място.

Когато въздухът под звънеца на пневматичен механизъм бъде изтеглен, звънецът прилепва с такава сила, че е невъзможно да бъде вдигнат поради теглото на въздушната колона над него. Когато въздухът влезе в звънеца, той може да бъде вдигнат без никакво усилие, защото въздухът долу уравновесява въздуха горе. В същото време той ще остане на платформата по силата на закона за гравитацията. Сега нека съгъстим въздуха отдолу така, че плътността му да стане по-голяма от тази на въздуха горе. Той ще се издигне въпреки гравитацията. Ако въздушната струя е бърза и мощна, той може да се задържи в пространството без ВИДИМА помощ, подобно на тези играчки, направени да се веят във водопадите. Всемирният флуид тогава, който е елемент от всяка материя, бидейки акумулиран около масата, също би могъл да намалява или увеличава специфичното си относително тегло, подобно на въздуха в звънеца или водородния газ за балоните.

Нека се върнем на теорията за движението на масите. Ако по гореописания начин духът може да вдигне масата, значи той може да вдигне и друг предмет, стол например. А ако може да вдигне стола, би могъл с малко усилие да вдигне и човека, седящ на него. Това е обяснението на феномена, който г-н Хоум е произвеждал стотици пъти върху себе си и върху други хора. Той го подновява по време на едно пътуване до Лондон и за да докаже на зрителите, че не са жертва на оптическа измама, изписва на стената определен символ. Хората, издигани от него, минават край рисунката и се убеждават в думите му. Това показва, че г-н Хоум е мощен медиум за физически действия.

Говорихме за възможното нарастване на теглото. Това наистина се случва понякога и в него няма нищо по-странно, отколкото в изумителната съпротива на звънеца под атмосферното налягане. Под влиянието на някои медиуми предметите могат да оказват същата съпротива, а после без никакво усилие да бъдат преместени. При опита, споменат по-рано, звънецът в действителност не е променил теглото си, но изглежда по-тежък поради въздействието на външни причини. Вероятно същото става и тук. Масата винаги има едно и също вътрешно тегло, масата ѝ не се е увеличила, но някаква външна сила спира движението ѝ. Тази причина може да е заобикалящият я флуид, проникващ в нея и променящ теглото ѝ по същия начин, по който това става при звънеца. Ако направим експеримента със звънеца пред един непросветен селяк, той, не разбирайки действието на невидимия въздух, с лекота би приел, че вижда дяволска работа. Може би някой ще каже, че флуидът е неизмерим и че неговото натрупване не

би могло да увеличи теглото на предмета. Съгласни сме, но забележете, че ако използваме думата натрупване, това е за сравнение, а не за абсолютно уподобяване на въздуха. Флуидът е неизмерим, така да бъде, но в същото време нищо не доказва, че това е нещо повече от хипотеза, Най-дълбоката му същност ни е непозната и ние далеч не сме запознати с всичките му свойства.

Преди експеримента със звънеца никой не е подозирал свойствата на същото тегло. Електричеството също се нарежда сред неизмеримите флуиди. Все пак тялото може да бъде отхвърлено от електрически поток и да окаже силна съпротива на този, който се опита да го вдигне - изглежда, че теглото се увеличава. Би било крайно нелогично да заключим, че няма намеса на външна сила само защото не я виждаме. Духът може да притежава лостове, непознати за нас. Природата ежедневно ни доказва, че властта ѝ не свършва до показанията на нашите сетива.

ГЛАВА ПЕТА

СПОНТАННИ ФИЗИЧЕСКИ ПРОЯВИ

Шумове, пукот и смущение — Феноменът на матерйа-лизацията — Материализация на духовете — Падащи предмети и т.н.

Явленията, за които ще говорим, не са безпричинни, но понякога изглеждат спонтанни без намесата на чужда воля и често стават много досадни. Мисълта, че може да са плод на въображението, превъзбудено от спиритистките идеите напълно изключена поради факта, че те се произвеждат между хора, които никога не са чували за спиритисткото учение и освен това те изобщо не ги очакват в момента. Тези феномени, които могат да бъдат наречени практически природен спери-тизъм, са много важни.

От всички спиритически прояви най-простите, най-честите са звуците и почукванията. Точно тук трябва да внимаваме за евентуална илюзия поради редица естествени фактори, които биха могли дати породят - вятърът, подсвиркващ или движещ някакъв предмет, някаква вещ, която сме раздвижили, без да усетим, някакъв акустичен ефект, криещо се животно, насекомо и т.н. Спиритическите шумове винаги имат особен характер, сила на звука ѝ разнообразие на тоновете, които ги различават от скърцането на дървото, пукането на огъня или монотонното тиктакане на махалото. Те представляват пресекливи изсвирвания, понякога глухи, слаби и леки, понякога ясни, отделени и шумни, местещи се от място на място и повтарящи се с механично постоянство.

Нека приемем, че шумовете или другите ефекти са действителни прояви. Разумно ли е да се страхуваме от тях? Със сигурност, не. Те в никакъв случай не представляват

опасност. Тези, които ги приемат за дяволска проява, могат да се плашат от тях по същия начин, по който децата се плашат от човека-вълк и други приказни създания. Трябва да признаем, че в някои случаи тези прояви стават досадни и пораждат естественото желание да се отървем от тях. Но за това не е нужно обяснение. Мотивът на Тези физически прояви е да привлекат вниманието ни към нещо и да ни убедят в присъствието на сила, по-висша от човека. Трябва да отбележим също, че извисените духове не участват в прояви от този род. Те ангажират за това нисшите духове по същия начин, по който ние ангажираме прислуга за грубата работа. Когато целта е постигната, физическите прояви спират, защото повече не са необходими. Един-два примера ще направят това по-разбираемо.

Преди няколко години, в началото на моите изследвания върху спиритизма, една вечер се занимавах с работа от този род. Чуканията се чуваха около мен непрекъснато в продължение на четири часа. Това беше първият път когато ми се случваше подобно нещо. Бях убеден, че не е случайно, но не знаех нищо повече. По това време познавах един отлично пишещ медиум. На следващия ден попитах духа, контактуващ е този медиум, каква е причината за чукането. „Причината е, че тук се намира близък вам дух, който иска да говори с вас.“ „И какво иска да ми каже?“, „Можете сам да го попитате, защото той е тук.“

Духът ми се представи под алегорично име (от други духове разбрах, че той заема много високо място в тяхната йерархия и играе много важна роля в света). Духът ми посочи някои грешки в работата, откри ми линията, която трябваше да следвам, даде ми полезен и мъдър съвет и обеща да идва винаги, когато го повикам. Оттогава никога не ме е изоставял. Даде ми много доказателства за огромното им превъзходство над нас и неговата добронамерена и ефикасна намеса в някои неща от материалния живот ми е безкрайно полезна. Но от нашия първи разговор чукаанията престанаха. Какво е искал да постигне? Да влезе в обикновен разговор с мен, за което е трябвало да ме предупреди. Предупреждението беше получено, контакт беше установен и чукаанията престанаха. Барабанът спира да бие, когато войниците са събудени.

Почти същото се е случило на един приятел. Известно време стаята му се огласявала от различни шумове, които станали досадни. Причината била появата на духа на баща му, който искал да говори с него. След разговора, състоял се с помощта на пишещ медиум, вече не бил чул никакъв шум. Трябва да отбележим, че хора, които имат редовни и лесни контакти с духовете, много рядко стават обект на такива прояви.

Спонтанните прояви невинаги се ограничават с шумове или почуквания. Понякога те се израждат в истинска врява и безредие. Мебелите и различни предмети се носят във въздуха, падат и се разбиват, вдигайки ужасен шум, вратите и прозорците се отварят и затварят от невидими ръце.

Прояви от този род не са нито редки, нито нови. Само някои отделни хроники не съдържат такива истории. Страхът несъмнено е преувеличил фактите, които

придобиват абсурдни размери, минавайки от уста на уста. Суеверието е спомогнало къщите, в които са се случвали подобни неща, да бъдат обявени за дяволски свърталища и всичко се превръща в чудесни или ужасни истории за призраци. От своя страна мошениците не пропускат да извлекат лична изгода от тази тема. Лесно можем да си представим какво влияние могат да окажат подобни факти, дори непреувеличени, върху хора със слаби характери, предразположени от липсата на образование към суеверие. В „Преглед на духовете“ са представени множество автентични случки от този вид, между които са историята за чукащия дух от Бергзаберн, чиито зли номера продължили повече от осем години, този от Дибелсдорф, духът от улица „Ноайе“ в Париж, духът от Кастълнодъри и други.

Явления от този род често имат вид на истинско преследване. Знаем за шест сестри, живеещи заедно, които всяка сутрин, в продължение на няколко години, намирали дрехите си разхвърляни, скрити под покрива, разкъсани, нарязани, независимо от бравите и ключовете, сменяни многократно. Често се случва на хора, намиращи се в леглото, но напълно будни, да видят как пердетата се клатят, след което някаква сила изхвърля завивките и възглавниците, а понякога и дюшека заедно с човека на пода. Тези случки съвсем не са толкова редки, но повечето от пострадалите не смеят да говорят за тях, защото ги е страх да не им се присмиват. Някои биват обявени за душевноболни и ако в процеса на лечение бъдат убедени, че това, което са видели е само халюцинация, може наистина да полудеят. Някога историята ще спомене методи на лечение от XIX в, също както сега разкрива някои процеси от Средновековието. Висшите духове не се занимават с такива несериозни неща, както подобава на зрели хора. Ние често сме викали някои от тях, за да разследваме мотивите за това безпокойство. Повечето от тях признават, че това не е нищо друго освен забавление. Те са по-скоро лекомислени, отколкото злонамерени, и се смеят на страха, който предизвикват и на напразните усилия да се открие причинителят на бъркотията. Често те нападат нарочения човек и го преследват от жилище в жилище. Понякога това е отмъщение, което желаят да демонстрират. В други случаи намесата им е похвална. Те желаят да привлекат вниманието, за да посъветват човека или да поискат нещо за самите себе си. Някои от тях си поръчват молитви, други молят вдовиците си заради тях да завършат образованието си, трети искат да си довършат някоя лудория, което не са успели да направят като живи. С една дума, не е необходимо да се страхуваме от тях. Постъпките им може да са досадни, но не и опасни. Разбира се, може да изпитваме силно желание да се отървем от тях, но обикновено направеното за тази цел има точно обратен ефект. Ако те се забавляват, колкото по-сериозно приемаме нещата, толкова по-упорити ще стават, също като палави деца, измъчващи повече тези, които им обръщат внимание. Ако някой бъде достатъчно мъдър да се засмее на техните бели, когато се уморят, те ще си отидат. Но както вече казахме, има и такива, чиито мотиви са сериозни. Затова най-добре е да влезем в контакт с тях и да разберем какво искат, а

това става най-лесно чрез пишещ медиум. Чрез него ще научите какво точно да направите. Ако това е нещастен дух, милосърдието ще ни подтикне да се отнасяме към него с нужното уважение, а ако е безделник -шегобиец, можем да се отнасяме към него без излишни церемонии. Ако е злонамерен, можем да се помолим на Бога да го направи по-добър. При всички случаи молитвите дават добри резултати. Но тържествеността на заклинанията ги размива и изобщо не ги стряска.

Това, което ще ви разкажем, дори да ви ужаси, ще привлече вниманието и ще отвори очите и на най-големите скептици. Тези, които намират за най-лесно да причислят тези явления към халюцинациите - едно много удобно обяснение, както и тези, които не виждат необходимостта от друго дори когато предметите са с главата надолу или падат върху собствената им глава, би трябвало да имат прекалено развито въображение, за да си представят нещата така, както те не са. Например този, който получи шамар по ухото или удар с пръчка по гърба, а около него не се вижда никой, не би трябвало да се съмнява относно присъствието на невидимо същество.

Но това не значи да изпадаме в другата крайност и да приписваме на тяхна сметка всеки обърнат стол или всяка счупена чиния.

Обяснението, дадено за движението на инертни тела, (естествено важи за всички спонтанни прояви. Шумовете, макар и по-силни от почукване по масата, се дължат на същата причина. Предметите, съборени или преместени от същата сила, ни навеждат на мисълта - къде е медиумът в тези случаи? Спонтанните прояви много рядко се случват на уединени места. Почти винаги те са в обитаеми къщи и в присъствието на хора, упражняващи някакво влияние, без да го съзнават. Тези хора са медиуми, но тъй като не го знаят, наричаме ги ЕСТЕСТВЕНИ медиуми.

Има и случаи, в които духът действа сам. Тогава той изтегля животинския флуид от другаде, бея да му е необходимо човешко присъствие. Това обяснява защо духовете, които ни заобикалят, не ни безпокоят всяка минута. Първото условия е те да го желаят, второто - да имат мотив. Освен това те трябва да търсят на набелязаното за действие място човек, подходящ да ги поддържа, а това е рядко съвпадение. Ако такъв човек се появи неочаквано, те се възползват от това. Но въпреки наличието на подходящи обстоятелства, те могат да бъдат спрени от висша воля, която да не им разреши да действат, както желаят. Тя може да им разреши действие само в определени граници и в случай че тези действия бъдат приети като полезни, или като вид изпитание или убеждение за личността, представляваща техен обект.

Ще приведем за пример разговора относно тези явления със свети Луи, проведен на улица „Ноайе“ в Париж през юни 1860 година. Подробностите могат да бъдат намерени в ”Преглед на духовете” от август същата година.

1. Бихте ли ни казали дали случилото се на улица “Ноайе” е истина. Колкото до възможността, ние не .се съмняваме.

- Да, тези събития са истина. Само човешкото въображение ги преувеличава, дали от страх, или от ирония. Те са резултат от действията на един дух, който се е забавлявал малко за сметка на живеещите там.

2. Имало ли е някой в къщата, който да е бил причина за това?

- Действията винаги имат за първопричина този, към когото са насочени. Всеки нападащ дух има някакво недоволство към живеещия в същата къща. Затова му пражда различни номера като отмъщение, понякога дори желаейки да го изгони от къщата.

3. Ние питаме дали между хората в тази къща би могло да има някой, който със спонтанно, несъзнателно - медиумно влияние би предизвикал феномена?

- Трябва да е така, иначе не би могло да се случи. Духът живее на място, което харесва. Той остава пасивен дотогава, докато не се появи подходящ човек. Когато човекът се появи, духът се забавлява, колкото си иска.

4. Абсолютно необходимо ли е присъствието на такъв човек?

- Обикновено да, както в този случай, защото без него нищо нямаше да се случи. Но не мисля да обобщавам, тъй като има и случаи, в които присъствието на човек не е необходимо.

5. Ако духовете са винаги от по-нисша степен, това не е ли неблагоприятен знак към човека, избран да им помага? Това не показва ли симпатия към същества със същата природа?

- Не, не е точно така. Това зависи от физическото разположение.

6. Откъде духът взема метателните оръжия, които използва?

- Най-често от самото място или от близката околност. Силата на духа се прехвърля в тях и те падат на избраното място.

7. Тъй като спонтанните прояви често са разрешени или дори поръчани, струва ни се, че ако скептиците бъдат техен обект, те ще трябва да приемат тази очевидност. Те често казват, че не са били свидетели на подобни явления. Не зависи ли от духовете да им дадат осезаеми доказателства?

- Нима атеистите и материалистите не са във всеки момент свидетели на действията и мисълта на Бога? Но това не им пречи да отричат съществуването Му и съществуването на душата. Нима чудесата на Христос накараха неговите съвременници да му повярват? Нима фарисеите, които му казаха: „Учителю, дай ни знак“, не приличат на тези, които днес искат да им бъдат показани тези действия? Ако те не са убедени в чудесата на мйросъздаването, няма да се убедят дори ако духовете застанат пред тях по най-недвусмислен начин, защото гордостта им ги прави като непокорни коне. Ако те не са искрени, безсмислено е да стават свидетели. Бог не вижда смисъл да прави за тях повече, отколкото за тези; крит искрено следват наставленията Му, защото възнаграждението е само за вярващите. Недоверието няма да спре изпълнението на Божията воля. Вие ясно виждате, че то не спъва и разпространението на учението.

Не трябва да се безпокоим от тяхното противопоставяне, защото за учението то е същото, което са сенките в картината. Те просто ѝ осигуряват по-голямо въздействие. Струва ли си да бъдат покръстени насила? Бог ще ги остави да отговорят за тяхната упоритост и тази отговорност ще бъде много по-ужасна, отколкото мислите.

„Благословени да са тези, които не са видели и са повярвали“, както е казал Христос, защото те не се съмняват в Божията сила.

8. Мислите ли, че би било полезно да извикаме този дух, за да ни поясни случилото се.

- Извикайте го, ако желаете, но той е висшестоящ и ще ви даде незначителни отговори.

Разговор с духа от улица „Ноайе“:

- Защо ме викате? Искате ли да ви замерям с камъни? Тогава ще бягате наоколо, въпреки че се правите на смели. Ако започнеш с камъните, няма да ни изплашиш, но искаме да видим дали наистина можеш да ги донесеш.

- Тук може би не, има пазач, който бди над вас.

Имаше ли на улица „Ноайе“ човек, който ви служеше като помощник при белите, които направихте в къщата?

- Естествено. Намерих си добър инструмент. Аз съм веселяк, обичам да се забавлявам.

Кой беше човекът, послужил ви за инструмент?

- Една прислужничка.

Против собствената ѝ воля ли я използвахте? - О, да! Горкото момиче, то беше най-изплашено. Имаште ли някакви враждебни намерения? — Нямах такива, но хората, които се хващат за всичко, могат да го преиначат.

Какво имате предвид? Не ви разбрахме.

- Опитвах се да се забавлявам, но вие ще проучите нещата и ще имате бще един факт, доказващ, че съществуваме.

Казахте, че не сте имали враждебни намерения и все пак сте изпочупили всички прозорци в къщата. Причинили сте реални загуби.

- Това е само подробност.

Откъде се сдобихте с предметите, които хвърляхте?

- Те бяха съвсем обикновени. Намерих ги в задния двор и в околните градини.

Всичките ли бяха намерени, или някои си направихте сам?

- Не съм правил нито един.

Ако не бяхте ги намерили, бихте ли си направили такива?

- Това би било по-трудно, но истината е, че веществата могат да се объркват и да се направи нещо.

Сега ще ни кажете ли как ги мятате?

- А, това е по-трудно за обяснение. Бях подпомогнат от електрическото поле на това момиче, присъединено към моето, което е по-малко материално. Така между нас се пренасяха различни материи.

Мисля, че бихте искали да ни разкажете нещо за себе си. Кажете ни, отдавна ли умряхте?

- Доста отдавна, повече от петдесет години.

Какъв бяхте като жив?

- Не особено добър. Обичах да си правя лоши шега и често ми се караха заради страстта ми към червеното вино. Бих желал да я карам все така.

Сам, по-собствена воля ли отговаряте на тези въпроси?

- Имам учител.

Кой е вашият учител?

- Вашият добър крал Луи.

ЗАБЕЛЕЖКА: Този въпрос бе породен от другите отговори, които изглеждаха далеч извън възможностите на този дух, в дълбочината на идеите и дори в изразните средства. Това, че е подпомаган от посвиеш дух, не е изненадващо, тъй като по този начин той използва случая да ни даде някои напътствия. Това е обичайно явление, но забележителното е, че влиянието на висшия дух се усеща дори в писането. Отговорите, в които се намесва той, са по-правилни, по-свободни, докато тези на скандалджията са свадливи, неприлични, неправилни, често едва .четливи, подсказващи изцяло различен характер.

Какво правите сега? Вълнува ли ви мисълта за вашето бъдеще?

- Не още, аз съм странстващ. За мен изглежда никой не мисли, защото никой не се моли за мен.

ЗАБЕЛЕЖКА: Скоро ще видим колко много можем да помогнем за извисяването и утехата на нисшите духове с молитви и съвети.

Как беше името ви, когато бяхте жив?

- Джинет.

Добре, Джинет, ще се молим за вас. Кажете ни дали нашето повикване ви достави удоволствие, или ви отегчи?

- По-скоро ми достави удоволствие, защото сте добри момчета, макар и малко строги. Все пак ме изслушахте. Аз съм доволен.

Този феномен се различава от останалите само по намеренията на духа, който е негов автор, по естеството на целта, почти винаги с благосклонен характер, и по милия начин, по който се проявява. Състои се в появата на предмети, които преди това не са били там. Това най-често са цветя, понякога плодове, сладкиши, бижута и други.

Нека първо кажем, че този феномен е един от най-лесните за имитация, следователно трябва да бъдем нащрек, за да не станем жертва на измама. Знаем колко ловки могат да бъдат ръцете в такива случаи. Най-добрата от всички гаранции е честността и абсолютната незаинтересованост на човека, който ще произведе явлението. На второ място, внимателното проучване на обстоятелствата, при които ще се проведе, и накрая -

в задълбоченото познаване на спиритизма, което единствено може да ни даде възможност да открием това, което подозираме.

Теорията на материализацията и на физическите прояви в цялост е изразена по забележителен начин в следващия трактат от дух, чиито контакти показват безспорния отпечатък на задълбоченост и логика. Няколко от тези трактата бяха открити по време на работата ми върху тази книга. Духът се представя под името „Ерастус“, ученик на свети Павел и духовен закрилник на медиума, който му служи за тълкувател.

„За да получим това явление, са необходими медиуми от вида, който ще нарека ЧУВСТВИТЕЛНИ. Това значи да притежават най-висшата степен в тази специалност за разширение и проникване. Защото лесно възбудимата нервна система на някои от тези медиуми им позволява чрез постоянни вибрации да създават около себе си изобилия от животински флуид.

Впечатлителните натури, хора, чието природа вибрира от най-малкото чувство, от най-дребното усещане, чието морално или физическо влияние вътрешно или външно лесно се усеща, са крайно подходящи да станат отлични медиуми за физическото въздействие на осезаемото и материализацията. В действителност, тяхната нервна система, почти изцяло лишена от жилавата обвивка, която затваря тази система при повечето възпътени същества, ги прави подходящи за тези явления.

Следователно с подобни хора, чиито останали способности не противоречат на качествата на медиуми, феноменът на осезаемостта би се получил по-лесно - почукванията в стените и в мебелите, РАЗУМНИТЕ движения и дори увисването във въздуха на тежка инертна материя. Следователно тези резултати ще се получат, ако вместо един, присъстват няколко еднакво надарени медиуми.

Но между получаването на връзката и получаването на материализацията се намира цял един свят. В този случай не, само работата на духа е по-сложна и по-трудна, но освен това духът може да действа само чрез един медиум. Това е така, защото няколко медиуми не биха могли едновременно да съвпадат в предизвикването на едно и също явление. Напротив, понякога се случва присъствието на хора, неприятни на духа, да провалят изцяло явлението. По тези причини, които, както се вижда, не са маловажни, и поради голямата концентрация и голямото разпръскване на флуиди, които могат да бъдат получени само от най-надарени медиуми, можем да кажем, че електро-медиумният механизъм е в най-добро състояние.

Тези феномени са и ще останат изключително редки. Няма нужда да ви доказвам защо е и ще бъде така. Вие сами ще си направите изводите. Освен това този феномен е от такова естество, че не само не всички медиуми, но и не всички спиритисти могат да го предизвикат, В действителност между духа и медиума трябва да съществува някаква прилика, с една дума някакво сходство, което да позволява на разтегаемата част на периспиритния флуид да общува да се обединява, да се смесва с този на духа.

Сливането трябва да произведе много мощна сила. Ще кажете, защо е това обединение?

Защо е това сливане? Необходимо е, защото чрез него способностите на духа, слети с тези на медиума, се увеличат. Необходимо е, защото жизненият флуид, нужен за получаването на всички подобни явления, е достояние изключително на въплътените. Поради това духът-оператор трябва обезателно да е пропит с него. Тогава той ще може посредством някои качества на собствения ви, заобикалящ ви флуид, непознат за вас, изолирано, невидимо да причини движението на материални предмети и дори на самите въплътени.

Не ми е разрешено сега, в този момент, да ви разкрия законите, които управляват газовете и флуидите около вас, но преди да изтекат много години, преди да бъде създадено едно ново поколение хора, обяснението ще ви бъде дадено и вие ще получите ново предупреждение за възхода на медиумите, които ще изпаднат в особено положение. Толкова скоро, колкото се изявят.

Ще видите колко много трудности съпровождат тези явления и ще можете съвсем логично да заключите, че явленията от този тип са изключително редки, както вече казах. Ще разберете, че духовете рядко се заемат сами с произвеждането им, защото участието им в тази полуматериална работа за тях е досадно и уморително. Има и още нещо. Въпреки тяхната енергия и воля, присъствието на медиума създава само по себе си непреодолима бариера.

Всички вие, спиритисти, приемате моите обяснения и можете отлично да разберете причината за концентрацията на специалните флуиди, за осезаемостта на инертната материя. Вие вярвате в това, както вярвате в проявите на електричеството и магнетизма, с които медиуматичните явления имат много прилики. Колкото до скептиците, немога да направя нищо, за да ги убедя. Но това не ме притеснява. Някой ден те сами ще се убедят в очевидното.

Запомнете, спиритисти, че ако е абсурдно да отхвърляте систематично всички феномени от отвъдното, не е по-мъдро да ги приемаме безрезервно. Когато са спонтанни и мигновени, приемете ги, но пак ви повтарям - не приемайте нищо слепешката. Нека всяко явление бъде прегледано внимателно, подробно, аналитично. Защото, повярвайте ми, спиритизмът, така богат на възвишени прояви, няма да спечели нищо от дребните номера на някои мошеници.

Знам много добре какво искате да ми кажете, че тези феномени са нужни, за да убедят неверниците, но знайте и това, че ако нямате други методи на убеждение, след време няма да имате и една стотна от значението, което притежавате сега. Говорете за душата. Там можете да постигнете най-сериозните промени. Ако решите, че за пред обикновените хора трябва да представите материални доказателства, представете ги така, че да не могат да бъдат фалшиво интерпретирани, и преди всичко, не се простирайте извън нормалното им състояние. Фактите, представени в лошо състояние, подсилват аргументите на скептиците. Това явление предлага следната изумителна подробност: обикновените медиуми могат да го получат само в сомнамбу-лично

състояние. Това е лесно обяснимо. Сомнамбулизмът е естествено изолиран от духа и от перисприга, което трябва да улесни комбинацията на необходимите флуиди. Такъв е случаят с материализацията, която можем да видим. Следващите въпроси са адресирани към духа, който я произвежда, но отговорите не са задоволителни. Затова се обърнахме към Ерастус, много по-просветен в теорията, и той ги допълни с много благоразумни забележки.

1. Бихте ли ни казали защо материализацията може да се получи само по време на магнетичния сън на медиума?

- Това зависи от неговата природа. Резултатът, който получавам с моя медиум в заспало състояние, бих могъл да получа еднакво добре и с друг медиум в будно състояние.

2. Защо ни накарахте да чакаме толкова дълго? И защо възбудихте алчността на медиума, подхранвайки желанието му да получи обещания предмет?

- Времето ми е Необходимо, за да приготвя флуидите, необходими за материализацията. Колкото до възбудата, тя често е само за забавление на присъстващите.

ЗАБЕЛЕЖКА НА ЕРАСТУС: Духът, който отговори не е наясно с мотивите за тази алчност, която инстинктивно е събудил, без да знае нейните резултати. Той мисли, че се забавлява, докато в действителност провокира получаването на голямо количество флуид. Това се дължи на трудността на явлението. Тя нараства винаги когато то не е спонтанно и е най-вече с обикновен медиум.

3. Получаването на феномена отнася ли се към специалната природа на медиума. Може ли той да бъде получен с други медиуми с по-голяма сръчност и бързина?

- Получаването на феномена, спада към природата на медиума и може да се осъществи само с предразположени към контактуване натури. Колкото до готовността, навикът ни да контактуваме често с един и същ медиум много ни улеснява.

4. Оказват ли влияние убежденията на хората, присъстващи на контакта?

- Когато има скептици, противници, можем да бъдем много раздразнени. Предпочитаме да даваме доказателствата си на вярващи и хора, въведени в спиритизма, но съм далеч от мисълта, че това недоверие може напълно да ни попречи.

5. Откъде взимате цветята и бонбоните, които донасяте?

- Цветята взимам от градината, която ми хареса.

6. А бонбоните? Сигурно продавачът забелязва липсата им?

- Той не забелязва липсата, защото слагам други на тяхно място.

ЗАБЕЛЕЖКА НА ЕРАСТУС: Мисля, че обяснението е много незадоволително поради нивото на духа, който отговаря. Така той може да стане причина за истинска грешка. Един предмет може да бъде заместен само от идентичен предмет, със същата форма и същата стойност. Следователно, ако духът може да възпроизведе предмета, няма причина да не го вземе.

7. Възможно ли е да се донесат цветя от друга планета? — Не, това е невъзможно за мен.

(Към Ерастус) Притежават ли други духове тази възможност?

- Не, това е невъзможно поради разликата в заобикалящите ги атмосфери.

8. А можете ли да донесете цветя от друго полукълбо, например от тропиците?

- От всяка част на земята мога.

9. Можете ли да направите така, че донесените предмети да изчезнат, а после да ги върнете обратно?

- По същия начин, по който ги карам да се появят. Мога да ги взема, когато пожелаая.

10. Причинява ли ви получаването на този феномен някакви проблеми, например раздразнение?

- Никакви, когато имаме разрешение. Но може да ни отвори много работа, ако пожелаем да го направим, без да сме упълномощени.

ЗАБЕЛЕЖКА НА ЕРАСТУС: Той не желае да признае проблемите си, макар че те са съвсем реални, доколкото е задължен да проведе това, което може да бъде наречено материална операция.

11. Какви са трудностите, с които се сблъсквате?

- Нищо друго освен лошо разположение на флуида, което може да ни попречи.

12. Как донасяте предметите? Носите ли ги в ръце?

- Не, опаковам ги в самия себе си.

ЗАБЕЛЕЖКА НА ЕРАСТУС: Не може съвсем точно да обясни тази операция, защото не опакова предмета със собствената си личност. Неговият флуид се разширява, той комбинира част от него с животинския флуид на медиума и в тази комбинация скрива предмета, подлежащ на материализация. Така че не е съвсем правилно да се каже, че го опакова в самия себе си.

13. Бихте ли могли със същата лекота да донесете предмет с подобно тегло от петдесет километра например?

- Теглото не е нищо за нас. Ние носим цветя, защото са по-удобни.

ЗАБЕЛЕЖКА НА ЕРАСТУС: Това е истина. Той може да донесе предмет от 100-200 километра. Теглото за него се анулира. Масата на комбинирания флуид е пропорционална на масата на предмета, с една дума силата трябва да е равна на съпротивата, откъдето следва, че ако духът носи само цветя или друг лек предмет, то е защото често не вижда необходимост нито за себе си, нито за медиума от по-голямо усилие.

14. Може ли изчезването на някои предмети по неизвестни причини да се счита за работа на духовете?

- Това се случва много често, много по-често, отколкото предполагате, и може да бъде поправено, ако се помоли духът да го върне обратно.

ЗАБЕЛЕЖКА НА ЕРАСТУС: Така е, но понякога се случва отнесените предмети да не бъдат върнати. В такива случаи трябва да знаем, че са отнесени много далече. В същото време, тъй като е нужно отнесеният предмет да е в почти същото състояние, за да може да бъде върнат обратно, той може да се материализира само с помощта на медиум с изключителни способности. Понякога, когато нещо изчезне, е напълно възможно да се дължи повече на собствената ви глупост или разсеяност, отколкото на намесата на духовете.

15. Могат ли тези действия да се разглеждат като природни феномени, дължащи се на намесата на духовете?

- Дните ви са изпълнени с такива действия, но вие не ги разбирате, защото не мислите за тях, а с малко размисъл те могат да станат разбираеми.

ЗАБЕЛЕЖКА НА ЕРАСТУС: Не приписвайте на духовете човешките дела, но вярвайте в тяхното постоянно тайно влияние, пораждащо около вас хиляди обстоятелства, необходими за вашето съществуване.

16. Между донесаните предмети няма ли някои, направени от духа спонтанно поради влиянието му върху флуида или всемирния елемент?

- Не и при мен, защото нямам разрешение за това. Само по-издигнат дух може да го направи.

17. Как връщате предмета на другия ден, след като стаята е затворена?

— Вкарвам го обвит в мен, тъй да се каже като моя субстанция. Повече от това не е възможно да ви кажа.

18. Как превръщате във видимо това, което само преди миг е било невидимо?

- Оттеглям материята, която го обвива.

ЗАБЕЛЕЖКА НА ЕРАСТУС: Това, което обвива предмета, не, е материя, а флуид, получен частично от перисприта на медиума, частично от опериращия дух.

19. **КЪМ ЕРАСТУС:** Може ли предмет да бъде донесен в абсолютно затворено помещение? С една дума, можели духът да одушеви предмета, за да може той да проникне през материята?

- Въпросът е комплексен. Духът може да превърне донесения предмет в невидим, но не в проникващ. Той не може да промени състоянието на материята, което би било разрушаване на предмета. Този предмет, превърнат в невидим, той може да занесе където пожелаете и отделяйки се от него в даден момент, да го направи видим. Друго е, когато ние го създаваме. Ние въвеждаме само елементите на материята и както тези елементи са проникваеми, така ние проникваме и минаваме през най-кондензирани тела с по-голяма лекота от тази на слънчевите лъчи, проникващи през стъкло. Така наистина можем да вкараме предмет и в най-затвореното помещение.

ГЛАВА ШЕСТА ВИЗУАЛНИ ПРОЯВИ

Теоретично есе върху виденията. Кълбовидни духове — Отговорите на един дух — Теория за халюцинациите.

От всички прояви на духовете най-интересни несъмнено са тези, в които духовете се превръщат във видими. Ще дадем отговорите на един дух на въпроси по тази тема:

1. Могат ли духовете да се превръщат във видими?

- Да, особено по време на сън. Хората ги виждат като наяве. Но това е по-рядко.

ЗАБЕЛЕЖКА: Когато напусне тялото, духът е освободен от неговите материални ограничения. Той е по-свободен и може да види другите духове, с които влиза в контакт. Сънищата са спомени за това. Когато нищо не е запомнено, казваме, че нищо не сме сънували, но душата въпреки това е видяла и се е радвала на свободата си. Ще разгледаме по-специално виденията в будно състояние.

2. Принадлежат ли духовете, които се явяват пред погледа, към по-висша категория?

- Не, те могат да принадлежат към всички категории.

3. Всички духове ли могат да стават видими?

- Всички могат, но невинаги имат разрешение или желание.

4. Какви са мотивите на тези, които се превръщат във видими?

- Това става под влияние на обстоятелствата. Според тяхното естество те могат да бъдат добри или лоши.

5. Как би могло да бъде дадено разрешение, ако мотивите са лоши?

- Явяването е изпитание за тези, пред които се получава.

Намеренията на духа може да са лоши, но резултатите -добри.

6. Какви може да са мотивите за появяването на духове, чиито намерения са лоши?

- Да изплашат и често— да отмъстят.

А какви са мотивите на добронамерените духове?

- Да утешат страдащите за тях, да докажат, че съществуват и че са близо до тях, да дадат съвет и да обявят закрилата си.

7. Каква е пречката за възможността да виждаме духовете постоянно? Не би ли могло по този начин да се премахне недоверието и у най-скептичните?

- Човекът постоянно е заобиколен от духове, техният вид би го тревожил, би го спъвал в действията му, би унищожил инициативата му в повечето случаи. Докато вярва, че е сам, той действа по-свободно. Колкото до скептиците, има множество начини да бъдат убедени, ако желаеха да се възползват от тях и не бяха заслепени от гордостта си.

Знаете много добре, че има хора, които дори да видят, няма да повярват. Нещо повече, ще кажат, че това е илюзия. Да не говорим повече за тях. Бог се грижи за тях,

ЗАБЕЛЕЖКА: Би било крайно неудобно да виждаме духовете около нас непрекъснато, също както да виждаме заобикалящия ни въздух или милиардите микроскопични създания, които щъкат наоколо ни. Затова трябва да приемем, че това, което Бог е направил, е добро и че той по-добре знае кое е удобно за нас.

8. Ако гледката на духовете е неубедителна, защо е разрешена в отделни случаи?

- За да даде доказателства, че не всичко умира заедно с тялото; че душата запазва своята индивидуалност след смъртта. Тези временни появи са достатъчни, за да дадат това доказателство и да засвидетелстват присъствието на приятелите ти около теб, но без неудобството на неизменността.

9. В по-развит свят от нашия появата на духовете би ли била по-честа?

- Човек, по-близък до естеството на спиритизма, би влизал по-често в отношения с духовете. Но грубостта на външната обвивка прави възприемането на безплътните същества много трудно.

10. Разумно ли е да се плашим от появата на духовете?

- Този, който размишлява, би трябвало да разбере, че духът, какъвто и да е той, е по-малко опасен от жив човек. Освен това духовете се движат навсякъде и затова не е нужно да ги видим, за да знаем, че са около нас. Духът, който би искал да нападне, би могъл да го направи и без да се показва, и така е дори по-сигурно. Той не е опасен, защото е дух, а защото влиянието, което упражнява върху мисълта, може да отдалечи човека от доброто и да го хвърли в прегръдките на злото.

ЗАБЕЛЕЖКА: Хора, които изпитват страх от самотата или мрака, рядко обмислят причината за _страха си. Те не могат да кажат от какво точно се страхуват, но със сигурност би трябвало да се страхуват повече от човек, срещнат в тъмното. Дамата, за която ще ви разкажем, е имала една вечер в стаята си толкова ясно видение, че го е помислила за жив човек, и първата ѝ реакция била да избяга. Убедила се, че е сама в стаята, тя си казала: „Изглежда е само дух. Мога да спя спокойно.“

11. Може ли този, пред когото се появи духът, да влезе в разговор с него?

- Разбира се, и това трябва да се прави винаги в подобни случаи - да се запита духът кой е той, какво желае и как може да му бъдем полезни. Ако духът е нещастен и страдащ, нашето състрадание ще го утеши, а ако е добронамерен, може да е дошъл при нас с намерението да ни даде добър съвет.

Как, в такъв случай, може да отговори духът?

- Понякога го прави с членоразделни звуци като жив човек, но най-често чрез предаване на мисли.

12. Духовете, които се появяват с крила, наистина ли ги притежават, или те са символични?

- Духовете нямат крила. Те не се нуждаят от тях, защото като духове могат да пътуват навсякъде. Показват се по начин, по който са решили да въздействат на този, пред когото се появяват. Някои се явяват в обикновен костюм, други - обвити в драперии като римски сенатори, някои с крила, като атрибути на категорията, която представляват.

13. Тези, които виждаме в сънищата си, винаги ли са тези, които изглеждат?

— Почти винаги това са личности, които вашият дух иска да открие или пък те искат да открият вас,

14. Могат ли лъжливи духове да приемат образа на скъпи нам хора и да ни въведат в заблуждение?

- Те приемат измислени образи само за да се забавляват, но има неща, с които не им е позволено да си играят.

15. Как да си обясним, че хората, за които си мислим най-често, които пламенно желаем да видим, не идват в сънищата ни, докато виждаме хора, които са ни безразлични и дори такива, за които не сме мислили? -

- Невинаги е във възможностите на духовете да се явяват в сънищата ви, въпреки желанието им, по причини независещи от тяхната воля. Това също е изпитание, което и най-пламенеото желание не може да преодолее. Колкото до тези, които са ви безразлични, ако вие не мислите за тях, напълно възможно е те да мислят за вас. Освен това, нямате точна представа за отношенията в света на духовете. Можете да срещнете там множество близки познати, стари и нови, за които нямате представа в будно състояние.

ЗАБЕЛЕЖКА: Когато няма начин да се контролират въображението или виденията, те несъмнено могат да изглеждат като халюцинации. Но когато са потвърдени с факти, те не мргат да бъдат плод на въображението. Така например, виденията за момента на тяхната смърт, дали насън или наяве, на хора, за които не мислим, разкриващи напълно неочакваните обстоятелства около смъртта им. Конете често се изправят на задните си крака и отказват да вървят напред в присъствието на видение, плашещо техните ездачи. Ако въображението има значение за хората, сигурно няма такова за конете.

16. Защо някои видения са по-чести по време на болест?

- Същото се случва и в състояние на отлично здраве, но по време на болест материалните връзки си почиват, слабостта на тялото позволява пр-голяма свобода на духа, който по-лесно влиза във връзка с останалите духове.

17. Спонтанните видения са по-чести в някои страни. Това значи ли, че някои хора са по-надарени да получават видения?

- Запознати ли сте детайлно с всяко видение? Виденията, шумовете, всички прояви са еднакво разпространени в целия свят, но те имат различен характер, според хората, сред които се появяват. Например между тези, които имат слаби познания по писане, няма пишещи медиуми, сред други те изобилстват. Другаде има много по-често шумове и движения, отколкото разумни контакти, тъй като те са по-малко почитани и по-малко търсени.

18. Защо виденията предпочитат нощта? Не въздействат ли тъмнината и тишината по-силно на въображението?

- По същата причина, поради която виждате звездите през нощта, а не можете да ги видите през деня. Силната светлина може да заличи лекото видение. Но е неправилно да се вярва, че всички видения се появяват през нощта. Попитайте тези, които са имали видения, и те ще ви отговорят, че повечето са през деня.

ЗАБЕЛЕЖКА: Виденията са много повече, отколкото се вярва, но много хора се страхуват да споделят, за да не станат смешни в очите на околните. Други ги отдават на илюзии. Лековерието кара някои хора да виждат свръхестественото в най-обикновени явления - в тишината на самотни места, в дълбочината на клисурите, в стоновите на гората, в писъците на бурята, в ехото на планините, във фантастичните форми на облагите, в сенките. Всичко, това помага на простите и суеверни хора и те казват напълно искрено какво са видели или какво мислят, че са видели. Сериозното изучаване на спиритизма ще ни освободи от абсурдните допълнения на суеверието.

19. Може ли да се получи видение в нормално състояние или то е възможно само в екстатично?

- Видение може да се появи в съвсем нормални условия. В същото време хората, които го виждат, доста често са в особено състояние, на границата на екстаза, даващо им понякога двойно изображение.

20. Тези, които имат видения, със собствените си очи ли ги виждат?

- Те вярват, че е така, но в действителност ги вижда душата им и доказателството е, че могат да ги виждат и със затворени очи.

21. Как духът може да се направи видим?

- Принципът е същият, както и при другите прояви. Всичко се дължи на свойствата на перисприта, който може да претърпи различни промени по волята на духа.

22. Може ли духът сам да се направи видим, или задължително му е необходим периспритът?

- При вашето материално състояние духовете могат да се появяват само чрез помощта на полуматериалната си обвивка. Тя е посредникът, чрез който въздействат на сетивата ви.

23. Може ли да се каже, че кондензацията на флуида в перисприта е причина за превръщането на духа във видим?

- Кондензация не е точната дума. Тя е по-скоро сравнение, което ви помага да разберете феномена. От комбинацията на флуидите в перисприта се получава нещо, което няма аналог при вас.

24. Виденията винаги ли са неосезаеми и недосегаеми?

- Те са неосезаеми, когато се явят в нормалното си състояние, а това става насън. Но те могат и да оставят следи от присъствието си и дори в някои случаи за миг да станат осезаеми, което доказва, че между тях и вас има материя.

25. Всеки ли е способен да види дух?

- Насън - да, но не и наяве. Насън душата гледа без посредници. Когато е будна, тя винаги е в различна степен под влиянието на органите.

26. На какво се дължи способността да видиш дух в будно състояние?

- Това зависи от организма. Зависи от степента на готовност на човешкия флуид да се комбинира с този на духа.

Може ли тази способност да се развие чрез упражнения?

- Може, както всички останали способности. Но за нея е по-добре да се изчака естественото ѝ развитие.

27. Може ли появата на духа да се предрече?

- Понякога - може би, но много рядко. Виденията почти винаги са спонтанни. Освен това са необходими специални качества.

28. Могат ли духовете да се появяват под друга форма освен човешка?

- Човешката форма е нормалната форма. Духът може да сменя нейната външност, но тя винаги е човешка..

Могат ли духовете да се появяват под формата на пламък?

- Те могат да произвеждат пламъци, светлини и други ефекти, за да обявяват присъствието си, но това не е самият дух. Пламъкът често е мираж или еманация на перисприга. Периспригът се появява изцяло само във виденията.

29. Какво мислите за вярването, което приписва ИГНИС ФАТУС на присъствието на души или духове?

- Суеверието се поражда от невежество. Истинската причина за ИГНИС ФАТУС е добре известна.

- Казват, че когато Сервиус Тулиус бил дете, около главата му се появил син пламък. Това измислица ли е, или истина?

— Истина е. Пламъкът е произведен от близък на семейството дух, който искал да предупреди майка му. Тя била виждащ медиум и забелязала сиянието. Не всички виждащи медиуми са еднакво способни. Там, където тази майка е видяла пламък, друг медиум би могъл да види целия дух.

30. Могат ли духовете да се представят под формата на животни?

- Това може да се случи, но само нисши духове приемат тази външност и то за миг, защото е абсурдно да се вярва, че животно би могло да бъде превъплъщение на дух. Животните винаги са само животни и нищо повече.

ЗАБЕЛЕЖКА: Само суеверието може да приеме, че някои Животни са одушевени от духове. Но ние познаваме една дама, много интелигентна във всяко отношение, обичаща безмерно голямата си черна котка, защото вярва, че приро- дата ѝ е по-висша, отколкото на другите животни. Ако познаваше поне малко спиритизма, тя щеше да се убеди в абсурдността на това си схващане.

ТЕОРЕТИЧНО ЕСЕ ЗА ВИДЕНИЯТА

Най-обикновените визуални прояви са виденията по време на сън. Ще обобщим всичко, казвайки, че те могат да бъдат виденията на неща присъстващи и отсъстващи, ретроспективни видения и в някои специални случаи - видения за бъдещето. Често те представляват алегорични картини, с които духовете ни дават полезни предупреждения или спасителни съвети, ако са добри, или ни въвеждат в заблуждение, ако са нисши

духове. Следващата теория е посветена на сънищата, както и на всички случаи на видения. Смятаме, че ще обидим добрите чувства на нашите читатели, ако седнем да опровергаваем всички безсмислици, които обикновено наричат „тълкуване“ на сънищата.

Виденията обикновено се представят в будно състояние, под газообразна и прозрачна форма, понякога смътна. В някои случаи първо се появява бяла светлина, очертаваща контурите. В други случаи формите са отлично изразени и могат да се различат най-дребните подробности. Обносните и видът на духа са същите, каквито са били и приживе.

Можейки да приема всякаква външност, духът най-често се представя под тази, под която би бил разпознат най-лесно, ако това е неговото желание. Така, въпреки че като дух той не притежава никакви телесни недъзи, може да се появи като осакатен, куц, гърбав, ранен, белязан. Обикновено по този начин той удостоверява самоличността си. Например духът на Езоп винаги когато го повикат, се явява като грозен и гърбав, облечен в съответните дрехи. Забележително е, че докато по-незначителните органи не се различават много ясно, главата, торсът, ръцете, дланите са винаги отлично изразени. Понякога духовете могат да бъдат видени да ходят, плъзгайки се като сенки. Костюмът обикновено представлява плат, наметнат като тога, завършващ с дълги, меки гънки. Косата понякога е на едри, бухнали къдри. Появата на духа е лишена от земната суета. Духовете, които искат да бъдат разпознати, обикновено обличат дрехите от последната част на живота си. Често те се появяват с атрибути на крила или ореол, с които могат да бъдат сметнати за ангели. Други се появяват с атрибутите на земния си живот: войникът може да се появи с оръжието си, ученият - с книгите си, убиецът - с камата си и т.н. Висшите духове имат благородно и спокойно изражение, докато нисшите понякога изглеждат свирепи и жестоки и дори носят следите на престъплението, в което са участвали, или на наказанието, което са изтърпявали. Въпросът за костюмите и аксесоарите е много интересен и затова ще го разгледаме в специална глава.

Казахме, че виденията имат газообразна външност. В някои случаи тя може да бъде сравнена с отражение в огледало с потъмняла амалгама, така че въпреки чистотата на стъклото, отражението не е ясно. Обикновено виждащите медиуми ги различават, виждайки как идват и си отиват, влизат в стаята или излизат от нея, движейки се между присъстващите. Често ги виждат да приемат Човешка външност и да нашепват идеи, изглеждащи тъжни или доволни от получения резултат - с една дума, като двойници на телесния свят. Такъв е тайният свят, сред който живеем. Спиритизмът, с помощта на виждащите медиуми, ни представя този свят като част от природата. С помощта на виждащите медиуми можем да го опознаем също както слепите опознават видимия свят с помощта на зрящите.

Духът, желаещ и можещ да се появи, понякога заема формата на масивно тяло, създаващ илюзията, че пред нас стои телесно същество. В някои случаи, при

определени обстоятелства, той може да се превърне в реален. Можем да го докоснем, усещайки топлина, като при живо тяло, което не му пречи да изчезне със скоростта на светлината. В такива случаи присъствието се доказва повече от ръцете, отколкото от очите. Такива видения са много редки, но тези, които са се появили напоследък в присъствието на някои силни медиуми (като г-н Хоум и др.), както и в присъствието на множество свидетели, доказват и обясняват всичко, отнасящо се до човешката история, видяна след смъртта с всички признаци на реалността. Както вече казахме, колкото и да са необичайни тези явления, когато знаем начина, по който се получават, разбираме, че те не са отрицание на природните закони, а тяхно приложение.

В нормално състояние периспритът е невидим, но той може да се комбинира с други флуиди, за които знаем, че съществуват, макар и невидими. Можем да кажем също, че тези или някои други флуиди могат да претърпяват модификации, позволяващи им да станат видими. Чрез някакъв вид кондензация или промяна на молекулното разположение те могат да се появят пред нас в парообразна форма. Кондензацията (думата не трябва да бъде приемана в буквалното ѝ значение, използваме я поради липса на друга и за сравнение), както казахме, може да бъде и такава, че периспритът да приеме свойствата на солидно и осезаемо тяло, но той може във всеки момент да възвърне безплътното си състояние. Можем да разберем това, като си припомним как изпарението може да се превърне в мъгла, после в течност, после в твърдо тяло и обратно. Тези метаморфози на перисприта са резултат от желанието на духа и нямат външни физически причини, както при нашите газове. Когато духът се появява пред нас, той поставя перисприта в необходимото състояние. Но за това му е необходима ѝ комбинацията на перисприта с флуида на медиума. Тази комбинация невинаги е възможна, което обяснява защо невинаги духовете могат да стават видими. Не е достатъчно духът да желае да бъде видян, не е достатъчно човекът да желае да го види, необходимо е двата флуида да могат да се комбинират, т.е. между тях да има някакъв афинитет. Може би емисията на човешкия флуид е недостатъчно изобилна, за да произведе трансформацията на перисприта, а може би са необходими и други неизвестни за нас обстоятелства. Необходимо е също така духът да има разрешение да стане видим, което невинаги получава или получава само при определени условия, по причини, които невинаги можем да разберем.

Друго качество на перисприта, отнасящо се до безплътната му природа, е възможността му да прониква през материални прегради. Материята не е пречка, той минава през нея, също както светлината минава през прозрачните тела. По тази причина не можем да оставим духовете навън. Те могат да посетят затворника в килията му със същата лекота, с която могат да отидат и при човек в открито поле. Виденията в будно състояние не са нито редки, нито нови. Те са се случвали през всички епохи. Историята споменава за много от тях, но без да се връщаме толкова назад, и в наши дни много хора са имали случаи да ги видят, като на пръв поглед са приемали, че имат халюцинации.

Искаме да добавим обяснението на някои оптически ефекти, които са причина за създаването на отделната система за кълбовидните духове.

Въздухът винаги притежава абсолютна прозрачност и при определени условия, например при силна горещина, потоците от газообразни молекули стават видими. Някои хора приемат това за множество духове» движещи се в пространството. Само споменаването на това предположение е достатъчно да го отхвърлим, но има и други видове илюзии, не по-малко абсурдни, за които също е добре да бъдем предупредени. Воднистата течност между кристалина и ретината на окото е съвкупност от непрозрачни тела, следващи движението на течността, в която се намират, При определени условия те изглеждат като малки кръгчета, с диаметър от един до десет милиметра, които виждаме да плуват пред очите ни. Има хора, които приемат тези кръгчета за духове, придружаващи ги навсякъде, и техният ентузиазъм приема за фигури сенките от иризацията, което е толкова разумно, колкото да приемем, че виждаме фигура на Луната. Простото обяснение, дадено на тези хора, би ги върнало към действителността.

Според тези хора, тези кръгчета или медальони не само ги придружават, но и следват всички техни движения, отивайки нагоре, надолу, наляво или надясно, или спират според движението на главата. Това не е учудващо, тъй като мястото на действието е очното кълбо и те просто следват неговото движение. Ако ги приемем за духове, трябва да допуснем, че те се ограничават в прекалено механични движения, неприсъщи на свободни и разумни същества. Това е нещо абсолютно несъвместимо с нашата представа за висшите духове. Някои приемат черните петна, които понякога виждат, за лоши духове. Тези петна, също както и кръгчетата, са в едно постоянно вълнообразно движение, което не променя ъгъла си, и непостоянното следване на линията на зрението може да ни накара да ги приемем за илюзия. Обяснението е много просто. Непрозрачните точки във воднистата течност, главна причина за явлението, са тъй да се каже закачени и винаги с тенденция да се откачат. Издигайки се нагоре, те просто следват движението на окото, но след като стигнат до определено положение, ако окото е спряло, те се спускат от само себе си. Подвижността им е изключителна. Едно незабележимо движение на окото е достатъчно да сменят посоката и да прекосят бързо целия спектър в пространството, където е получен образът. Това не доказва нищо, тъй като образ, получен вследствие на спонтанно и разумно движение, може да бъде просто оптически или физиологически феномен. Същото е с и искрите, получени при свиване на очните мускули. Подобни илюзии могат да бъдат само плод на непълни наблюдения. Който изучи сериозно природата на духовете с всички практически възможности, които дава науката, ще разбере колко детински са тези твърдения.

ТЕОРИЯ НА ХАЛЮЦИНАЦИИТЕ

Този, който не приема извънтелесния и невидим свят, счита, че може да обясни всичко с думата халюцинация. Дефиницията на тази дума е добре позната, тя е измама, илюзия за този, който мисли, че възприема нещо, което не е истина.

Оптиците и физиолозите заявиха, че за тях няма тайни. Как тогава ще обяснят източника и естеството на картините, възникващи в съзнанието при определени обстоятелства?

Те желаят да обяснят всичко със законите на материята. Нека бъде така. Но нека дадат тогава на тези закони една теория за халюцинациите, добра или лоша. Във всички случаи тя ще бъде едно обяснение.

Причините за сънищата никога не са били обяснени от науката. Определят ги като плод на въображението, но не казват що е въображение, нито как създава тези толкова ясни и точни картини, които понякога се явяват пред нас. Обясняват ни едно непознато нещо с друго непознато нещо и така въпросът остава нерешен. Според тях това са спомени от будното ни състояние. Но ако приемем тази хипотеза, остава да ни покажат какво е това магическо огледало, запазващо така спомените, как се получават изображения на неща, които никога не сме виждали и за които дори не сме мислили в будно състояние?

Единствено спиритизмът може да ни обясни този странен феномен.

Учените не виждат смисъл в изследването на халюцинациите. Независимо дали са истина, или не, те няма да бъдат единственият феномен, който науката не обяснява, страхувайки се да признае оскъдицата си от знания по въпроса. Ако някога някой учен се заеме не да го дефинира, а да го направи разбираем с физиологическо обяснение, ще видим дали неговата теория ще разреши всички въпроси. Ако учените не пропускат както обикновено фактите за виденията на хора в мига на тяхната смърт, нека им кажем откъде идва съвпадението на видението с часа на смъртта. Изключваме въображението като фактор. Какво остава тогава? Ще кажат ли привържениците на тази теория, нека ги наречем халюцио-нисти, че душата (доколкото вярват в нея) има моменти на свръхвъзбуда, в които възможностите ѝ се увеличават многократно? Добре, съгласни сме, но това, което виждаме, е истина, а не плод на илюзия. Ако в своята екзалтация душата вижда нещо, което не е тук, това е, защото тя се транспортира към образа. След като нашата душа може да се транспортира, защо душата на отсъстващ човек да не може да се транспортира към нас? Нека в своята теория за халюцинациите обърнат особено внимание на тези факти и нека не забравят, че теория, чиито факти могат да бъдат оспорвани, непременно е или невярна, или непълна.

Докато чакаме тяхното обяснение, ще изложим някои наши виждания по темата.

Фактите доказват, че виденията са съвсем истински, за което спиритистката теория може да даде отлично обяснение. Това обяснение може да бъде отречено само от тези, които не приемат съществуването на нищо извън организма. Но истинските видения могат ли да се нарекат халюцинации в буквалния смисъл на думата? Очевидно не. Какъв е техният източник? Духовете ще ни отговорят на това.

1. Виденията винаги ли са истински, нямат ли понякога свойствата на халюцинация? Когато видим в сънищата си дяволът например или други фантастични неща, това не е ли продукт на въображението?

- Да, понякога, когато хората са впечатлени от това, което са чели или слушали за дявола, те го запомнят и виждат несъществуващи неща. Но ще кажем също така, че духът със своята полуматериална обвивка може да приема каквито си форми пожелае; Лъжливите духове понякога се появяват с рога или лапи, също както добрите се появяват понякога с крила.

2. Можем ли да причислим към виденията фигурите или другите картини, които се появяват пред нас в полусън или просто когато очите ни са затворени?

- Когато усещанията се притъпят, духът е свободен и може да види, независимо далеч или наблизо това, което не може да види с очи. Тези картини много често са видения, но те могат също така да бъдат продукт на внушението, което гледката на някой обект е оставила. Свободният дух вижда тогава в собствения си мозък тези отпечатьци, фиксирани там като върху фотолента. Тяхното разнообразие и преливащите им форми, странни и бегли, почти незабавно се заличават, независимо от усилията да ги задържим. По същата причина се появяват някои фантастични видения нямщи нищо общо с действителността, често получени в болезнено състояние.

Ясно е, че спомените са резултатът от впечатленията, складиращи в мозъка, но по какъв начин се объркват заедно в тези картини, толкова различни, толкова многобройни? Това е неразгадаема тайна, но не по-странна от звуковите вълни, пресичащи се във въздуха и оставащи съвсем отделни и ясни въпреки това. В здрав и добре организиран мозък тези отпечатьци са ясни и точни. В по-неблагоприятни условия те изчезват и се объркват, оттам и загубата на спомени или объркването на образи. Тези прояви няма да бъдат считани за толкова особени, ако бъде обяснено, както във френологията, специалното предназначение на всяка част и дори на всяко влакно на мозъка.

Картините, стигащи до мозъка през очите, оставят там отпечатък, който води до запаметяването, но това не е само дело на паметта. В свободно състояние душата вижда в мозъка, намира отново картините, особено тези, които са разположени дълбоко, според състоянието му. Така тя открива впечатления от сцени религиозни, нечестиви, драматични, светски, фигури на странни животни, живели в друга епоха и видени чрез рисунки или приказки. Душата наистина вижда, но вижда само картина, отпечатана в мозъка. В нормално състояние тези картини са кратки и ефирни, защото всички части на мозъка действат свободно. В болестно състояние обаче мозъкът е винаги повече или по-малко омаломощен и равновесието между отделните органи е нарушено. Някои запазват активността си, докато други в известна степен се парализират. Оттам и присъствието на картини, които в нормално състояние не получават образ поради натовареността на външния живот. Това е истинска халюцинация и първопричина за определени дадеи.

Както може да бъде видно, обяснихме причината за тази аномалия чрез добре познатия и напълно физиологичен закон - този за мозъчните впечатления. Но ние винаги сме длъжни да споменем душата, и ако материалистите още не са дали задоволително обяснение на това явление, то е, защото отричат нейното съществуване. Така те могат да обявят нашето обяснение за невалидно, защото се основава на спорен принцип. Спорен за кого? За тях - да, но този принцип е приет от огромно множество хора от съществуването на земята и отрицанието на някои не може да бъде закон. Добро ли е нашето обяснение? Даваме го, което е най-ло-шрто, поради липса на друго и ако желаете, като хипотеза, докато очакваме друга по-добра. Дори да е така, това отнася ли се към всички случаи на видения? Разбира се, не, и ние предизвикваме всички физиолози да дадат друго обяснение от тяхна гледна точка, което би решило всичко. Защото, когато те произнасят тези кабалистични думи за свръхвъзбуда и екзалтация, не казват нищо. И ако всички теории за обяснението на халюцинациите не са достатъчни, би трябвало да помислим, че има нещо друго освен халюцинации.

ГЛАВА СЕДМА

БИМАТЕРИАЛНОСТ И ТРАНСФИГУРАЦИЯ

Видения на духове на живи хора. — Двойни хора. — Св. Алфонс от Лигуори и св. Антоан от Падуа — Веспасиан — Транефшурация — Невидимост.

Тези две явления са разновидност на феномена на видимите прояви и колкото и чудно да изглеждат на пръв поглед, лесно ще бъде възприето обяснението, което ще дадем за тях и то е - те не са нищо извън природните явления. И двете се основават на следния принцип- всичко казано за възможностите на перисприта след смъртта е в сила й преди нея. Знаем, че по време на сън духът частично се освобождава, т.е. отделя се от тялото. Това-, както вече многократно споменахме, ни дава възможност да го наблюдаваме. Но духът, бидейки човек - жив или мъртъв, винаги притежава своята полуматериална обвивка, която по вече описани причини може да стане видима й осезаема. Много положителни факти го потвърждават, ще се позовем на някои примери от собствените ни познания, чиято истинност можем да гарантираме.

Жената на един наш приятел на няколко пъти забелязала търговеца на плодове от квартала, когото познавала ,само визуално, без да е говорила никога с него, да влиза в стаята й през нощта, независимо дали е светло, или не. Това видение много я притеснявало, още повече че по това време не притежавала никакви познания в областта на спиритизма, а видението било много редовно и често. Но търговецът си бил съвсем жив и по това време може би си спял у дома. Когато материалното му тяло си било вкъщи, духът му и неговото флуидно тяло били при дамата. Но по каква причина? Никой не знае. В такъв случай един спиритист би го попитал, но тя не е знаела за тази възможност. Всеки път видението изчезвало незнайно как и всеки път след изчезването му тя отивала до вратата, за да се убеди, че е плътно затворена и че никой не би могъл

да проникне в стаята ѝ. Тазн предпазливост ѝ доказвала, че е будна и че това не е сън. В друга случаи тя виждала при същите обстоятелства човек, когото не познавала, а един път видяла брат си, който по това време бил в Калифорния. Той изглеждал толкова истински, че в първия момент тя решила, че се е върнал, и го заговорила, но той веднага изчезнал. Писмото, пристигнало след това, доказало, че е жив. Дамата е била това, което наричаме виждащ медиум, но по това време, както вече казахме, тя не е знаела нищо за това.

Друга дама, живееща в провинцията, бидейки тежко болна, видяла около 10 часа вечерта в стаята си един възрастен джентълмен, живеещ в същия град, когото била виждала няколко пъти, но без да го познава отблизо. Този джентълмен седял в едно кресло до долния край на леглото ѝ и от време на време смръквал енфие от една кутийка, наблюдавайки я. Изненадана от такова посещение и то в такъв час, тя го запитала за причината. Той обаче ѝ дал знак да не говори, а да спи. Няколко пъти се опитвала да установи контакт, но резултатът бил винаги същият. След няколко дни, вече оздравяваща, тя била посетена от човека, но вече в по-удобен час. И този път той бил облечен по същия начин, носил същата кутийка за енфие и имал същите маниери. Убедена, че е идвал по време на болестта ѝ, тя му благодарила за вниманието.

Джентълменът, много изненадан, казал, че не е имал удоволствието да я види от много дълго време. Дамата, познаваща спиритическите явления, веднага разбрала за какво става дума, но не пожелала да му го обясни, казвайки, че най-вероятно го е сънувала.

“Много е възможно”, ще кажат скептиците. Но истината е, че тя въобще не е спяла.

Тогава тя е сънувала будна, т.е. имала е халюцинация. Това е великата дума, универсалното обяснение на всичко, което не разбират. Тъй като вече опровергахме това виждане, ще продължим, обръщайки се към тези, които могат да ни разберат. Тук имаме друг по-характерен факт и ни е любопитно да видим как ще бъде обяснен с игра на въображението. Джентълмен, живеещ в провинцията, упорито отказвал да се ожени, независимо от настояванията на роднините му. Те постоянно му препоръчвали една дама, която той не бил и виждал, живееща в съседния град. Един ден той бил изумен, като открил в стаята си присъствието на младо момиче, облечено в бяло и с цветен венец на главата. Тя му казала, че е сгодена и му подала ръката си. Той я взел в своята и видял върху нея пръстен. След няколко секунди тя изчезнала. Изненадан от видението, сигурен, че е съвсем буден, той разпитал дали някой е идвал при него през деня, но всички му казвали, че никой не го е посещавал. След една година, отстъпвайки пред молбите на роднините си, той решил да отиде и да види тази, която му препоръчвали. Пристигането му в нейния град съвпаднало с великденските празници. Завръщайки се от процесията, едно от първите лица, които видял, било това на девойката, облечена по същия начин, както преди година, когато го посетила в стаята му. Той загубил дар слово, а девойката извикала и припаднала. Идвайки на себе си, тя казала, че вече е виждала джентълмена на същия ден през миналата година. Двата се

оженили. Това се случило през 1835 година. До този момент те изобщо не се били интересували от съществуването на душата, нещо повече - и двамата били изключителни, позитивисти и е абсурдно да са станали жертва на въображението си. Би могло да се каже, че съзнанието и на двамата е било заето с мисълта за евентуален брачен съюз и че тази ангажираност ги е довела до халюцинации, но не трябва да забравяме, че бъдещият съпруг бил толкова незаинтересован, та чакал цяла година преди да посети избраницата си. Дори да приемем тази хипотеза, остава да бъде обяснено двойното щидение, съвпадението на костюма с деня на празника и физическото разпознаване между хора, които никога не са се виждали - обстоятелства, които не могат да бъдат плод на въображението.

Преди да продължим нататък, веднага ще отговорим на въпроса, който не беше зададен, а той е: как може да живее тялото, докато душата отсъства. Можем да отговорим, че тялото може да живее органичен живот, независим от наличието на духа, и доказателство е животът на растенията, които съществуват, без да имат дух. Ще добавим, че през живота духът не е напълно отделен от тялото. Духовете, според някои виждащи медиуми, се различават от духа на живия човек по ореола около тялото си, явление, което никога не се получава, ако тялото не е мъртво и не е настъпило пълното разделение. Така тялото никога не умира по време на отсъствието на духа и никога не може да се случи духът при завръщането си да намери вратата затворена, както твърдят някои романисти в приказните си истории.

Да се върнем на нашата тема. Духът на жив човек, изолиран от тялото, може да се явява по същия начин, по който може да го направи и духът на мъртъв човек, и да изглежда напълно реален. Освен това, по същите причини, които изтъкнахме, той може да придобие моментна осезаемост. Това явление се нарича биматериалност и подхранва историите за раздвоения човек или за личности, които могат да се появяват на две различни места едновременно.

Тук ще приведем два примера, взети не от народните предания, а от Еклезиаста. Свети Алфонс от Лигуори е бил канонизиран, тъй като се е появил на две различни места едновременно, а това е било обявено за чудо.

Свети Антоан от Падуа бил в Испания и по времето, през което проповядвал, баща му в Падуа бил подложен на мъчения, по обвинение в убийство. В този миг се появил свети Антоан, който доказал невинността на баща си, посочвайки истинския убиец. Било е доказано, че свети Антоан не е напуснал Испания.

Свети Алфонс, извикан и разпитан от нас, ни разказа следното за тази случка:

1. Можете ли да ни дадете обяснение на този феномен?

- Да. Когато човек е напълно дематериализиран чрез своята добродетел, когато той е издигнал душата си до Бога, може да се появява на две места едновременно, както в този случай. Въплътеният дух, чувствайки, че тялото заспива, може да помоли Бога да го пренесе някъде. Духът му, или душата му, както я наричате вие, напуска тялото,

следвана от част от своя перисприт, оставяйки непречистената материя в състояние, граничещо със смъртта. Казах ГРАНИЧЕЩО със смъртта, защото тялото остава свързано с перисдрита и с душата и тази връзка не може да бъде прекъсната, В такива случаи тялото може да се появява на желаното място. Вярваме, че това е, което желаете да узнаете.

2. Това не ни дава обяснение за видимостта и осезаемостта на перисприта.

- Духът, чувствайки се освободен от материята, може според степента си на извисеност да направи материята осезаема.

3. Необходим ли е сънят на тялото, за да може духът да се появи на други места?

- Душата може да се отделя, когато почувства, че трябва да бъде на друго място. Може да се случи и когато тялото е будно, макар и много рядко. Тогава тялото не е в съвсем нормално състояние - винаги е в известна степен екзалтирано. 4. Какво би се случило със спящ човек; докато духът му е другаде, ако внезапно се събуди?

— Това не може да се случи, защото, ако има намерение да се събуди, духът веднага се връща в тялото, предугаждайки намерението му, защото може да чете мислите.

Същото обяснение ни бе дадено няколко пъти от духове и на живи, и на умрели хора.

Тацит споменава подобен факт. През месеците, в които Веспасиан изчаквал в Александрия стихването на пролетните ветрове и успокояването на морето, се случили няколко чудеса, показващи благоразположението на небесата и интег реса, който боговете проявявали към него.

Тези чудеса усилили желанието на Веспасиан да посети Светите Божии места, за да се допита за бъдещето на империята. Заповядал да не пускат никого в храма и влязъл вътре. Точно когато очаквал прозрението, видял зад себе си един от върховните египтяни, наричан Безилайд, който преди няколко дни болен заминал от Александрия. Веспасиан попитал свещениците дали Безилайд е идвал този ден в храма, разпитал минавачите дали е бил виждан в града. Най-после изпратил няколко ездачи, за да се увери, че в този момент Безилайд е на осемдесет километра от града. Когато се уверил, приел без съмнение видението за свръхестествено и

името на Безилайд станало за него предсказание. (Тацит, Истории, кн. IV, гл. 81, 82.)

Следователно виденият на две различни места едновременно, има две различни тела, но само едно от тях е истинско, другото е само видение. Можем да кажем, че първото е органичният живот, а второто - душевният. При събуждане двете тела се обединяват и душевният живот се завръща в тялото. Истинското тяло не може да умре, ако другото остане видимо - появата на смъртта винаги извиква духа в тялото. По същите причини видимото тяло не може да бъде убито, защото не е органично, не се състои от плът и кости. То може да изчезне, когато някой пожелае да го убие.

Минаваме към втория феномен - ТРАНСФИГУРАЦИЯТА. Той се изразява в смяната на вида на тялото, В тази връзка ще споменем една случка, за чиято автентичност имаме пълни гаранции. В предградията на Сент Етиен, в периода 1858-1859 г., едно

петнадесетгодишно момиче се радвало на възможността да се трансфигурира, или по-просто казано да приема в даден момент вида на крило и да е умрял вече човек. Илюзията била толкова пълна, че хората предполагали, че контактуват с истинския човек. Толкова била пълна приликата на чертите, израза, звука на гласа и дори речта. Феноменът бил повтарян стотици пъти волята на момичето нямала никакво значение. Няколко пъти тя приемала образа на брат си, починал преди няколко години. Тя добила не само лицето му, но и височината и размерите на тялото му. Местният лекар бил многократен свидетел на тези странни явления и желал да се убеди, че това не е илюзия, направил следния експеримент, информацията за който получихме от него, от бащата на момичето и от няколко други, честни, заслужаващи доверие очевидци. Той предложил да я претегли в нормалното ѝ състояние. След трансфигурацията, когато тя приела образа на брат си, по-стар от нея с 20 години и много по-едър и силен, отново я претеглил и установил, че теглото ѝ се е увеличило почти двойно. Експериментът е убедителен и е невъзможно да се приеме видението за проста оптическа измама. Нека се опитаме да обясним този факт, който понякога е наричан чудо, и който ние наричаме обикновено явление.

Трансфигурацията в някои случаи може да бъде причинена от Мускулни контракции, придаващи на лицето съвсем различно изражение, превръщайки то в лицето на непознат човек. Често сме забелязвали това при сомнамбулистите, но там тази трансформация не е така основна. Жената може да се превръща в млада или стара, в красива или грозна, но тя винаги си е жена и теглото ѝ нито нараства, нито намалява. В случая, който разглеждаме, очевидно става дума за нещо различно. Теорията за перисприга ще ни изведе на правилния път.

Признато е, че духът може да дава всякаква външност на Своя перисприга. Чрез промяна на молекулното разположение той може да му придаде видимост, осезаемо и следователно НЕПРОЗРАЧНОСТ, Така периспригът на жив човек, изолиран от тялото, може да претърпи същите промени. Промяната на състоянието е резултат от комбинацията на флуидите. Представете си сега перисприга на жив човек, неизолиран и обкръжаващ тялото като парообразна обвивка. В това състояние той може да претърпи същите изменения, както когато е изолиран. Ако той изгуби своята прозрачност, тялото може да изчезне, да стане невидимо и отстъпвайки, да се потопи в мъгла. Може дори да промени вида си, ставайки блестящо, ако такава е волята или силата на духа. Друг дух, комбинирайки собствения си флуид с първия, може да замени изчезналото по такъв начин, че реалното тяло да изчезне под външна флуидна обвивка, променяща се по волята на духа. Такива видения са причината за странния и рядък феномен, наричан трансфигурация. Колкото до разликата в теглото, това може да се обясни по същия начин, както с инертните тела, Вътрешното тегло на тялото не се променя, защото количеството на материята не се увеличава, то е под влиянието на външен фактор, който може да увеличи или намали относителното тегло, както вече

обяснихме. Така е възможно, ако Трансфигурацията е приела вида на малко дете, тялото да бъде пропорционално намалено.

Можем да си представим, че тялото може да приеме форма по-голяма или сходна с неговата, но как ще приеме по-малка, например на малко дете, както вече казахме? Няма ли в такъв случай истинското тяло да превиши видимото? Но ние не сме казали, че може да бъде получен такъв резултат, просто пожелахме да покажем, връщайки се към теорията за точното тегло, че видимото тегло може да намалее.

Колкото до самото явление, ние нито потвърждаваме, нито отричаме възможността му, но в споменатия случай незадоволителното обяснение не може да отрече явлението. Не трябва да забравяме, че сме в началото на науката, че тя далеч не е казала последната си дума по тази точка, както и по много други.

Остава да поговорим за самотния феномен на пораждането, който колкото и изключителен да изглежда на пръв поглед, не е по-свръхестествен от другите. Но тъй като е обяснен в „Преглед на духовете“ (февр/1859 г.), считаме за излишно възпроизвеждането на подробностите тук. Ще кажем само, че той е вариант на осезаемите видения и се състои в способността на някои духове мигновено да приемат вида на живи хора, създавайки пълна илюзия.

ГЛАВА ОСМА

ЛАБОРАТОРИЯ НА НЕВИДИМИЯ СВЯТ

Облекло на духовете — Спонтанно образуване на осезаеми предмети, Модификации на свойствата на материята — Магнетични лечебни действия.

Казахме, че духовете се представят облечени в обикновено облекло или в нещо като туники. Туниките изглежда са основното облекло в света на духовете. Нека се запитаем откъде намират дрехи точно като тези, които са носили като живи, заедно с всички аксесоари към тях? Не са взели тези неща със себе си, тъй като истинските вещи са пред очите ни. Откъде тогава се появява това облекло в другия свят? Този въпрос е задаван много често и предимно от любопитство. Въпреки това той потвърждава принцип с много голяма важност. За неговото обяснение трябва да тръгнем по пътя на основния закон, който намира своето приложение в нашия телесен свят.

Костюмът може да се приеме като част от индивидуалността, но не точно така стоят нещата с аксесоарите, например с кутията за енфие в случая със споменатата дама.

Нека отбележим, че този предмет не е собственост на мъртъв, а на жив човек, и че този джентълмен като жив човек има абсолютно същата кутия. Откъде тогава духът е намерил своята? Можем да приведем безброй подобни примери, когато духове на умрели или живи хора са се появявали с подобни предмети, като бастуни, оръжия, лули, фенери, книги и други.

Идва ни мисълта, че инертните тела притежават свои нематериални двойници в невидимия свят, че кондензираната материя, оформяща тези предмети, може да има много специфично участие, убягнало от нашите сетива. Тази теория не е съвсем неправдоподобна, но и не може да обясни причините за всичко това. До този момент съществуваше само въпросът за виденията. Вече видяхме, че периспиритът може да приема някои свойства на материята и да става осезаем, но тази осезаемост е мигновена и солидното тяло изчезва като сянка. Това е крайно необичайно явление, но далеч не е производство на солидна, запазваща се материя, което е доказано от редица автентични факти и особено от директното писане, за което ще говорим подробно в специална глава. Все пак, тъй като този феномен е непосредствено свързан с предмета, стоящ пред нас, и е едно от неговите най-творчески приложения, ще предвидим начина, по който стига до нас.

Директното писане, или пневматографията, е това, което се получава спонтанно, без участието на ръката на медиума или на молива. Достатъчно е да вземем един лист бяла хартия и да го затворим в някое чекмедже или дори да го оставим на масата и ако условията са благоприятни, след определен период от време по листа могат да бъдат намерени различни знаци, думи, фрази, дори беседи, най-често изписани с оловносиво вещество, в някои случаи с червен молив, понякога с обикновено или печатарско мастило. Това е случката в цялата ѝ простота и макар ѝ не твърде обичайна, тя не е и твърде рядка, защото има хора, които го получават много лесно. Ако заедно с хартията бъде оставен и молив, би могло да се предположи, че духът е използвал именно него, но тъй като хартията е оставена сама, очевидно е, че писането е осъществено с отложена материя. Откъде духът получава тази материя?

Същият въпрос се отнася и за кутията е енфие, което вече споменахме.

Духът на свети Луи ни даде обясненията в следните отговори:

1. Забелязахме случай на видение на жив човек. Духът е имал кутия с енфие и е смъркал от нея. Опитвал ли е усещането от употребата на енфие?

-Не.

2. Кутията е била двойник на тази, която е използвал, човекът и която е била в дома му. Каква е тогава тази в ръцете на духа?

- Видение. За да бъде всичко максимално близо до реалността и да не бъде прието видението като халюцинация на болната жена.

3. Казахте, че е видение, но едно видение не е реалност, то е като оптическа измама. Бихме искали да узнаем дали тази кутия е била само нереална картина, или е представлявала нещо материално.

- Обикновено това се дължи на помощта на този материален елемент, до който периспиритът може да създава появата на дрехите, които духът е носил като жив.

ЗАБЕЛЕЖКА: Очевидно е, че тук думата „поява“ трябва да бъде разбрана в смисъл на имитация. Истинската кутия не е била там. Духът само е представил нейното изображение.

Опитът ни учи да не приемаме буквално някои изображения, представяни ни от духовете. Интерпретирайки ги според нашите виждания, можем да допуснем сериозни грешки. Затова трябва задълбочено да изследваме значението на думите им всеки път, когато има и най-малка неяснота или двусмисленост. Без гореизложеното обяснение думата поява, постоянно употребявана в подобни случаи, може да бъде погрешно изтълкувана.

4. Може ли инертната материя да бъде дублирана? Има ли В невидимия свят съществена материя, която да приеме формата на предмета? С една дума, имат ли тези предметич своите нематериални дубликати, както хората имат своите духове?

- Духът винаги има повече елементи, разпръснати навсякъде из вашата атмосфера, сила, за която вие изобщо не подозирате. Той може, ако пожелае, да събере тези елементи, давайки им вида, който е замислил.

ЗАБЕЛЕЖКА: Този въпрос, както може да бъде видно, е тълкуване на нашите мисли. Ако отговорите са, както твърдят някои, отражение на мисълта, ние трябва да приемем потвърждението на нашата теория, вместо на противната.

5. Задавам отново въпроса по категоричен начин, за да избегнем всяка двусмисленост. Дрехите, които духовете носят, представляват ли НЕЩО?

- Струва ми се, че предишният ми отговор решава този въпрос. Не знаете ли, че периспритът сам по себе си е НЕЩО?

От това обяснение излиза, че въздушната материя може да претърпи трансформация по волята на духа. Така например, духът например не е намерил кутията готова, а я е направил в момента, в който е имал нужда от нея, чрез въздействието на волята си и я е разпаднал в мига, в който вече не му е била необходима. Така трябва да е и с останалите предмети, като дрехи, бижута и други.

- Очевидно е така.

6. Кутията е била съвсем видима за дамата, би ли могъл духът да я направи и осезаема за нея?

-Да.

Ако се беше случило така, че да я вземе в ръце, щеше ли да повярва, че е истинска?

-да.

Ако я беше отворила, вероятно би намерила вътре енфие. Ако го беше опитала, то щеше ли да предизвика кихане? -Да.

Духът, в такъв случай, може да дава не само формата, но и специфичните свойства?

Ако желае. Само по силата на този принцип мога да отговоря утвърдително на предишния ви въпрос. Вие желаете доказателства за силното въздействие, което духът упражнява върху материята, и сте далече от истината, както ви казах.

7. Да предположим, че е решил да направи отровно вещество и човекът го погълне. Ще се отрови ли?

- Би могъл да постъпи така, но няма да го направи — това няма да му бъде разрешено. Би ли могъл да направи лекарствена субстанция, подходяща за случая, и правено ли е това някога? — Да, много често.

8. Тогава той би могъл да направи и хранителни вещества, примерно плодове или някакво ядене. Би ли могъл човек да яде от тях и би ли могъл да се, нахрани с тях?

- Да, да. Но не се опитвайте упорито да разберете това, което не е толкова лесно за разбиране. Нима не знаете, че въздухът съдържа водни изпарения? Кондензирайте ги, върнете ги към нормалното им състояние, освободете ги от горещината и тези неосезаеми и невидими молекули ще се превърнат в солидно, много солидно тяло и много други вещества, от които вашите химици извличат още по-смайващи неща. Само духовете притежават инструменти по-съвършени от вашите - по волята и с разрешението на Бога.

9. Могат ли предметите, станали по волята на духа осезаеми, да останат постоянни и стабилни и да се използват?

- Би могло, но не е правено. Това е извън законите.

10. Всички духове ли притежават свойствата да превръщат предметите в осезаеми?

-Естествено е висшите духове да могат по-лесно да получават такъв резултат. Нисшите биха могли да имат тази власт.

11. Духът винаги ли знае как произвежда своите дрехи или другите предмети, които прави видими?

- Не, той често участва в оформянето им инстинктивно, не разбирайки какво прави, ако не е предварително посветен за това.

12. Ако духът може да изтегля от всемирния елемент материалите за тези неща, давайки им заедно с техните свойства и временна реалност, той би ли могъл да тегли от него, когато му е необходим за писане, следователно това ни дава ключа към феномена на Директното писане.

- Стигнахме най-после.

ЗАБЕЛЕЖКА: Наистина стигнахме, стремейки се с предишните въпроси. Отговорът доказва, че духът чете нашите мисли.

13. Ако материята, използвана от духът е нетрайна, защо тогава следите от написаното не изчезват?

- Не бързайте със заключенията. На първо място аз никога не съм казвал, че там има обемен материален предмет. Има знаци, оставени с цел да се запазят и те се запазват. Предметът, създаден от духа за тази цел, в действителност не притежава това агрегатно състояние на материята, характерно за солидните тела.

Нека обобщим. Духът въздейства върху материята, изтегляйки от всемирната космическа субстанция елементите, които са му необходими за оформянето по негова

воля на тела, които не съществуват на Земята. По същия начин, ако пожелае, той може да трансформира елементарната материя, придавайки ѝ определени свойства. Тази способност е при-

съща на природата на духа, който често при необходимост я упражнява, без да се замисля, като инстинктивно действие. Предметът има временно съществуване, подчинено на волята на духа или на необходимостта. Духът може да го създава или разрушава, когато пожелае. Тези предмети в някои случаи могат да изглеждат на живите хора съвсем реални, ставайки за кратко видими и дори осезаеми. Това е оформяне, но не творение. Духът не може да създаде нищо от празнотата. Съществуването на една елементарна материя сега е почти признато от науката и потвърдено, както видяхме, от духовете. Чрез трансформация тя получава различни качества за едни и същи тела. По този начин лечебни вещества могат да се превръщат в отровни, за което химията ни е дала безброй примери. Всеки знае, че две безобидни вещества, комбинирани в различни пропорции, могат да създадат едно вредно. Една част кислород и две части водород, две безвредни вещества, създават водата, но ако прибавите още един атом кислород и ще получите разяждаща течност. Без промяна на пропорциите, често с проста промяна на молекулната маса можете да промените свойствата. Така едно непрозрачно тяло може да стане прозрачно и обратно. Щом духът чрез собствената си воля е толкова силен, че може да въздейства на елементарната материя, можем да приемем, че той може не само да създава вещества, но може и да ги лиши от техните свойства.

Тази материя ни дава решението, на едно явление в магнетизма, добре познато, но необяснено - промяната на свойствата на водата по желание. Действащият дух е този на магнетизатора, много често подпомаган от външен дух. Той произвежда преобразуването с помощта на магнитния флуид, който, както вече споменахме, е много близък до космическата субстанция или всемирния елемент. Ако той може да промени свойствата на водата, аналогично би могъл да направи същото и с флуидите на организма, и оттам лечебния ефект на магнетичното действие.

Знаем важната роля на волята във всички явления на магнетизма, но как да обясним материалното въздействие на толкова неуловим фактор? Волята не е вещество, тя не притежава дори свойствата на най-ефирна материя. Волята е съществено качество на разума, т.е. на мислещото същество. С помощта на този лост той въздейства на елементарната материя и последователно действа върху нейните съединения, чиито собствени свойства се трансформират.

Волята е качество както на въплътения, така и на странстващия дух. Оттам идва и силата на магнетизатора, сила, за която той знае, че е пропорционална на силата на волята. Въплътеният дух, можейки да въздейства на елементарната материя, също може да променя свойствата ѝ в определени граници.

ГЛАВА ДЕВЕТА МЕСТА ОБИТАВАНИ ОТ ДУХОВЕ

Честите спонтанни появи и упоритостта на някои духове са станали причина някои места да се приемат като техни свърталища. Следващите отговори са на въпроси по тази тема:

К Дали духовете се привързват към хора, или могат да се привързват и към предмети?

- Това зависи от тяхната извисеност. Някои духове могат да бъдат привързани към земни предмети, например скъперниците, които са скрили своите съкровища и които не могат, да се дематериализират изцяло, продължават да бдят над тях и да ги пазят.

2. А скитащите духове предпочитат ли определени места?

- Принципът е същият. Духовете, които не са били дълго на Земята, отиват там, където са намерили нещо, което обичат. Те са привлечени повече от хората, отколкото от материални предмети. Все пак могат за известно време да се привържат към определени места. Но това обикновено са нисши духове.

3. Ако духовете са привързани към определено място, това може ли да се счита за доказателство, че те са лоши?

- Естествено, не. Духът може да се е извисил до определена степен, все пак не може да е само лош. Нима не е същото и при хората?

4. Има ли твърдението, че духовете предпочитат руините, някакво основание?

- Не. Духовете отиват на тези места, както и на всички останали. Въображението е поставило акцента върху тези места и им е приписало присъствие, което най-често е природно явление. Не сте ли се стряскали много пъти от сянката на дърво, от писъка на животно или от полъха на вятъра, мислейки ги за призраци? Духовете обичат човешкото присъствие, затова предпочитат обитаваните места.

5. Все пак от това, което знаем за разликата в характерите между духовете, не се ли намират между тях мизантропи, предпочитащи самотата?

- Нима не отговорих вече на този въпрос? Аз казах, че могат да отидат на пусти места, както навсякъде другаде, и е съвсем очевидно, че този, който отива там, го прави, защото му е приятно, но това не е причина да смятате руините за техни любими места. Духовете са много повече в градовете и в замъците, отколкото в горските дебри.

6. Народните поверия обикновено се основават на истината и може би те са източникът на тези твърдения?

- Основани върху истината са проявите на духовете, в които човекът е вярвал през всички времена по инстинкт, но както вече казах, видът на тези тъжни места насърчава въображението и естествено ги свързва със същества от свръхестествен произход. Тези суеверия са запазени от поезията и фантастичните истории, с които приспиват децата,

7. Имат ли духовете, които се събират заедно, определени дни и часове за това?

- Не, дните и часовете принадлежат на времето, което е нужно на хората, на телесния живот. Духовете нямат нужда от него и то не ги вълнува.

8. Откъде произхожда твърдението, че духовете предпочитат да се появяват през нощта?

- Това е внушено от тъмнината и тишината. Всички тези вярвания са суеверия, които спиритизмът отхвърля. Повярвайте, че появяването в полунощ се среща най-вече в при-казките

Ако е така, защо някои духове обявяват пристигането си и проявите си за този час, и за някои дни, например петък?

- Това са духове, които се възползват от лековерието на хората и се забавляват с него. По същата причина някои се представят за дявола или се наричат със сатанински имена. Покажете им, че не им вярвате, и те няма да дойдат пак.

9. Предпочитат ли духовете да се появяват край гроба, в който лежи тялото им?

- Тялото е само дреха, те нямат повече грижа за него. Само спомените за скъпите им хора имат стойност за тях.

Молитвите могат ли да ги привлекат към техните гробове?

- Молитвата е призив, който привлича духовете, както добре знаете. Тя има огромно въздействие, ако е пламенна и искрена. Около почитания гроб мисълта е по-концентрирана. Съхраняването на спомените е свидетелство за чувствата, изпитвани към умрелия. Духовете са много чувствителни към такива неща. Винаги мисълта въздейства на духа, не материалният предмет. Предметите имат по-голямо влияние върху този, който се моли, приковавайки вниманието му, отколкото върху духа.

10. Според казаното дотук, не трябва ли да приемем вярването за определени свърталища на духовете като чиста измислица?

- Казахме, че някои духове могат да бъдат привлечени от материални неща. Така те могат да бъдат водени от обстоятелствата към някое място.

Какви могат да бъдат тези обстоятелства?

- Техните симпатии към някои от хората там или желанието им да контактуват с тях. Макар че техните намерения невинаги са похвални. Когато са лоши духове, могат да желаят да отмъстят на някого, от когото имат причини да се оплакват. Пребиваването на определени места може да е наказание за някои от тях, особено ако са извършили престъпление там. По този начин престъплението винаги е пред очите им.

11. Местата винаги ли се обитават от техните предишни собственици?

- Понякога, но невинаги. Ако бившият обитател е извисен дух, грижата му за земното жилище няма да е по-голяма от тази за тялото му. Духовете, обитаващи определени места, често нямат друга причина, освен прищявка, особено ако не са привлечени от симпатиите си към някого.

12. Могат ли да останат там, за да закрилят някой човек или неговото семейство?

- Със сигурност, ако са добри духове. Но в такъв случай никога не биха показали присъствието си чрез неприлични постъпки.

13. Има ли нещо вярно в историята за „Бялата дама“?

- Това е история, изцяло съставена въз основа на хиляди обстоятелства, които са верни.

14. Разумно ли е да се страхуваме от местата, населявани от духове?

- Не. Духовете, живеещи на такива места и вдигащи шум около себе си, по-скоро се забавляват с човешкото лековерие. Но запомнете, духове има навсякъде и където и да сте, около вас постоянно има някой от тях, дори и в най-тихата къща. Те създават впечатлението, че обитават някои къщи само защото са намерили повод да покажат присъствието си.

15. Има ли начини да ги прогоним?

- Да, но тези начини най-често ги привличат, вместо да ги отблъснат. Сигурният начин да изгоните лошите духове е да извикате добрите, защото те са несъвместими. Бъдете винаги добри и винаги ще имате добри духове на своя страна.

16. Но има много добри хора, които са обект на мъчение от страна на лоши духове?

- Ако тези хора са наистина добри, това може да е само изпитание на търпението им и да ги направи още по-добри. Но повярвайте ми, не вина ги този, който най-много говори за добродетели, притежава най-много от тях. Този, който наистина ги притежава, или сам не знае за това, или просто не говори за тях.

17. Трябва ли да вярваме в ефикасността на заклинанията за прогонване на лошите духове от техните свърталища?

- Някога видели ли сте успеха на тези заклинания? Не сте, а напротив, забелязали сте, че след тях шумотевицата се усилва. Те се забавляват с това да бъдат считани за дявола. Духове, които не идват с лоши намерения, също могат да заявят присъствието си чрез шум и дори да се превърнат във видими, но те никога не биха причинили обезпокоителна шумотевица. Често това са ртрадащи духове, които можете да утешите с молитва за тях. В друга случаи са добронамерени духове, които просто искат да покажат, че са край вас. А могат да бъдат и весели, шеговити духове. Колкото до шума, досадните духове почти винаги са такива, когато се забавляват. Най-доброто, което можете да направите с тях, е да им се изсмеете. Когато видят, че не се плашите, те ще се уморят.

Горните обяснения показват, че има духове, които са привързани към някои места и остават там по предпочитание. Но те не изпитват нужда да афишират присъствието си с видими действия.

Духовете, привързани към определени места или материални предмети, никога не са от извисените, но без да са извисени, те може да не са нито проклети, нито да имат лоши намерения. Понякога дори са много полезни, ако са заинтересовани от хората и желаят да ги закрилят.

ГЛАВА ДЕСЕТА

ЕСТЕСТВО НА КОНТАКТИТЕ

Груби, лекомислени, сериозни и поучителни

Казахме, че всяко действие е плод на свободна воля, и че колкото и незначително да е, то ни доказва, че е разумно. Така простото движение на масата, отговарящо на нашите мисли или имащо преднамерен характер, може да бъде прието за разумна проява. Ако резултатът се ограничи до това, винаги ще има нещо, което да ни показва, че тези феномени не са само чисто материални действия, но практическата, полза ще е нулева или крайно недостатъчна. Съвсем различно е, когато този разум се овладее и се създаде постоянна връзка, предполагаща размяна на мисли. Забележете, не просто прояви, а истински контакти. Колкото до използваните сега начини за контакт, те трябва да станат толкова продължителни, толкова пълни и толкова бързи, колкото са между хората.

Ако безкрайното разнообразие между духовете според интелекта и морала бъде прието, разликата, съществуваща в техните контакти, трябва да бъде веднага схваната, защото отразява развитието или застоя на идеите им, познанията или невежеството им, пороците и добродетелите им, с една дума те не се различават особено от човешките, от най-дивия до най-просветения европейец. Всички нюанси могат да бъдат групирани в четири основни категории според най-забележителните им характеристики: грубост, лекомислие, сериозност и поучителност.

ГРУБИТЕ контакти са тези, които създават впечатления, шокиращи благоприличието. Те могат да бъдат действие само на нисши духове, все още непречистени от материалното и неразличаващи се по нищо от порочните и груби хора. Те са отворителни за всеки, който притежава поне малко деликатност и чувствителност. Според характера на духовете те са: обикновени, мръсни, неприлични, високомерни, арогантни, злонамерени и дори неблагочестиви.

ЛЕКОМИСЛЕНИТЕ контакти са с леки, лъжливи и палави духове, повече закачливи, отколкото злонамерени. В тези контакти не трябва да се обръща особено внимание на това, което казват. Няма нищо странно в това да се заговорят с някои забавни за тях хора, намирайки удоволствие в безкрайни разговори, в които много думи не казват нищо. Тези духове често правят остроумни, саркастични забележки и често в разгара на веселието казват тежки истини, като почти винаги улучват целта.

Тези духове са цяло множество около нас и използват всеки случай за контакт.

Истината е най-малката им грижа, защото изпитват немирното удоволствие да лъжат тези, които са достатъчно слабохарактерни, за да им повярват. Хората, намиращи удоволствие в такива контакти, си осигуряват достъп до леки и несериозни духове.

Сериозните духове се оттеглят от тях, също както при нас - сериозните хора напускат компанията на лекомислените.

СЕРИОЗНИТЕ контакти са важни според темата и начина, по който са проведени.

Всеки контакт, изключващ лекомислието и грубостта и е полезен за контактуващия, е сериозен контакт, но това не значи, че не може да бъде измамен. Сериозните духове невинаги са еднакво просветени, има много неща, които не знаят и в които могат да се

подлъжат с цялата си искреност. Това е причината, поради която истински извисените духове постоянно ни съветват да преценяваме всички контакти.

Това е необходимо, за да различим истински сериозните от лъжливо сериозните контакти и то невинаги е лесно. Дори под обвивката на сериозните думи може да се крият фалшиви идеи и най-абсурдни системи, развивани от несериозни или лъжливи учени, приписващи си най-внушителни и дори най-почтени имена. Това е една от най-големите опасности на практическия спиритизъм.

ПОУЧИТЕЛНИТЕ контакти са сериозни контакти, чрез които духовете искат да споделят познанията си в областта на науките, морала, философията и т.н. Те са повече или по-малко задълбочени, в зависимост от степента на развитие на съответния дух. За да има истинска полза от тези контакти, те трябва да бъдат редовни и да бъдат използвани последователно. Сериозните духове се привързват към този, който желае да бъде инструктиран, и го поддържат, оставяйки на лекомислените духове да забавляват тези, които виждат в контактите само временно развлечение. Само чрез редовни и многократни контакти ще може да оценим моралните и интелектуалните качества на духа, с който разговаряме и степента на доверие помежду ни. Ако опитът е необходим да преценим хората, той е още по-необходим да преценим духовете.

Квалифицирайки тези контакти като поучителни, изхождаме от презумпцията, че те са истински; нещо, което не е истина, не би могло да бъде поучително, независимо от високопарния език, на който е изразено. По тази причина не бихме могли да причислим към тази категория някои поучения, в които няма нищо сериозно, освен подчертано предвзетата форма на изразяването, с помощта на която духовете, повече предполагащи, отколкото знаеща, се надяват да ни заблудят.

Начините на контактуване са много различни. Духовете, въздействащи на нашите органи и сетива, могат да се появят пред нас като видение, да станат осезаеми, да бъдат усетени чрез обонянието. Този последен контакт, макар и много реален, е несъмнено крайно несигурен поради многобройните причини, които биха могли да ни въведат в заблуждение. Спираме дотук.

Това, на което ще обърнем внимание в специални глави, са контактите, в които се обменя информация чрез почукване, говор или писане.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА СЕМАТОЛОГИЯ И ТИПТОЛОГИЯ

Езикът на знаците и почукването — Азбучна типтология.

Първите разумни контакти са получени чрез почукване, или типтология. Този примитивен начин е с много ограничени възможности и се изчерпва с едносричните отговори ДА и НЕ, изразени с определен брой почуквания.

Почукванията се приемат по два начина от специални медиуми. Първият, който можем да наречем тежка типтология, се изразява в движение на масата, която се вдига на една

страна, след което пада, удряйки краката си в пода. За това е достатъчно медиумът да постави ръцете си на повърхността ѝ. Ако желае да говори с определен дух, той трябва да го извика. В противен случай ще се отзове или най-близкият иди някой, който е свикнал да идва.

Ако приемем например едно почукване за ДА, а две — за НЕ, въпросите, които присъстващите искат да зададат, се адресират до духа. Разликата е в краткостта на отговорите и в трудността въпросите да бъдат формулирани така, че отговорите да се вменят в ДА и НЕ. Предположете, че запитахме духа: „Какво искате?“ Той не би могъл да ни отговори. Затова, трябва да го запитаме: „Искате ли това?“. „Не.“ „А нещо друго?“. „Да“ и т.н.

Трябва да отбележим във връзка с този метод, че духовете често играят нещо като пантомима, изразявайки енергично появата си или отказа си да се появят чрез силата на почукванията. Изразяват също и чувствата, които ги владеят. Насилието - чрез грубостта на движението, гняв или нетърпение --повтаряйки ударите с нарастваща сила, като човек, нетърпеливо потрепващ с крак. Ако духът е учтив и любезен, в началото и в края на сеанса навежда масата в знак на поздрав. Ако желае да се обърне персонално към някого от кръга, наклонява масата към него, внимателно или грубо, според желанието си да изрази симпатия или антипатия. Това е сематологията, или езикът на знаците, както типтологията е езикът на почукванията.

Ще ви приведем пример за спонтанната употреба на сематологията. Един познат джентълмен прочел писмо, адресирано от нас до него, в салона, където се събирахме за тези прояви. Докато четял, стойката, приготвена за опита, внезапно се наклонила към него. Привършвайки четенето, той отишъл до масата и поставил писмото върху нея. Стойката го последвала и се наклонила към масата. Изненадан, той решил, че има някаква връзка между това движение и писмото. Тогава той разпитал духа, който му отговорил, че е нашият семеен дух. Когато ми разказа за случилото се, запитахме духа, защо е направил това. Той ни отговори: „Естествено е да посещавам хора, с които поддържате отношения, за да мога, когато е необходимо, да ви предупредя.“

От този случай става ясно, че духът е пожелал да привлече вниманието му и е раздвижил стойката, за да покаже присъствието си. Няма човек не би го направил по-добре. . Типтологията се обогатява сравнително бързо с по-пълноценни начини на комуникация, напр. азбучната типтология. Тя се състои в изписването на азбуката чрез почуквания. Следвайки управлението, масата изчуква определен брой пъти за всяка буква, напр. А - 1, Б - 2, В - 3 и т.н. Когато - духът свърши, изразява го с предварително уговорен знак.

Тази процедура, както сами виждате, е доста продължителна и изисква голямо търпение. Постепенно чрез въвеждането на съкращения процесът се ускорява. Най-добрият начин за използване на подобен тип контакт е чрез готова написана азбука и написани цифри. Докато медиумът е край масата, някой друг може успешно да ги

използва за сглобяване на думи и цифри, задавайки въпросите. Когато е достигната необходимата буква, масата мръдва и човекът я изписва. След това започва отново за втората, третата и т.н. Ако буквата е сбъркана, духът предупреждава чрез няколко почуквания или с раздвижване на масата и започват отново. С набирането на опит процесът се ускорява, но трябва да се внимава да се различават думите, за да не се изгуби смисълът на изречението. Ако има някакви проблеми, духът се пита тази или друга дума е имал предвид и той отговаря с ДА или НЕ.

Всички гореспоменати ефекти могат да бъдат получени по много по-прост начин чрез изчуквания в дълбочината на масата без движение, за което става дума в главата „физически прояви“.

Това е ВЪТРЕШНАТА ТИПГОЛОГИЯ. Не всички медиуми са еднакво надарени да контактуват по този начин. Има много, които приемат само силните почуквания, макар че в течение на практиката може да се усъвършенстват. Този начин има двойното предимство да бъде по-бърз и по-малко изложен на подозрението за манипулация. Вярно е, че вътрешните почуквания могат да бъдат имитирани от неискрени медиуми. И най-добрите идеи могат да бъдат фалшифицирани, но това не доказва нищо против тях. (Вж. главата „Мошеничества и измами“). Колкото и да се усъвършенства този метод, той никога не може да постигне бързината и лекотата на писането и затова се използва съвсем ограничено. Все пак понякога е много интересно явление, най-вече за начинаещите, и освен това по категоричен начин доказва независимостта си от мисълта на медиума.

Със същата цел - Да докаже независимостта на явлението от мисълта на медиума, са изобретени различни инструменти, представляващи скали, върху които буквите се изписват по принципа на електрическият телеграф. Една игла, движеща се под влиянието на медиума, с помощта на водещ конец и макара, посочва буквите. Тъй като познаваме тези инструменти само от публикациите за тях в Америка, не можем да се произнесем за достойнствата им, но ни се струват прекалено усложнени и поради това недостатъчно удобни.

Един по-прост механизъм е този, който ще опишем като „Маса Жирарден“ в памет на г-жа Емили Жирарден. Той е използван многократно от нея в качеството ѝ на медиум, защото г-жа Жирарден - една безспорно умна и културна жена, е притежавала слабостта да вярва в духовете и в техните прояви. Този инструмент представлява подвижна плоскост с диаметър 30-40 см, въртяща се свободно и лесно около оста си, подобно на рулетка. На повърхността ѝ по периферията са отбелязани като по циферблат букви, цифри и думите ДА и НЕ. В центъра е закрепена игла.

Медиумът поставя ръцете си на края на масата, тя се завърта и спира, когато желаната буква е под иглата. Посочените букви се записват и така постепенно се оформят думи и изречения. Трябва да отбележим, че масата не се плъзга под пръстите, а пръстите,

стоящи върху нея, следват движението ѝ. Възможно е някой мощен медиум да постигне независимо движение, но ние никога не сме наблюдавали, подобно нещо.

Сега ни остава да унищожим някои широко разпространени измами, състоящи се в объркването на всички духове, контактуващи чрез почукване, с чукащите-духове, Типтоло-гията е начин на комуникация както всички останали и не по-малко ценна за извисените духове, отколкото писането или говоренето. Всички духове, добри или лоши, могат да я използват, също както и другите начини. Това е ескалация на мислите, характеризираща най-извисените духове, а не инструмента, който използват за предаването им. Несъмнено те предпочитат най-удобния и най-бързия, но по липса на молив и хартия приемат да използват говорещи маси и доказателство за това е, че някои най-възвишени неща са предадени по този начин.

И така г не всички духове, които чукаат, са чукащи духове. Името би трябвало да се запази за тези, които можем да наречем „професионални“ и които, с помощта на този феномен, забавляват или досаждат на присъстващите. При тяхно участие никога не приемайте нещата задълбочено. Това ще бъде чисто губене на време. Те напълно заслужават името си, дадено им от другите духове, или шарлатани на невидимия свят.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

ПНЕВМАТОГРАФИЯ ИЛИ ДИРЕКТНО ПИСАНЕ - ПНЕВМАТОФОНИЯ

Директно писане

Пневматографията е писане, произведено директно от духа без намесата на медиум. Различава се от психографията по това, че при нея мисълта се изписва от ръката на медиума.

Феноменът на директното писане несъмнено е един от най-интересните в спиритизма. При първото му появяване, естествено преобладаващото чувство било недоверието. В съзнанието се въртяла мисълта за измама. В действителност всеки познава свойствата на т. нар. симпатични мастила, чиито следи в началото невидими след известно време се превръщат във видими. Много лесно е да се злоупотреби с доверието и няма да ви убеждаваме, че това никога не е правено. Ние само ще ви уверим, че някои хора, независимо дали от меркантилни мотиви или просто от самовлюбеност и желание да накарат другите да повярват в силата им, са употребявали подобни хитрости.

Тъй като способността да пишат без медиум е качество на духовете и тъй като те винаги са съществували, лошчно можем да приемем, че трите думи, изписани на стената в двореца на Белказар, са тяхно дело. През Средновековието, толкова богато на чудеса и на клади за тях, сигурно са знаели за директното писане и може би в теорията за модификациите на материята под влиянието на духовете, можем да открием причините за вярата в преобразуването на металите.

Първият, който в наши дни споменава за директното писане, е барон Де Гълденстѣб в Париж. Той публикува много интересна книга по тази тема, съдържаща факсимилета

от такова писане. По това време явлението вече е било известно и в Америка. Социалното положение на барона, неговата независимост, вниманието, на което се е радвал във висшето общество, отхвърлят подозренията за съзнателна измама поради липсата на мотив.

Много лесно е да се допусне, е той е жертва на илюзия, но това е невъзможно поради простата причина, че същият феномен е наблюдаван и от други хора, взели всички предпазни мерки против измама.

Директното писане е прието, така както и повечето от спонтанните спиритически прояви - концентрация на мисъл, молитва и призив. Често е било забелязвано в църкви, по надгробни паметници, по пиедестали на статуи и по изображения на призованите, но е очевидно, че местата са избрани само за да предизвикат по-силен ефект. Това се доказва от появяването им и на най-обикновени места.

В началото са мислели, че е достатъчно да се постави молив върху хартията. След като е било известно, че духът може да направлява чрез импулс ръката на медиума, пишейки, логично е било да се предположи, че може да пише и направо с молив. Но скоро станало ясно, че моливът не е необходим. Върху листа хартия, сгънат или не, след няколко минути се появявали думи. Това изцяло променя вида на феномена и дава съвсем различна насока на мислите ни. Писано е с някакво вещество. Тъй като никой не го е доставил на духа, той би трябвало сам да го е изработил, но откъде го е взел?

Нека се върнем на обяснението, дадено вече. При това писане духовете не ползват нито наше вещество, нито наш инструмент, те сами си ги произвеждат от всемирния първичен елемент, променяйки го по своя воля в необходимите модификации.

Разбира се, те биха могли да направят и червен молив, печатарско мастило, обикновено мастило или черен молив. Дъщерята на един наш познат - момиче на 12-13 г. - е получила цели страници, изписани с нещо като креда.

Феноменът с кутията за енфие представлява удобен случай да проникнем в един от най-важните закони на спиритизма - закон, чието значение може да се изясни от една мистерия, дори и във видимия свят.

Всичко, което е необходимо, е да се наблюдава внимателно и това всеки може да направи не по-зле от нас, стига да не се ограничава с резултатите, без да търси причините. Ако нашата вяра укрепва от ден на ден, то е, защото ние разбираме. Така че, ако искате сериозни сподвижници, накарайте хората да разберат. Познаването на причините има и друг резултат - то очертава граничната линия между истината и суеверието.

Ако се вгледаме в предимствата, предлагани от директното писане, трябва да кажем, че основната полза от него е материалното потвърждение на интервенцията на скрита сила, която по този начин се проявява. Но връзки от подобен род са рядкост.

Обикновено се изчерпват в изписването на думи, изречения, често неразбираеми знаци, предавани на всички езици - гръцки, латински, древносирийски, йероглифи и т.н. Но те

не дават възможност да се поддържа разговор, което психографията, или писането на медиума, позволява.

ПНЕВМАТОФОНИЯ

Духовете, можейки да произвеждат шумове и почуквания, могат и да възпроизвеждат звуци, да имитират човешко пеене около нас или във въздуха. Това явление се нарича пневма-тофония.

Познавайки природата на духовете, знаем, че някои от по-нисшите все още вярват, че могат да говорят като живи.

Но не е нужно да изпадаме дотам, че да приемаме всички неидентифицирани звуци за тяхна работа и да помислим звъна в ушите си за начало на диалог. Този звън, чиито причини са чисто физиологични, не изразява нищо, докато пневматофоничните звуци изразяват мисли. Можем да се осланяме на принципа, че само **ОЧЕВИДНО РАЗУМНИТЕ** действия са тези, които показват намеса на духовете. Колкото до останалите, те могат да имат стотици случайни причини.

Често се случва в полусън да чуем думи, имена, понякога дори цели фрази, и то толкова силно, че подскачаме от изненада. Въпреки че това би могло в някои случаи наистина да бъде такава проява, няма нищо доказващо намесата на духовете. Явлението може да се дължи на причини, аналогични на споменатите в теорията за халюцинациите. Чутото по този начин, освен това, няма продължение, а духът, който е пожелал да го чуем, почти винаги завързва разговор и обменя мисли.

Пневматофоничните звуци имат два начина на получаване. Понякога това е глас, резониращ в душата, но докато думите са ясни и отчетливи, в тях няма нищо материално. В други случаи думите звучат извън нас и ни се струва, че ги изрича някой до нас. Но по какъвто и начин да са чути, феноменът на пневматофонията е почти винаги спонтанен и може да бъде причинен изключително рядко.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА ПСИХОГРАФИЯ

Индиректна психография: Кошници и планшети. Директна или ръчна психография. Спиритистката наука се развива като останалите науки и дори по-бързо от някои, но в продължение на няколко години бяхме ограничени от примитивните и непълноценни начини на общуване, предоставени ни от т. нар. говорещи маси. Но сега връзките с духовете са така лесни, като връзките с останалите хора — чрез писане и говор. Писането има предимството да демонстрира по-материално намесата на невидима сила и написаното може да бъде запазено, както запазваме обикновената си кореспонденция.

Първите контакти от този род са осъществени с планшети или кошници, снабдени с молив.

Вече споменахме, че хора, надарени с по-особени възможности, могат да внушат въртеливо движение на маса или друг материален предмет. Нека сега вместо маса вземем малка кошничка (материалът, от който е изработена, няма значение). Ако прокараме молив през дъното ѝ и го закрепим здраво, подложим под острието му лист хартия и поставим пръстите си на ръба на кошничката, тя ще започне да се движи. Но вместо да се върти, тя ще движи молива по хартията, изписвайки или нечетливи знаци, или букви. Ако духът е призван и желае контакт, той ще отговори, но не чрез почукване, както в типтологията, а чрез изписване на думи. Движението на кошничката не е автоматично както при въртящите се маси, то е разумно. Когато моливът стигне края на реда, той не се връща да започне следващия, а продължава кръгообразно, така че редовете оформят спирала и хартията трябва да бъде завъртяна няколко пъти, за да бъде разчетено написаното. То не е съвсем четливо, думите не са отделени, но медиумът по интуиция лесно ги дешифрира. Понякога кошничката се заменя с карта за игра и моливът оформя оста на четириъгълен пумпал.

Има и други начини за целта. Най-удобният е този, който наричаме КОШНИЦА С ЧОВКА, При него за кошницата се закрепва парче кухо дърво под ъгъл, напомнящ бушприта на кораб. През улея на дървото се прокарява молив и върхът му се допира до хартията. След това медиумът поставя пръстите си на ръба на кошничката и всичко се задвижва както в предишния случай, с тази разлика, че тук общо взето текстът е почетлив, думите са отделени и редовете не са спирално навити. Медиумът по-лесно прехвърля молива от единия ред на другия. Есе от няколко страници е прието по този начин със същата скорост, с която би било написано на ръка.

Разумът, движещ молива, често се изявява по най-недвусмислен начин. Стигайки до края на страницата, моливът прави неволно движение назад. Ако желае да посочи някой предходен параграф, той го посочва и после го подчертава. Ако духът желае да се обърне към някой от асистентите, го посочва с „човка“. Често за отрицание или потвърждение, той използва „човката“ по същия начин, по който ние използваме главата си. Ако иска да изрази гняв или нетърпение, той почуква силно с върха на молива, често чупейки го.

Вместо кошница, някои използват малка масичка, направена за тази цел, с три крачета, на едно от които е закрепен молив. Другите две са закръглени или завършват с малки топки от слонова кост, улесняващи плъзгането върху хартията. Има и такива, които използват планшети - триъгълни, правоъгълни или овални. На единия край на планшета има дупка за молива. Когато той бъде поставен, планшетът ляга под ъгъл върху масата. Понякога на срещуположния край на планшета, срещу молива се поставят две малки колелца, улесняващи движението.

При наличието на тези две машинки, ако можем да ги наречем така, винаги се необходими и двама души. Но не е нужно вторият човек да притежава медиуматични способности - той служи само за поддържане на равновесието и за спестяване умората на медиума.

Ние наричаме това писане ИНДИРЕКТНА ПСИХОГРАФИЯ, за разлика от ДИРЕКТНАТА или РЪЧНА ПСИХОГРАФИЯ, получена от медиума. За да разберем последното, е необходимо да обясним какво става при тази операция. Духът, влязъл в контакт с медиума, направлява ръката му и в повечето случаи той няма представа какво пише. Ръката действа върху кошничката, а тя - върху молива. Така КОШНИЧКАТА не е разумна, тя е инструмент, направлявай от разум. В действителност тя е просто моливодържач, прибавен към ръката. Махнете кошницата и хванете молива - резултатът ще е същият. Всички начини на контакт чрез писане с ръка - наричани от някои НЕВОЛНО писане - са без съмнение най-простите, най-лесните и най-удобните начини на контакт.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ЗА МЕДИУМИТЕ

Медиуми за физически действия. Наелектризиращи хора. Чувствени и впечатлителни медиуми. Чуващи медиуми. Говорещи медиуми. Виждащи медиуми. Сомнамбулистични медиуми. Лекуващи медиуми. Медиуми пневматографи.

Всеки човек, който усеща в някаква степен влиянието на духовете, е медиум. Тази способност е присъща на човека и несъмнено не е някаква изключителна привилегия.

Има и някои, в който не са открити никакви заложби в това отношение.

Може би има хора, които ще заключат, че почти всеки човек е медиум. Обикновено това определение се дава на човек, чиито способности са ярко изразени. Трябва да отбележим, че те не са еднакви при всички. Всеки медиум има настройка към определен вид контакти.

1. МЕДИУМИ ЗА ФИЗИЧЕСКИ ДЕЙСТВИЯ

Те могат да произвеждат материални феномени, като движение на инертни тела, шумове и др. Делят се на ИЗБОРНИ и НЕВОЛНИ.

ИЗБОРНИ са тези, които признават способностите си и могат да получават спиритически явления по своя воля. Както вече казахме, тези способности са развити в различна степен. Докато някои не могат да направят нищо, други движат тежки тела в пространството, във въздуха и» което е по-рядко - предизвикват видения. Най-простите резултати са въртенето на даден предмет, почукване чрез него и понякога дори почуквания вътре в него. Без да преувеличаваме значението на тези явления, не бихме искали и да ги пренебрегнем. Заслужава да се отбележи, че тази способност рядко се Среща при тези, които владеят подобни начини на контакт като например писане или говорене.

НЕВОЛНИ или ПРИРОДНИ медиуми са тези, при които външното влияние е независимо от тяхната воля. Те не подозират способностите си и често необикновените произшествия около тях изобщо не ги впечатляват. Могат да проявят способностите си във всяка възраст, дори като съвсем малки деца. Много са трудни за наблюдение, но събирането и изследването на фактите от този вид не бива да бъде пренебрегвано. Тази способност не е индикация за патологично състояние, защото е напълно съвместима с отлично здраве. Ако този, който я притежава, страда от някакво заболяване, то се дължи на друга причина.

Разумът се бунтува срещу мъченията, на които науката понякога подлага хора с изследователска цел. Тези „експерименти“ могат да доведат до сериозно разстройство на организма. Поради това те трябва да се правят изключително внимателно, за да не се стига до душевни разстройства или епилептични припадъци, каквито за съжаление са се случвали. Невидимите същества, разкриващи присъствието си, са обикновено от по-нисшите категории духове, които могат да бъдат управлявани от морално превъзхождащи ги медиуми. Това морално превъзходство трябва да се стремим да постигнем.

За да го постигне, медиумът трябва да се превърне от природен в изборен. Аналогични примери има и при сомнамбулизма. Знае се, че природният сомнамбулизъм изчезва, когато се замени от магнетичния. Душата не се ограничава, тя просто се насочва в друго направление. Същото е и с медиуматичните способности. По този начин медиумът може да възбуди явлението по своя воля, да подчини духа и да го превърне от тираничен деспот в послушно и често дори в хрисимо същество. Факт, достоен за отбелязване и потвърден от практиката е, че понякога дете може да има равна или дори по-голяма власт от възрастен. Това се доказва от учението, че духът е дете само телесно, и това е необходимо развитие, предшестващо действителното му въплътяване - развитие, което му дава превъзходство над висшестоящите духове.

Моралното пречистване на духа чрез съветите на трета, влиятелна и опитна личност, ако медиумът не е в състояние да го направи сам, често е много полезно. Ще се върнем на това по-късно.

В тази категория медиуми изглежда принадлежат и хората, заредени със собствено електричество, причиняващи при докосване усещания, аналогични на тези, които се получават при докосване на електрически кабел. Би било погрешно да ги разглеждаме като медиуми, тъй като липсва директната намеса на дух, но в случая, за който говорим, е доказано, че напрежението е само посредник.

Тази странна способност, която почти може да бъде наречена недъг, понякога е сродна с медиуматизма, което може да бъде видяно в историята на чукащия дух от Бергзаберн, но обикновено е независима. Защото, както вече казахме, единственото доказателство за участие на духовете е разумният характер на проявата. Там, където този характер отсъства, с право можем да я отдадем на чисто физически причини.

Важното е да се знае, че тези хора притежават по-големи възможности да се превърнат в медиуми за физически действия.

2. ЧУВСТВЕНИ И ВПЕЧАТЛИТЕЛНИ МЕДИУМИ

Хората, способни да усетят присъствието на духовете по някакви смътни телесни признаци, които, не могат да обяснят, спадат към тази категория. Чувствителността е основно качество, необходимо за развитието на всички останали. За медиумите тя е по-скоро необходимост. Различава се от обикновената физическа или нервна чувствителност и не трябва да бъде бъркана с тях. Защото има хора с изключително здрави нерви, които усещат духовете в различна степен, а има и много раздразнителни, които не усещат нищо. Тази способност медиумът може сам да развие до такава степен, че не само да усеща духовете, не само да различава добрите от лошите, но дори да разграничава тяхната индивидуалност.

3. ЧУВАЩИ МЕДИУМИ

Те чуват гласовете на духовете. Както вече казахме, когато говорехме за пневматографията, понякога това е вътрешен глас, звучащ в душата, друг път е външен глас, ясен и отчетлив като на жив човек. Един чуващ медиум може да завърже разговор с духовете. Когато контактува известно време с определен дух, той може да познае и неговия характер. Човек, непритежаващ тази способност, може да контактува с духовете, използвайки чуващия медиум като преводач.

Тази дарба е много приятна, когато медиумът чува добри духове или тези духове, които е повикал, но далеч не е същото, когато някой зъл дух върви след него, карайки го да чува какви ли не неприятни неща. В такива случаи е необходимо да се отървем от него. Как да стане това, ще научите в главата за маниите.

4. ГОВОРЕЩИ МЕДИУМИ

Чуващите медиуми, предаващи само това, което чуват, не са точно ГОВОРЕЩИ.

Последните много често не чуват нищо. При тях духовете въздействат на органите на речта по същия начин, по който въздействат на ръката на пишещия медиум. Духът, желаещ контакт, въздейства върху този орган, който счита за най-податлив.

Говорещите медиуми обикновено не съзнават това, което говорят, и затова често казват неща, които са далеч извън нивото на собствените им знания и идеи.

Въпреки че са напълно будни и в нормално състояние, те рядко запазват спомен за това, което са говорили. С една дума, тяхната реч е инструмент за нуждите на духовете.

5. ВИЖДАЩИ МЕДИУМИ

Те могат да виждат духовете. Някои могат да го правят в нормално състояние - Тораек са в пълно съзнание и запазват спомени за видяното. Други могат да виждат само в сомнам-булично състояние или на границата на това състояние. Тази възможност рядко е постоянна. Почти винаги тя е моментна и преминава кризисно. Възможността да се виждат духове насън, макар и сходна с медиуматичните способности, не се причислява към тях.

Медиумът мисли, че вижда с очите си, но в действителност вижда с душата си. По тази причина сляп човек може да вижда духовете също така .добре, както и зрящ.

Последното ни дава повод да се поинтересуваме дали тази способност се среща често при слепи хора. Духовете, които са били слепи през земния си живот, споменават, че тогава са имали възприятия за някои предмети и че не са били потопени в черна неизвестност.

Трябва да правим разлика между инцидентните и спонтан-ните видения и способностите на виждащите медиуми. Инцидентните видения обикновено са постоянни в момента на смъртта на хора, които обичаме или познаваме, и ни предупреждават, че те не са вече между живите. Има редица подобни примери, без да се смятат виденията по време на сън. При спонтанните видения става дума за приятели, които макар и умрели, се появяват, за да ни предупредят за някаква опасност, да ни дадат съвет или да ни помолят за услуга. Услугата обикновено се състои в това да довършим нещо, което те не са успели приживе, или да им помогнем с молитви. Тези видения са изолирани явления и не представляват способност да виждаме духове. Тя се изразява в това да виждаме, ако не постоянно, най-малкото често някой дух, дори и този на непознат човек. Това е характерно само за виждащите медиуми.

Между тях има и такива, които могат да виждат само повиканите от тях и да ги опишат с най-малки подробности, включително облеклото им, жестовете им, израза на лицето им и т.н. При другите тази способност е по-обща - те могат да видят кога духовете идват и си отиват, т.е. виждат действията им.

Една вечер бяхме на опера и гледахме „Оберон“ заедно с един виждащ медиум. По редовете имаше много свободни места, които се оказаха окупирани от духове. Някои от тях отиваха близо до зрителите и се вслушваха в разменяните от тях думи. Други се бяха качили на сцената. Зад певците няколко весели духа се забавляваха, имитирайки жестовете и мимиките им. Други, по-сериозни, се стараеха да вдъхнат енергия на артистите. Един от тях постоянно стоеше край една от главните изпълнителки и за нас изглеждаше като малка светлинка. След падането на завесата го извикахме. Той се обиди на нашите забележки. „Аз не съм това, което си мислите. Аз съм неин водач и духовен закрилник и съм длъжен да я упътвам.“ След кратък сериозен разговор той ни напусна, казвайки ни: „Сбогом! Тя си тръгва. Трябва да бдя над нея.“

После извикахме духа на Вебер, автора на операта, и го попитахме какво мисли за изпълнението на творбата си. „Не е толкова лошо, но е много кротко. Певците пеят - това е всичко! Няма вдъхновение. Почакайте! Ще се опитам да им дам малко от свещения пламък.“

И ние видяхме как се качва на сцената и литва над артистите. Някакъв полъх се разнесе от него и усетихме силен прилив на енергия в гласовете и действията им.

Имаме и друг пример за влиянието, което духовете упражняват върху хората. Бяхме пак на театър, но с друг медиум. Докато разговаряхме с един дух зрител, той ни каза:

"Виждате ли онези две самотни дами в ложата? Уверявам ви, че ще ги накарам да напуснат театъра."

И след миг беше в ложата, говорейки на двете жени. Внезапно, както се бяха потопили в сценичното действие, те се спогледаха, казаха си нещо и излязоха, за да не се върнат повече. Духът ни направи комичен жест в потвърждение, че е удържал на думата си, но не се върна, за да можем да му поискаме обяснение.

Многократно сме били свидетели на подобни прояви на най-различни места - балове, концерти, в църкви, на погребения и сватби. И навсякъде сме ги намирали възбудени от лоши страсти, сеещи раздори, подстрекаващи към кавги, наслаждавайки се на смелостта си. Други, напротив, се бореха с това вредно влияние, макар че рядко се вслушваха в Думите им.

Способностите на виждащите медиуми могат да бъдат развивани, но най-добре е да се изчака това да стане по естествен път, без да се насилват, за да не стане някой жертва на въображението си. Когато има зародиш на тези заложби, той сам ще се прояви. Трябва да се задоволяваме с това, което Бог ни е дал, без да дирим невъзможното, защото, желайки да получим твърде много, можем да загубим и това, което вече притежаваме. Когато казахме, че спонтанните видения са чести, няхаме предвид, че са обикновени. Колкото до виждащите медиуми, те са още по-редки и трябва да бъдем много предпазливи с този, който твърди, че притежава такива заложби. Едно от най-добрите доказателства за искреността му е точното описание на човек, когото никога не е виждал като жив. Ето един пример.

Една дама често била посещавана от духа на починалия си съпруг. Веднъж при нея бил един виждащ медиум, който не познавал нито нея, нито нейното семейство. Той ѝ казал:

- Виждам един дух до вас.

-. А!- възкликнала дамата. - Това сигурно е духът на съпруга ми» който рядко ме напуска,,

- Не - отговори медиумът. - Духът е на възрастна дама, прическата ѝ е много странна и има бяла лента през челото.

Портова описание, както и по някои други детайли, вдовицата безпогрешно познала баба си, за която не се била сещала скоро. Ако медиумът е желал да симулира, той просто е трябвало да следва мисълта на жената. Но вместо мъжа, за когото е мислела вдовицата, той е видял жена с особена прическа, за която не е знаел нищо. този факт доказва и друго - това, което медиумът вижда, не е отражение на чужди мисли.

6. СОМНАМБУЛИЧНИ МЕДИУМИ

Сомнамбулизъмът може да бъде приет като разновидност на медиуматичните способности или по-точно, те са два вида явления, които често се преплитат.

Сомнамбулистът действа под влиянието на собствения си дух. Това е неговата душа, която в момент на освободеност вижда, чува и възприема извън ограниченията на сетивата. Това, което изразява, той получава от себе си. Идеите му са повече, отколкото

в нормално състояние, знанията му са по-разширени, защото душата му е свободна. С една дума, той преждевременно живее като дух.

Медиумът, напротив, е инструмент на чужд разум. Той е пасивен, това, което казва, не идва от него. Но духът, контактуващ с медиума, може да принадлежи на сомнамбулист. Често състоянието на освободеност на душата прави връзката по-лесна. Много сомнамбулисти виждат духовете отлично и ги описват най-подробно, също като виждащи медиуми. Те могат да говорят с тях и да предават мислите им. Казаното от тях извън кръга на собствените им познания често им е внушено от друг дух. Това е забележителен пример за двойното действие на духа на сомнамбулиста и външния ДУХ.

Един от нашите приятели познаваше 14-15-годишно момче, което беше сомнамбулист. Интелектът му беше среден, а образованието - крайно ограничено. По време на сомнамбулизма си то даде доказателства за изключителна прозорливост. Това изпъкваше особено при лечението на различни болести, и то при случаи, когато излекуването изглеждаше невъзможно. Един ден той имаше консултация с болен, чиято диагноза определи съвсем точно.

- Това не е всичко - заявиха присъстващите. - Сега искаме да откриеш и лекарството.

- Не мога - отговори им момчето. - Моят ангел-лечител не е тук.

- Какъв ангел-лечител?

- Този, който ми диктува.

- Ако не си ти, кой тогава вижда лекарството?

- Нали ви казах, че моят ангел-лечител ми ги диктува! Така при този сомнамбулист неговият собствен дух открива

болестта, но за откриване на лекарството му е необходима помощта на друг. Тъй като другият не е бил там, той не е можел да назове лекарството. Сам, той е просто сомнамбулист. Подпомаган от този, който нарича „ангел-лечител“, той се превръща в сомнамбулистичен медиум.

Сомнамбулистичната прозрачност е способност на организма, напълно независима от извисеността, развитието и дори от моралното състояние на субекта. Сомнамбулистът е неспособен да разреши някои въпроси, ако духът му не е достатъчно напреднал. Може да говори добро или зло, истина или лъжа. Може да е повече или по-малко изтънчен според степента на извисяване на собствения си дух. Липсващото му може да бъде допълнено от чужд дух, но сомнамбулистът може да бъде асистирани от лъжлив или незначителен, или дори лош дух. Тук решаващи са моралните качества. Колкото по-добър е човек в морално отношение, толкова повече ще привлича добрите духове.

7. ЛЕКУВАЩИ МЕДИУМИ

Тук само ще хвърлим поглед върху тази тема, тъй като е доста обширна. Освен това един наш приятел лекар предложи да напише отделен труд върху нея. Ще кажем само, че тази медиуматична разновидност се изразява в способността на някои хора да

лекуват само с едно докосване, с поглед, понякога с жест, без намесата на медикаменти. Очевидно е, че магнетичният флуид играе значителна роля, но когато явлението се изучи по-внимателно, става ясно, че има нещо повече. Обикновеният магнетизъм е реално третиране, продължително, редовно и методично. При него нещата се развиват по съвсем друг начин. Почти всички магнетизатори могат да лекуват, стига да знаят как да го направят. При лекуващите медиуми тази способност е спонтанна и някои от тях даже не са чували за магнетизма. Намесата на скрита сила става очевидна при някои обстоятелства или по-точно, счита се, че повечето хора, определени като лекуващи медиуми, прибягват до молитви, представляващи призоваване на духовете.

Ще предложим отговорите на един дух по тази тема.

1. Можем ли да приемем хората с магнетична сила като различен вид медиуми?

- Без съмнение.

2. Медиумът е посредник между духа и човека, но магнетизаторът извлича силата от самия себе си. Изглежда, че той не посредничи при намесата на чужда сила.

- Това е привидно. Магнетичната сила несъмнено се крие в човека, но тя нараства с помощта на духовете, които той е извикал. Ако вие например искате да излекувате някого с поглед чрез магнетизма и извикате добър дух, интересуваш, се от вас и от вашия пациент, духът ще увеличи силата и волята ви. Той направлява вашия флуид и му дава необходимите качества.

Но има множество добри магнетизатори, които не вярват в духовете.

- Мислите ли, че духовете въздействат само върху вярващите? Тези, които прилагат магнетизма с добри намерения, са подпомагани от добри духове. Всеки човек, който желае да прави добро, може да ги повика. Същото е и с тези, които, имайки лоши намерения, се обръщат към злите духове.

3. Може ли този, който притежава силата, да въздейства по-ефективно, ако вярва в намесата на духовете?

- Той би могъл да направи неща, които ще приемете като чудеса.

4. Притежават ли някои хора наистина способността да лекуват само с докосване, без да използват магнетизма?

- Несъмнено. Нима нямате редица примери за това?

В този случай има ли магнетично действие или намеса на духове?

- И двете. Тези хора са истински медиуми, защото действат под влиянието на духовете, но не можем да кажем, че са пишещи медиуми, както бихте го разбрали.

5. Може ли силата да бъде предавана?

- Силата - не, но знанията за нещата, необходими за практикуването му - да. Човек може и да не подозира, че притежава тази сила, ако не повярва, че тя може да му бъде предадена.

6. Достатъчни ли са молитвите, за да излекуват някого? - Да, понякога, ако Бог разреши, но може би доброто у

болния човек е причина той да страда и тогава вие може да допуснете, че молитвите не са чути.

7. Могат ли някои видове молитви да се окажат по-ефикасни от други?

- Суеверието единствено може да придаде особени свойства на някои думи и невежите или лъжливи духове се забавляват, предписвайки точно такива думи. Все пак това' може да се случи при хора, недостатъчно просветени или неспособни да разберат чистия спиритизъм; на които дадена формула да придаде увереност. Такава формула не е ефикасна, но вярата може да увеличи въздействието ѝ.

8. ПНЕВМАТОГРАФИЧНИ МЕДИУМИ

Така се наричат медиумите, които могат да приемат директното писане, което не е характерно за всички пишещи медиуми. Тази способност е изключително рядка. Може би е възможно да се развие чрез упражнения, но както казахме, нейната практическа полза е ограничена до доказването участието на окултна сила в тези прояви.

Единствено експериментът може да докаже нейното притежаване. Човек може да опита и да я поиска от закрилящия го дух чрез другите начини на контакт. Според степента на силата, притежавана 'от медиума, той може да приема прости знаци, букви, думи, фрази и дори цели страници. За това обикновено е достатъчно да прегънем лист хартия, да го сложим на място, определено от духа, за десет-петнадесет минути, понякога за час или дори повече. Молитвите и концентратията на мисълта са изключително важни. По тази причина понякога изглежда невъзможно да приемем нещо, когато сме в компанията на несериозни хора или хора, обзети от недоверие или антипатия.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

ПИШЕЩИ ИЛИ ПСИХОГРАФИЧНИ МЕДИУМИ

Механични. Интуитивни. Полумеханични. Вдъхновени или неволни медиуми.

Предчувстващи медиуми

От всички видове контакти, ръчното писане е най-простият, най-удобният и най-пълният, защото ни разрешава да установим с духовете продължителни и редовни контакти. Привързваме се към този начин още повече, защото чрез него духовете най-добре разбулват своята природа и степента на своето развитие. Чрез лекотата, с която се изразяват, те ни разкриват своите тайни мисли, позволявайки ни съществуващо да ги съдим или оценяваме според стойността им. Тази способност е най-поддаваща се на развитие.

1. МЕХАНИЧНИ МЕДИУМИ

Ако някои ефекти, произведени от движението на масата, кошницата или планшета, бъдат изследвани, директното въздействие на духа върху тези предмети ще бъде доказано извън всякакво съмнение.

Понякога кошницата се разклаща с такава сила, че се изтръгва от ръцете на медиума, а има и случаи, в които тя се насочва към някого и го удря. В други случаи движенията ѝ демонстрират нежни чувства.

Същото се случва и с молива, държан в ръка. Често той излита от ръката или тя конвулсивно се разклаща. Понякога моливът започва силно да тропа по масата, независимо че медиумът е напълно спокоен. Тези действия винаги принадлежат на непречистили се духове. Тези, които изцяло са се дематериализирали, са спокойни, учтиви и добронамерени. Ако не могат да слушат спокойно, те се оттеглят и други заемат мястото им. Така духът може да изрази мисълта си директно или чрез движенията на предмет в ръката на медиума, или чрез движението на самата ръка. Когато духът въздейства пряко върху ръката, той ѝ дава импулс, напълно независим от волята на медиума, продължаващ толкова време, колкото е необходимо на духа да изрази мисълта си. Когато свърши, импулсът изчезва.

Характерното за този феномен е, че медиумът не знае какво пише. Абсолютно несъзнателното писане отличава ПАСИВНИТЕ или МЕХАНИЧНИ медиуми. Тази способност е особено ценна, тъй като изключва всякакво съмнение за личната намеса на медиума.

2, ИНТУИТИВНИ МЕДИУМИ

В предаването на мисли участва и духът на медиума или по-точно - неговата душа. Под това име ние разбираме въплътения дух. В този случай външният дух не води ръката. Душата под влияние на неговия импулс я кара да пише.

Нека подчертаем нещо важно - външният дух не е част от душата и не може да я замести. Той я контролира по своя воля, а тя изразява тази воля. Душата не е съвсем пасивна, тя приема мисълта на външния дух и ни я предава. В такива случаи медиумът осъзнава какво пише, макар че това не са негови "собствени мисли. Това наричаме интуитивен медиум.

При този случай може да се каже, че нищо не доказва кога мисълта е на духа и кога - на медиума. Понякога наистина е трудно да се направи разлика, но внушената мисъл винаги може да бъде разпозната по това, че няма как да бъде съставена предварително. Мисълта се ражда по време на писането и често противоречи на идеите, изложени преди това. Тя може да е извън границата на познанията и възможностите на медиума. Механичният медиум действа като машина, интуитивният - като преводач. В действителност, за да предаде мисълта, той трябва да я разбере. Определяйки я, той я превежда вярно. Мисълта не е негова, тя само минава през мозъка му. Точно в това се изразява ролята на интуитивния медиум.

3. ПОЛУМЕХАНИЧНИ МЕДИУМИ

При чисто механичните медиуми движението на ръката е абсолютно независимо от волята. При интуитивните медиуми движението е доброволно и незадължително.

Полумеханичният медиум чувства импулса в ръката си и знае, че не е по негова воля, но осъзнава думите в мига, в който се оформят. В първия случай мисълта следва писането, във втория тя го изпреварва, а в третия - го придружава. Тези медиуми са най-многобройни.

4. ВДЪХНОВЕНИ МЕДИУМИ

Всеки човек, който независимо дали в нормално или екстатично състояние приема чрез мисълта си идеи, чужди на неговите, може да бъде причислен към вдъхновените медиуми. Те са, както ще видите, разновидност на импулсивните, с тази разлика, че тук намесата на окултната сила не е толкова очевидна. При тях е по-трудно да се различи собствената от внушената мисъл, което особено подчертава нейната спонтанност. Внушението идва от духовете, които ни влияят за добро или за зло, но най-често от добронамерените, чиито съвети ние прекалено често избягваме да следваме. Това важи за всички обстоятелства в живота и ако стигнем още по-далеч, можем да кажем, че всеки човек е медиум, защото няма човек без свой дух-закрилник, опитващ се да му внуши спасителни мисли.

Ако всеки беше напълно убеден в тази истина, щяха да са много по-чести случаите, в които бихме прибегвали до своя ангел-хранител в миговете, когато не знаем какво да кажем или какво да направим. Нека тогава, в случаи на необходимост, се обръщаме към него с пламенност и вяра и ще бъдем учудени от идеите, които ще ни осенят.

Доказателството, че идеята, появила се внезапно, идва отвън, е в това, че ако тя беше вътре в нас, щяхме винаги да сме водени от нея и не би имало нищо, което би й попречило да се появи.

- Към тази категория могат също да бъдат причислени тези, които без да се отличават със свръхинтелигентност и без да напускат нормалното си състояние, имат интелектуални проблясъци, даващи им временно една непривична гъвкавост на възгледите и словото, и дори, в някои случаи, предчувствия за бъдещето. В тези моменти на внушение, това е точното название, идеите изобилстват, те са непрекъснати, теглят ни напред с един неволен и почти трескав импулс. Струва ни се, че някакъв висш разум ни идва на помощ и така облекчава натоварването на мозъка ни.

Гениите от всички видове - артисти, учени, писатели, несъмнено са развити духове, способни да разбират и изразяват големите неща, и така те са най-честите медиуми, без сами да го осъзнават. Всеки, който се позовава на външна помощ, фактически отправя призив. Ако не се надява да бъде чул, защо толкова, често плаче „Помогни, мой добър гений!“

Следващите отговори потвърждават това твърдение.

1. Каква е главната причина за внушенията?

- Духовете, които -контактуват чрез мисълта.

2. Не е внушението разбулване на великите тайни?

- Не, то често се отнася до най-обикновени случки от живота. Например, вие желаете да отидете някъде, но таен глас ви съветва да не го правите, защото там е опасно за вас. Или ви казва да направите нещо, за което не сте мислили. Много малко са хората, които не са получавали внушения в различна степен.

3. Можем ли да приемем творците за медиуми в миговете на вдъхновение?

- Да, в такива моменти душата е по-свободна и по-откъсната от материята. Тя си възвръща част от способностите на духа и по-лесно приема връзките с другите духове, които я вдъхновяват.

5. ПРЕДЧУВСТВАЩИ МЕДИУМИ

Предчувствието е смътно усещане за бъдещи неща. Някои хора притежават тази способност в различна степен. Тя може да се дължи на някакъв вид двойно зрение, разрешаващо им да предвиждат последиците от настоящи неща и да проследяват нишката на събитията. По-често тя се дължи на окултна сила и в такива случаи притежаващият тази дарба може да бъде наречен предчувстващ медиум, което е разновидност на импулсивните медиуми.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА СПЕЦИАЛНИ МЕДИУМИ

Особени дарби на медиумите. Синоптичен списък на различните видове медиуми Освен изброените категории съществува едно безкрайно множество от нюанси и това множество се нарича „специални медиуми“. Те притежават особени дарби, все още неопределени, според качествата и знанията на проявяващите се духове.

Естеството на връзката винаги има отношение към природата на духа, носи отпечатъка на неговото ниво на извисеност, на знанията му. Според йерархическия си статус духовете се отдават на едно нещо. Например, духовете с разумни прояви са духове на поети, музиканти, художници, моралисти, учени, лекари и др. Говорим за духовете от средна категория. Но освен способностите на духа, съществуват и тези на медиума, които за духа представляват инструмент, повече или по-малко удобен, в който той открива специални качества.

Нека приемем следното сравнение: един много способен музикант има на разположение няколко цигулки, които за обикновеното око г.а еднакво добри, но между които той открива големи разлики. Те го карат да предпочете някои и да отхвърли други. Тези разлики той усеща по-скоро интуитивно и му е трудно да ги дефинира. Същото се отнася и за медиумите. Духът си избира някого от тях, според вида контакт, който иска да установи. Така например в медиума-точно състояние някои хора пишат прекрасни поеми, макар че в обикновено не могат да напишат и два стиха. И обратно -други, които

в нормално състояние са поети, в медиуматично състояние могат да се изразяват само в проза, независимо от желанието си. Същото е и с художници, музиканти, учени и други. Би било заблуда да мислим, че ако имаме подръка добър медиум, дори пишец с изключителна лекота, той ще може да установи контакти от всякакъв вид. Главното условие е да сме сигурни в източника на контакта или по-точно казано, в качествата на духа, който го установява. Не по-малко важно е обаче да сме убедени в качествата на инструмента, т.е. в качествата на медиума. Освен тези два основни елемента за получаването на задоволителен резултат е необходим и трети. Този трети елемент е намерението, тайната мисъл, повече или по-малко похвалното чувство на разпитващия. Така можем да кажем - за да установим добър контакт, той трябва да произхожда от добър дух, този добър дух трябва да има добър инструмент, а този инструмент трябва да има задоволителен мотив.

Духът, четящ мисълта, преценява дали зададеният му въпрос изисква сериозен отговор и дали този, който го задава, заслужава сериозен отговор. В противен случай духът няма да си губи времето да хвърля семена в камениста почва и неговото място ще бъде заето от някой незначителен, лъжлив дух.

Тук ще резюмираме основните видове медиуматизъм, преди да представим синоптичния списък, обхващащ тези, които вече изброихме в предишните глави, и посочващ тези, които ще прибавим по-нататък в подробности. Ще групираме медиумите в две основни категории по сходството на причините и резултатите, но без да претендираме, че тази класификация е съвършена. Някои се срещат често, други са редки или изключителни. Тези последни означения са дадени от духове, които освен че прегледаха този списък, го допълниха с редица наблюдения и нови категории. Отбелязахме с кавички техните забележки там, където мислехме, че е необходимо. В повечето случаи това бяха Ерастус и Сократ.

Медиумите могат да се разделят на две основни категории.

МЕДИУМИ ЗА ФИЗИЧЕСКИ ДЕЙСТВИЯ. Притежават сила да подбуждат материални действия или привидни прояви.

МЕДИУМИ ЗА РАЗУМНИ ДЕЙСТВИЯ. Притежават поособени качества да установяват и поддържат разумни контакти.

Всички други разновидности могат повече или по-малко да се причислят към едната от тези две категории. В някои феномени можем да видим известно смесване на двете. По-някога е трудно да се очертае границата, но това не е толкова важно. Под категорията „медиуми за разумни действия“ ще разбираме по-специално тези, които могат да служат за посредници при редовни и продължителни контакти.

РАЗНОВИДНОСТИ МЕЖДУ ВСИЧКИ ВИДОВЕ МЕДИУМИ

ЧУВСТВЕНИ. Усещачи присъствието на духовете по общи или локални, неопределени или материални впечатления. Повечето от тях различават добрите и лошите духове по естеството на впечатлението.

„Деликатните и много чувствителни медиуми се въздържат от контакти с буйните духове или с тези, които оставят болезнени впечатления, поради умората след контакта.“

ПРИРОДНИ или **НЕСЪЗНАТЕЛНИ.** Тези, които произвеждат феномена спонтанно, без участието на собствената им воля и понякога дори срещу нея.

ИЗБОРНИ или **ДОБРОВОЛНИ,** Могат да произведат явлението по своя воля.

„Каквато и да е тази воля, те не могат да направят нищо, ако духът откаже, което доказва намесата на външна сила.“

СПЕЦИАЛНИ РАЗНОВИДНОСТИ ЗА ФИЗИЧЕСКИ ДЕЙСТВИЯ
МЕСТЕЩИ. Под тяхно влияние се получават шумове и почуквания. Много обикновени, със или без воля.

ДВИЖЕЩИ. Движат инертни тела. Много обикновени.

МЕДИУМИ ЗА ПРЕМЕСТВАНЕ И ОКАЧВАНЕ. Предизвикват без чужда помощ преместването и увисването на инертни тела във въздуха. Могат да издигат самите Себе си. Повече или по-малко рядко в зависимост от развитието на явлението в първия случай, много рядко в последния случай.

МУЗИКАЛНИ. Свирят на инструменти без контакт. Много редки.

МЕДИУМИ ЗА ВИДЕНИЯ. Могат да произвеждат видими или осезаеми видения.

МАТЕРИАЛИЗИРАЩИ. Тези, които могат да служат за помощници на духовете, да пренасят материални предмети. Разновидност на „движещите“ и „преместващите“.
Изключение.

НОЩНИ. Предизвикват физически явления в тъмнина. Попитан дали могат да се приемат като разновидност.

„Като специалност - да, но явлението се дължи по-скоро на условията, отколкото на природата на медиума или на духа. Бих добавил, че някои от тях избягват влиянието на обкръжението и повечето нощни медиуми биха могли да направят същото и на дневна светлина. Този вид не е много разпространен и трябва да кажа, че прикритието на тъмнината създава условия за множество трикове, често използвани от шарлатаните, като вентрилоквизъм, акустични тръби и др. С тях те лъжат наивните и обират парите им. Какво е необходимо? Измамниците трябва да бъдат публично разобличавани и духовете трябва да им докажат, че не трябва да се месят в техните работи. Да, повтарям го, шарлатаните трябва да бъдат силно удряни през пръстите. Само по такъв начин ще се откажат от желанието да се преструват на медиуми. Това е въпрос на време.“

ПНЕВМАТОГРАФИЧНИ. Могат да пишат директно. Много рядко явление и много лесно за имитация от мошеници.

ЗАБЕЛЕЖКА: Духовете настояха, въпреки нашето мнение, да класираме директното писане като физическо явление по причина, че „разумно действие е това, при което духовете използват мозъка на медиума, а нещата при директното писане не стоят така. Действието на медиума тук е изцяло материално, докато при пишещите медиуми, дори при напълно механичните, мозъкът винаги има активно участие."

ЛЕКУВАЩИ. Могат да лекуват или утешават чрез докосване или чрез молитви. „Тази способност не е изцяло медиуматична, тя е притежание на всички истински вярващи, независимо дали са медиуми, или не. Често тя е просто усилена магнетична сила, допълвана при необходимост от добрите духове."

СТИМУЛИРАЩИ. Могат да повлияят на други, развивайки способността им да пишат.

ЕКСТАТИЧНИ. В състояние на екстаз получават разкрития от духовете.

„Много от тях стават жертва на въображението си или на измамни духове, които се възползват от състоянието им. Заслужаващите пълно доверие са голяма рядкост."

РИСУВАЩИ и ЧЕРТАЕЩИ. Рисуват или чертаят под влиянието на духовете.

МУЗИКАЛНИ. Изпълняват или композират музика под влиянието на духовете. Те са механични, полумеханични и под внушение.

1. СПЕЦИАЛНИ МЕДИУМИ ЗА РАЗУМНИ ДЕЙСТВИЯ. - РАЗЛИЧНИ СПОСОБНОСТИ

ЧУВАЩИ. Тези, които чуват духовете. Съвсем обикновени.

„Има много хора, на които им се струва, че чуват, но това е само въображение."

ГОЮРЕЩИ. Говорят под влиянието на духовете. Съвсем обикновени.

ВИЖДАЩИ. Виждат духовете в будно състояние.

"Това е дарба, на която действителното състояние на органите се противопоставя, затова не трябва винаги да вярвате на думите на този, който казва, че е видял духове."

ВДЪХНОВЕНИ. Тези, чиито мисли са внушение от духовете, най-често против волята им, независимо дали за обик-новени неща или за гениални идеи. .

ПРЕДЧУВСТВАЩИ. При някои обстоятелства имат смътни усещания за обикновени бъдещи събития.

ПРЕДСКАЗВАЩИ. Разновидност на „вдъхновените" или на „предчувстващите". Те получават, с Божието разрешение, видения за бъдещите събития с по-голяма точност от тези на „предчувстващите" и могат да ги споделят с хората.

„Дали са истински предсказатели, ще се убедите, когато разберете, че не го правят от лични амбиции."

СОМНАМБУЛИСТИЧНИ. Тези, които в сомнамбулистич-но състояние са подпомагани от духовете.

РАЗНОВИДНОСТ И ПРИ ПИШЕЩИТЕ МЕДИУМИ

ПИШЕЩИ или **ПСИХОГРАФИЧНИ**. Могат да пишат под въздействието на духовете.
МЕХАНИЧНО ПИШЕЩИ. Получават неволен импулс и не осъзнават какво пишат.

Много редки.

ПОЛУМЕХАНИЧНИ. Ръката им се движи неволно, но получават мигновена представа за това, което пишат. Най-обикновени.

ИНТУИТИВНИ. С тях духовете контактуват чрез мисълта, а ръката им се води от собствената им воля. Различават се от „вдъхновените“ най-вече по това, че последните не изпитват нужда да пишат, докато „интуитивните“ записват внушената им мисъл.

„Те са много обикновени, но податливи на заблуда, защото често не могат да различат кое идва от духовете, и кое - от Тях самите.“

ПОЛИГРАФИЧНИ. Тези, чието писане се променя според духа, с който контактуват, или тези, които могат да възпроизведат стила на писане на духа, когато е бил жив.

Първият случай е много често срещан, докато вторият - по-рядък.

ПОЛИГЛОТИ. Могат да говорят или пишат на непознати за тях езици. Много редки.

НЕГРАМОТНИ. В нормално състояние не могат да четат или пишат.

„По-редки от предходните, тъй като трябва да преодоляват големи физиологически трудности.“

2. СПОРЕД РАЗВИТИЕТО НА СПОСОБНОСТИТЕ

НАЧИНАЕЩИ. При тях способността им не е напълно развита и им липсва необходимият опит.

НЕПРОДУКТИВНИ. Могат да получават само нечетливи неща - несвързани знаци, букви или срички.

ОФОРМЕНИ или **ЗАВЪРШЕНИ**. При тях способностите са напълно развити.

Предават полученото с лекота и гъвкавост, без колебание. Може да се предположи, че за този резултат има значение и практиката, тъй като при начинаещите връзките са бавни и трудни.

ЛАКОНИЧНИ. Контактите им са лесни, но кратки и без развитие.

ПОДРОБНИ. Резултатът от контактите им би могъл да се очаква при даровит писател.
„Тази дарба се дължи на силата и гъвкавостта на навика, често придобит за кратко време, докато опитът е плод на сериозно изследване на всички трудности, възникнали при практическото изучаване на спиритизма. Опитът дава на медиума тактичността, необходима при оценяване природата на духовете, които се проявяват, за да добие представа за вида им.“

Важността на това качество, по липса на което всички други са без реална полза, може лесно да бъде разбрана. Проблемът е, че много медиуми бъркат опита, резултат на изучаване, с дарбата, продукт на личността. Те вярват, че са „майстори“, защото пишат лесно и отхвърлят всички съвети. Така стават жертва на лъжливите духове, които лесно ти завладяват, ласкаейки гордостта им.

ПОДАТЛИВИ. Много лесно се адаптират към различните видове контакти. При тях всички или почти всички духове могат да се появяват спонтанно или при повикване. „Тази разновидност е много близка до чувствените медиуми.“

ИЗКЛЮЧИТЕЛНИ. Такива, пред които един дух се явява по предпочитание и дори изключва другите духове.

„Това винаги се дължи на дефект в податливостта. Когато духът е добър, може да се привърже към някого от симпатия и с похвална цел. Когато духът е лош, той винаги цели подчиняването на медиума. Така че това е по-скоро дефект, отколкото добро качество, и почти винаги мания.“

ПРИЗОВАВАЩИ. Податливите са най-подходящи за този вид контакти и за въпросите, адресирани към духовете.

Те влизат изцяло към специалните.

„Техните отговори почти винаги са ограничени в определени рамки, несъвместими с развитието на новите теми.“

МЕДИУМИ ЗА СПОНТАННИ ДИКТОВКИ. Те получават, по предпочитание, спонтанни контакти с духове, които идват, без да са повикани.

3. СПОРЕД ВИДА И СПЕЦИФИКАТА НА КОНТАКТА

СТИХОТВОРНИ. Те могат по-лесно от другите да контактуват, но само чрез стихове. Редки са добрите стихоплетци.

ПОЕТИЧНИ, Без да приемат стихове, техните връзки винаги са отнесени и сантиментални. Лишени са от всякаква грубост. По-склонни са от другите към изразяване на нежни и престорени впечатления. Всичко е неопределено и е безполезно да ги питаме за нещо по-точно. Много обикновени.

ПОЛОЖИТЕЛНИ. Техните връзки, най-общо казано, се отличават с прецизност, която ги прави лесно нагодими към обстоятелствените детайли и точното учение. Много редки.

ЛИТЕРАТУРНИ. При техните контакти доминира мъдростта. Стилът им е точен, елегантен и често забележително красноречив. . **НЕТОЧНИ.** Могат да приемат много добри неща, мисли за безупречна нравственост, но стилът им е объркан, пълен с повторения и неправилни термини,

„Неточността на стила се дължи, най-общо казано, на недостатъчна мисловна култура на медиума, който по тази причина не е добър инструмент за духа. За него основното нещо е мисълта и той ви оставя свободни, за да я изразите в подходяща форма.“

ИСТОРИЧЕСКИ. Имат склонност към историческото развитие на света. Тази способност, подобно на останалите, е независима от познанията на медиума.

НАУЧНИ. Не казваме учени, защото те могат да бъдат невежи и въпреки това да имат склонност към научни контакти.

МЕДИЦИНСКИ. Служат за ретранслатори на медицинските познания на духовете. Не трябва да бъдат бъркани с лекуващите медиуми, защото само предават инструкции и нямат собствено мнение. Много обикновени.

РЕЛИГИОЗНИ. Връзките винаги са свързани с въпроси за морала и висшата философия.

НЕЗНАЧИТЕЛНИ и НЕПРИЛИЧНИ. Самото название показва естеството на връзките и природата на духовете, които влизат в контакт. Който иска да изучи невидимия свят изцяло, трябва да знае, че там може да срещне перверзност, еквивалентна на човешката, и може да чуе духове, изразяващи се с най-неприлични думи. Други, по-малко изпаднали медиуми, предпочитат незначителните контакти, т.е. повикват духове, чието ниво, сравнено дори с тяхното собствено, е отчайващо ниско. По този начин те гъделичкат самолюбието си.

4. СПОРЕД ФИЗИЧЕСКИТЕ КАЧЕСТВА

СПОКОЙНИ. Винаги пишат бавно, без никакви признаци на вълнение.

БЪРЗИ. Пишат с бързина, по-голяма от тази, с която пишат в нормално състояние. Може да се каже, че притежават свръ-хизобилие от флуид, което им позволява постоянна връзка.

„Много е измерително поради големия разход на флуид.“ **КОНВУЛСИВНИ.** Те са в почти трескаво състояние на свръхвъзбуда. Ръката, а понякога и цялото им тяло се разтърсват от тремор, който те не могат да овладеят. Главната причина несъмнено е органична, но до известна степен това състояние индицира и вида на дух насреща им. Добрите духове винаги правят добро впечатление, лошите ^напротив, оставят болезнени спомени.

„Медиумите трябва да използват способностите си рядко, защото твърде честата им употреба може да е пагубна за нервната система.“

5. СПОРЕД МОРАЛНИТЕ КАЧЕСТВА НЕСЪВЪРШЕНИ МЕДИУМИ

ОБЛАДАНИ. Тези, /които не могат да се избавят от досадните и измамни духове, но които не са измамници,

ЗАБЛУДЕНИ. Направляват ги измамни духове, оставяйки ги в неведение за природата на контакта.

ПОДЧИНЕНИ. Най-често на материални подбуди. Техни господари са лошите духове.

РАВНОДУШНИ. Те не извличат морална полза от напътствията и не променят начина си на живот.

САМОНАДЕЯНИ. Претендират, че само те имат връзки с висшите духове. Убедени са в собствената си безпогрешност и смятат всичко, което не произхожда от тях, за нисше и лъжливо.

ВИСОКОМЕРНИ. Гордеят се с връзките, които осъществяват. Убедени са, че няма какво повече да научат от спиритизма, и не приемат чуждо мнение. Не се задоволяват с дарбата, която притежават. Искат всичко.

ПОДАТЛИВИ. Разновидност на високомерните. Не приемат критиката, разгневяват се от възраженията.

МЕРКАНТИЛНИ. Тези, които продават способността си.

АМБИЦИОЗНИ. Без да оценяват дарбата си, искат да извлекат някакви предимства.

НЕИСКРЕНИ. Тези, които притежават истинска дарба, но се преструват, за да изглеждат важни. -

ЕГОИСТИ. Използват способностите си само за лична изгода и пазят всички контакти само за себе си.

РЕВНИВИ. Гледат със завист на по-ценените от тях.

отреден им от Него за тяхното морално извисяване. Ако не можете да ги изведете на правия път, жалко за тях, те са отхвърлени от Бога.

ДОБРИ МЕДИУМИ

СЕРИОЗНИ. Използват способностите си само за добро и за истински полезни цели.

СКРОМНИ. Не си приписват заслуги за контактите, колкото и добри да са те.

Гледатна себе си като на странници и не приемат себе си като доказателство срещу мистификатори. Далеч са от мисълта, да избягват безкористни съвети и ги търсят сами.

ПОСВЕТЕНИ. Разбирайки, че истинските медиуми имат мисия, която трябва да изпълнят, когато е необходимо жертват своите вкусове, навици, удоволствия, време и дори материалните ой интереси за благо на другите.

УВЕРЕНИ Тези, които с лекотата на изпълнение заслужават най-голямо доверие за собствения си характер, за извисеността на духовете, с които контактуват. Те най-малко са изложени на измама. Ще видим, че тази сигурност не идва от имената, повече или по-малко респектиращи, които духовете приемат.

„Очевидно е, че тази критичност към качествата и прищевките на медиумите ще породи възражения или дори враждебност, тогава каква е нуждата от нея? Медиуматизмът се разпространява ден след ден, все повече и повече, и медиумът, който би приел тези разсъждения погрешно, ще трябва да докаже - или той не е добър медиум, или е подпомаган от лоши духове. Тогава, но както вече казах, това е само въпрос на време, лошите медиуми или тези, които злоупотребяват или прилагат неправилно способностите си, ще трябва да изтърпят последствията, кактй някои вече са го направили. Те ще научат за своя сметка, какво е да превърнат в източник на печалба за своите земни страсти Божия дар,

„Този описателен списък е от голяма важност не само за искрените медиуми. Те наистина ще се постараят, четейки го, да избегнат опасностите, на които са изложени. Списъкът е важен и за тези, които използват медиуми, защото ще им покаже какво могат да очакват от тях. Списъкът трябва да е винаги пред очите на всеки, свързан с тези прояви, също както и Скалата на духовете, която е негово допълнение. Те съчетават всички основни принципи на учението и могат да допринесат повече,

отколкото може да се предположи, за възстановяването на истинската мисия на спиритизма.

СОКРАТ

Изучаването на специалностите на медиумите е необходимо не само за тях, но и за призоваващия. Според природата на духа, който желае да призове, и въпросите, които иска да адресира до него, той може да избере най-подходящия, медиум. Ако вземе първия попаднал му под ръка, рискува да получи непълни или неверни отговори.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА ФОРМИРАНЕ НА МЕДИУМИТЕ

Развитие на способностите. Промяна в писането. Загуба или преустановяване на способностите.

Да поговорим специално за пишещите медиуми, защото това е най-разпространеният вид .и в същото време, най-прост и удобен. За нещастие, поне досега няма открит симптом, който да показва притежаването на тази способност. Физическите признаци, които някои вярват, че могат да им помогнат при откриването, са несигурни. Тази дарба е отк-ривана при мъже и жени, при деца и възрастни, независимо от темперамента, здравето, интелектуалното ниво или духовното развитие. Единственият начин да се докаже съществуването ѝ е чрез опита.

Писането, както вече видяхме, може да бъде прието по различни начини. Ние ще ви препоръчаме най-удобния -директно чрез ръката. Процесът е много прост, за него е нужен молив, може и писалка. Все пак ще ви дадем някои наставления.,

Препоръчваме ви да отстраните всичко, което от матери-ална гледна точка би попречило на свободното движение на ръката. Най-добре е на масата да няма нищо друго освен хартията. Моливът трябва да се държи сигурно, но без напрежение.

Колкото до това, дали да използвате молив или писалка, това зависи само от вашия избор.

Желанието на всеки, стремящ се да стане медиум, е да установи контакт с духа на скъп нему човек. Но начинаещите трябва да съдържат нетърпението си, защото контактът с определен дух предполага някои затруднения, непреодолими

за тях. За да се установи контакт, необходимо е между духа и медиума да се установят флуидни отношения, които неви-наги са постоянни. За това е нужно медиумът да развива способността си малко по малко, докато се подготви за първия си контакт.

Може би точно тогава няма да успее да установи връзка с желанния дух. **ВЪПРЕКИ ПРИСЪСТВИЕТО МУ**, поради невявяването му или поради невъзможност, или поради липса на разрешение за контакт. Затова най-добре е в началото да не вика един определен дух, изключвайки другите, защото не се знае дали връзката с този дух ще се

получи. Така че, преди да опитаме да се свържем с определен дух, нека да се опитаме да подтикнем развитието на способностите си. За тази цел е необходимо да се помолим, адресирайки молбата си до нашия ангел-хранител. За молбата няма точна формула. Този, който твърди, че има такава, може да бъде считан за измамник, защото за духовете формата е нищо. Призивът винаги трябва да е отправен към Бога. Можете да използвате следните думи или подобни на тях: „Моля Всемогъщия Бог да разреши на добър дух да контактува с мен и да ме накара да пиша. Моля също така моят ангел-хранител да ми помогне и да ме пази от злите духове.“

След това почакайте, докато духът не се прояви чрез написването на нещо. Той може да бъде и този, който желаете, и вашият ангел-хранител, и съвсем непознат. При всички случаи той ще се представи, като изпише името си. Но след това идва въпросът за идентификацията, който иска голям опит, тъй като начинаещите лесно могат да бъдат Излъгани. Много е важно в началото да се обърнете само към тези, които са добри и изпитват симпатия към вас и които имат мотив да дойдат, например приятели или познати. В такива случаи призивът трябва да звучи така: „В името на Всемогъщия Бог моля духа на... да се свърже с мен.“ Или: „Моля Всемогъщия Бог"да разреши на духа на ... да се свърже с мен.“ Или друга подобна форма. Не е необходимо един въпрос да е замислен така, че отговорът да е просто ДА или НЕ, например „Тук ли ей?“, „Ще ми отговориш ли?“, „Можеш ли да ме накараш да пиша?“ и т.н. Това съкращаване ще бъде използвано по-късно. Ние говорим само за началото, когато установяваме контакта. Важното е въпросът да не е безполезен, затова не трябва да засяга неща от личен характер, и освен това по този начин ще изразим добрите си чувства към духа. Много важно е към пламенното желание и твърдото решение да успеем да прибавим и спокойствие, и концентрация. Последното се постига по-лесно в самота и тишина, без разсейващи движения. Трябва да подновяваме усилията си за 10-15 минути всеки ден, в продължение на две седмици, месец « или повече, ако е необходимо. Има медиуми, които не са се оформили след шест месеца практика, и други, на които е бил достатъчен един месец.

За да бъдат избегнати излишни изкушения, един сериозен и напреднал дух може да бъде разпитан чрез друг медиум, но трябва да отбележим, че когато запитате духовете дали даден човек е или не е медиум, те почти винаги отговарят утвърдително, което все пак не ни гарантира, че усилията ни няма да бъдат напразни. Това може да бъде обяснено много просто. Защото, както всеки знае, няма нищо по-еластично от медиуматичните способности, които могат да бъдат изразени в най-различни форми и в най-различни степени. Човек може да бъде медиум и без да го знае, и то не в тази категория, в която смята. Така че на общия въпрос „Медиум ли съм?“, Яухът може да отговори „Да“, но на по-конкретния „Аз пишеш медиум ли съм?“, да отговори „Не“. Трябва да се има предвид и природата на духовете.

Метод, който често дава успешни резултати, е използването на вече добре оформен пишещ медиум. Ако той постави дланта си или пръстите си върху ръката, която трябва да пише, това рядко остава без последствия и е много просто обяснимо. Ръката, държаща молива, се превръща в прибавка на ръката на медиума, подобно на кошницата или планшета. Това упражнение може да бъде много полезно, тъй като, ако се прави често и редовно, то може да преодолее материалните пречки и да развие способността. Да се намагнетизира ръката и дланта понякога ще е достатъчно, често дори магнетизато-рът може да остави ръката си върху рамото на хора, които веднага започват да пишат под това влияние. Същият резултат може да се получи и без контакт, само с усилие на волята. Лесно се забелязва как степента на доверие към медиума влияе на резултатите. При скептиците обикновено резултатът е незначителен или нулев.

Освен това, единодействието с един опитен водач понякога помага на начинаещия да набележи редица предпазни мерки, които често пренебрегва, и особено да бъде просветен за естеството на първите въпроси и начина на тяхното поднасяне. Друг вариант да развиете тези способности е да се събирате с хора, въодушевени от същото желание, създавайки едно общество на съмишленици. Тогава всички едновременно, в пълно мълчание и с религиозна съсредоточеност, се опитайте да пишете, като всеки се обърне към своя ангел-хранител или към някой приятен нему дух. Един от вас, независимо кой, може да се обърне от името на всички ви със следната молба: „В името на Всемогъщия Бог молим добрите духове, ако намерят за добре, да се свържат с присъстващите тук.“ Изключение ще бъде, ако някой не усети ускоряване на развитието си и дори способност да пише лесно.

Това е лесно обяснимо. Обединяването на намеренията образува едно цяло, чиято сила и податливост се увеличават от известно магнетично влияние, спомагащо за развитието на способността. Между духовете, привлечени от този сбор на желания, ще се намерят такива, които ще открият удобен инструмент за себе си.

Този метод е подходящ и за кръг от спиритисти, изпитващи нужда от медиум или когато нямат достатъчно съмишленици.

За начинаещия медиум вярата не е задължително условие. Тя, разбира се, подпомага усилията, но не е от първа необходимост. Чистотата на намеренията, желанието и добрата воля са достатъчни. За своя собствена изненада, абсолютни скептици са се научили да пишат, докато искрено вярващи не са успели. Това доказва, че тази способност е едно органично предразположение.

Първият признак за разположение към писане е един вид трепет в ръката или дланта. Лека-полека ръката започва да следва импулс, който не може да направлява. В началото най-често се получават нечетливи знаци, постепенно те стават по-ясни и бързината на писане нараства, достигайки тази на обикновеното. При всички случаи ръката трябва да бъде освободена от обичайното си движение, без да се съпротивлява или движи.

Някои медиуми започват веднага да пишат лесно и бързо, дори от първото сядане, но това е голяма рядкост. Други дълго време правят само линии или истински калиграфски упражнения. Ако тези упражнения станат твърде продължителни или се изродят в абсурдни знаци, несъмнено са дело на някой забавляващ се дух. В такъв случай е необходимо да се обърнем към добрите духове с удвоена пламенност. Ако и това не помогне, просто трябва да спрем.

Един дух ни каза: „Има медиуми, чиито способности не надхвърлят тези знаци. Когато в продължение на няколко месеца те не приемат нищо повече от нечетливи знаци, незавършени послания или просто ДА и НЕ, няма смисъл повече да се хаби хартията. Те са медиуми, но НЕПРОДУКТИВНИ медиуми”.

Първото основно правило за успех е да се поставим с искрена вяра под Божията закрила и да се молим за подкрепата на нашия ангел-хранител, който винаги е добър. Второто е да се убедите с абсолютна сигурност в природата на първия дух, с който сте се свързали, и да бъдете крайно внимателни с него. Ако имате подозрения, отправете молба към своя ангел-хранител и с цялата си воля отхвърлете лошия дух доказвайки му, че не сте негова жертва. Така ще го обезкуражите.

Ако е важно да не изпаднете неволно в зависимост от лош дух, не по-малко важно е да не изпаднете в същото положение по своя воля. Не трябва да се поддаваме до такава степен на желанието да пишем, че да забравим всяка предпазливост и да се обърнем към първия отзовал се дух, надявайки се, че по-късно ще можем да се освободим от него, ако не е подходящ. Съчастието с лошите духове никога не минава безнаказано. Познаваме хора, които са станали жертва на подобна заблуда и дълга години са обладани от лошите духове. Те се подчиняват на най-смехотворни заблуждения, на упорити мании и дори на най-жестоки измами.

Когато духът свърши това, което е искал да каже, ръката остава неподвижна и медиумът не може да напише нито дума повече. И обратно, докато духът не свърши, моливът продъл-

жава да пише и ръката не може да го спре. Ако той спонтанно поиска да каже нещо, ръката спонтанно грабва молива и започва да пише. Медиумът почти винаги усеща в себе си признак, подсказващ му дали това е пауза, или край.

Това са най-основните обяснения, които искахме да ви дадем относно развитието на психографията. Нека всеки опита и ще открием повече медиуми, отколкото сме предполагали.

Всичко, което казахме, се отнася за механичното писане. Това е, което всички медиуми желаят да получат, и с право, но чисто механичното писане се среща много рядко.

Повече или по-малко то се смесва с интуицията. Медиумът, съзнаващ това, което пише, естествено е склонен да се съмнява в дарбата си, тъй като не знае произхода на написаното. По това няма смисъл да се спори, достатъчно е да се наблюдава.

Множеството мисли, изразени от него, са независими от неговата собствена мисъл, дори понякога има противоречия. Това е очевидно доказателство за чуждия произход. Нека си представим, че медиуматичната способност е изцяло развита. Медиумът пише с лекота, но би било голяма грешка от негова страна да помисли, че тези инструкции не са му нужни. Той ще може да преодолее материалната съпротива, но истинските трудности тепърва ще му предстоят, и повече от всякога ще има нужда от съветите на благоразумието и опита, ако не желае да падне в някой от хилядите капани, заложиени пред него.

Когато способността е развита, най-важното е той да не злоупотребява с нея. Задоволството поражда в някои начинаещи медиуми ентузиазъм, който трябва да бъде овладян. Те трябва да помнят, че тази дарба им е дадена да правят добро, а не за да задоволяват празното любопитство на някого си. Затова трябва да се използват благоприятни моменти, защото духовете не са постоянно на тяхно разположение. Добре е да се определят някои дни и часове за тази цел, тогава ще можем да постигнем по-голяма концентрация, а духовете, желаещи да дойдат, ще имат време да се подготвят. Ако независимо от всички усилия, способността не се развие, трябва да напомним, че човек, който няма глас, не трябва да пее. Този, който не знае някакъв език, използва преводач. По същия начин може да се използва дарбата на друг медиум. Тези, които ни обичат, са близо до нас и медиум, и без медиум. Бащата не оставя детето си, защото е глухо и сляпо и не може нито да чуе, нито да види. Той се навърта загрижен около него също както те около нас. Ако нямат друг начин да ни предадат мисълта си, те ще ни я внушат.

СМЯНА НА ПИСАНЕТО

Много обикновено явление е смяната на писането при пишещите медиуми, в зависимост от духа, с който контактуват. По-забележителното е, че определен стил на писане остава запазена марка на определен дух и понякога този стил дори е идентичен със стила му на писане приживе. Това се получава само при механичните медиуми, защото при тях движението на ръката е неволно и се направлява от духа. При чисто интуитивните медиуми нещата не стоят така, защото духът въздейства единствено върху мисълта, а ръката се води от волята на медиума. Но еднообразието на писане, дори при механичните медиуми, не доказва абсолютно нищо против способностите им. Промяната не е задължително условие. Тя принадлежи към специална дарба, която повечето механични медиуми невинаги притежават. Тези, които я притежават, наричаме полиграфични медиуми.

ЗАГУБА ИЛИ ПРЕУСТАНОВЯВАНЕ НА МЕДИУМАТИЧНИТЕ СПОСОБНОСТИ

Ще предложим отговорите на самите духове по няколко въпроса на тази тема.

1. Могат ли медиумите да загубят способностите си?

- Това се случва много често, но в повечето случаи е временно прекъсване, което изчезва заедно с причините за него.

2. Може ли причината да бъде изчерпване на флуида?

- С каквато и способност да е надарен медиумът, той не може да направи нищо без помощта на духовете. Когато не приема нищо, това не значи, че дарбата му е изчезнала, а просто че духовете не желаят или не могат да го използват.

3. По каква причина биха го напуснали духовете?

- Дарбата му може да бъде най-полезна в съюз с добрите духове. Ние можем да го напуснем, когато видим, че я използва за лекомислени неща или за лични амбиции или когато откаже да предаде нашите думи на възплътените, които го използват за посредник. **БОЖИЯТ ДАР НЕ Е ДАДЕН НА МЕДИУМА ЗА НЕГОВО ЛИЧНО УДОВОЛСТВИЕ И ОЩЕ ПО-МАЛКО ЗА ЗАДОВОЛЯВАНЕ НА ЛИЧНИТЕ МУ АМБИЦИИ, А ЗА НЕГОВО СОБСТВЕНО РАЗВИТИЕ И ЗА ДА ПРЕДАВА ИСТИНАТА НА ХОРАТА.** Ако духът види, че медиумът не отговаря на неговите изисквания и не следва неговите напътствия, той потърсва по-добър посредник.

4. Не може ли духът, който е изчезнал, да се върне и така преустановяването на дарбата да остане незабелязано?

- Духовете не искат нищо по-добро от това, да могат да контактуват и са готови да се върнат. Когато духът, който си е отишъл, е добър, той го е напуснал само временно, давайки му по този начин да разбере, че **ТАЗИ ДАРБА НЕ ЗАВИСИ ОТ НЕГО** и че той не трябва да се възгордява с нея. Временното прекъсване само му доказва, че пише под външно влияние.

5. Все пак прекъсването невинаги представлява наказание. Понякога е просто доказателство за загрижеността на духа, който го обича. По този начин той му дава почивка, когато прецени, че е необходимо, и не позволява през това време друг дух да заеме мястото му. Но ние сме виждали медиуми с отлични морални качества, които видимо нямат нужда от почивка и причините за прекъсването остават неразбираеми.

- Причината за това често е в желанието на духовете да му дадат време да размисли върху напътствията, които са му дали, и това обмисляне ние препоръчваме на всички истински сериозни спиритисти. Нямаме предвид тези, които са аматьори в контактите,

6. Необходимо ли е в такъв случай медиумът да продължава усилията си да пропише?

- Ако духът го съветва така, да. Ако му каже да се въздържа, трябва да го послуша.

7. Има ли някакъв начин да се съкрати това изпитание?

- Примирението и молитвата. Разбира се, ако иска да губи време в безплодни усилия, той може да се упражнява по няколко минути всеки ден, но опитите няма да имат успех, докато дарбата не се завърне;

8. Може ли прекъсването да се разбира като отсъствие на духа, който е свикнал да контактува?

- В такива случаи медиумът е като човек, който временно е загубил зрението си, но той остава заобиколен от приятелите си, независимо че не ги вижда. Медиумът може и трябва да продължи да контактува чрез мисълта със свои близки духове и да се убеди, че е чул от тях. Ако липсата на дарбата му го е лишила от материална връзка с духовете, тя не може да го лиши от духовна.

9. Тогава прекъсването невинаги трябва да се разбира като упрек от страна на духовете?

- Разбира се. Трябва да има доказателство, че то е проява на добра воля.

10. Как може да бъде разпознат упрекът?

- Нека медиумът попита съвестта си, нека се запита как е използвал дарбата си, какво добро е направил на другите, каква полза е извлякъл от съветите, които е получил, и ще намери отговора.

11. Може ли този, който е загубил дарбата си, да се обърне за помощ към друг медиум?

- Това зависи от причината за прекъсването. Често мотивът да ви напуснем за известно време е да видим дали можете да се справяте без нас, следвайки съветите ни. Духовете са свободни и вие не можете да ги накарате да идват и да си отиват по ваша воля.

ЗАБЕЛЕЖКА: Наблюдавано е, че този, който се обръща към друг медиум за помощ, често не получава нищо задоволително, докато при други случаи отговорите са били съвсем изчерпателни. Това зависи най-вече от волята на духа, така че няма да спечелите нищо от смяната на медиума. В такива случаи изглежда, като че ли духовете са си дали дума да не приемате нищо.

12. По каква причина Провидението дарява някои със специални медиуматични способности?

- Поради мисията, с която са натоварени и с която те се чувстват щастливи. Те са посредници между духовете и хората.

13. Дали има медиуми, които употребяват дарбата си с отвращение?

- Те са несъвършени медиуми, не оценяват това, което притежават.

Ако това е мисия, как се случва така, че тя не е привилегия на добрите хора, а на хора, които не я почитат и могат дори да злоупотребят с нея?

- Тя им е дадена, защото имат нужда от нея за собственото си развитие и защото чрез нея могат да получат добри наставления. Ако те не се възползват от това, ще си изтърпят последствията.

14. Когато тези, които имат голямо желание да пишат, опитат и не се получи нищо, могат ли да заключат, че духовете имат нещо против тях?

- Не, Бог може да им е отказал тази способност, както може да им е отказал и поезията или музиката, но ако нямат една дарба, то не значи, че не притежават друга.

15. Как може човек, желаещ да се усъвършенства чрез наставленията на духовете и неможещ да контактува нито лично, нито чрез друг медиум, да намери начин, по който да ги получи?

- Нима той няма книги, както Христос има Евангелието? За да живееш по духовните правила на Христос, не е нужно да чуеш думите от самия Него.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА НЕУДОБСТВА И ОПАСНОСТИ

Как упражненията по медиуматизъм се отразяват на здравето, на мозъка, на децата.

- Не, когато тази дарба е вродена, тя е част от природата му и съществуването ѝ е в съгласие с тази природа. Забележете, че когато детето е имало видения, то почти не е впечатлено от това. За него то е нещо естествено, на което обръща малко внимание и което често забравя. По-късно фактите ще се завърнат в съзнанието му и ако то знае нещо за спиритизма, лесно ще си ги обясни.

6. В каква възраст човек може да започне практикуването на медиуматизма, без това да представлява опасност за него?

- За това няма определена възраст. Всичко зависи от развитието, физическо и най-вече морално.

1. Може ли медиуматичната способност да се счита за патологично състояние или просто за необикновено?

- Необикновено, да, понякога, но не и патологично. Има медиуми в цветущо здраве. Тези, които са болни, не го дължат на способността си.

2. Представлява ли упражнението на медиуматизъм опасност само по себе си от здравословна гледна точка, дори ако не се злоупотребява с него?

— Има хора, за които е благоразумно, дори е необходимо да се въздържат или най-малкото, да го правят по-умерено. Това зависи от физическото и духовното състояние на медиума. Освен това, той сам го усеща и когато е уморен, се въздържа.

3. Може ли медиуматизмът да предизвика умопомрачение?

- Не повече, от което и да било друго, освен в случаите, когато няма предразположение, дължащо се на слабостта на мозъка.

4. Представлява ли развитието на медиуматизъм у децата опасност за тях?

- Естествено, и бих подчертал, че е много опасно. За тези нежни и деликатни организми това ще бъде разтърсващо и тяхното младо въображение ще бъде свръхвъзбудено. Разумно е родителите да ги държат настрана от тези идеи или най-малкото да им говорят само за моралните принципи.

5. Все пак има някои деца, които са истински медиуми за физически действия. Това опасно ли е за тях?

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

РОЛЯТА НА МЕДИУМА В КОНТАКТИТЕ С ДУХОВЕТЕ

1. Могат ли писмените или устнини контакти да произлизат от въплътеният дух на медиума?

- Душата на медиума може да контактува също както душата на всеки друг, ако се радва на известна свобода. Това го доказват душите на живи хора, дошли да ви посетят, контактуващи с вас чрез писане, често без дори да сте ги повикали.

Трябва да знаете, че между духовете, които сте извикали, има няколко, които са въплътени на Земята, **НО ТЕ ВИ ГОВОРЯТ КАТО ДУХОВЕ, НЕ КАТО ХОРА**. Защо не допуснете, че същото е възможно и с духа на медиума?

2. Обяснението на пръв поглед потвърждава мнението на тези, които вярват, че всички връзки произхождат от духа на медиума, а не от външни духове.

- Те бъркат, защото то приемат безусловно. След като духът на медиума може да действа чрез себе си, защо другите да не могат да действат чрез него.

3. Как може да се разбере дали духът, който отговаря, е този на медиума или е чужд дух?

— По естеството на контакта. Изучете обстоятелствата и езика и ще направите разликата. Това особено важи за състоянието на сомнамбулизъм или екстаз, когато духът на медиума се проявява, защото е по-свободен. В нормално състояние това е по-трудно. Освен това има отговори, които е невъзможно да му се припишат. Затова ви казах да изучавате и наблюдавате.

4. Тъй като духът на медиума е придобил знания в предишното си съществуване, които той е забравил под телесната си обвивка, но които помни като дух, не може ли да извлече от собствените си източници идеи, които да превъзхождат дадените му напътствия?

- Това често се случва в сомнамбулично или в екстатично състояние, но дори тогава има обстоятелства, които не трябва да приемате безрезервно. Изучавайте дълго и задълбочено.

5. Контактите, установени чрез медиум, винаги ли са по-маловажни от тези, които могат да бъдат получени чрез външни духове?

- Невинаги. Външният дух може да е по-нисш от този на медиума и да говори по-неразумно. Това се вижда при сомнамбулизма, където най-често се появява духът на сомнамбулиста и който все пак казва някои добри неща.

6. Духът, който контактува с медиума, директно ли предава мисълта си, или се въплътява в медиума като преводач?

- Духът на медиума е преводач, тъй като той е свързан с тялото, произвеждащо речта.

7. Влияе ли духът, въплътен в медиума, на връзката с другите духове?

- Да, ако той не изпитва симпатии към тях, може да промени отговорите им и да ги адаптира към своите собствени виждания, **НО ТОЙ НЕ МОЖЕ ДА ВЛИЯЕ НА САМИТЕ ДУХОВЕ**. Той е просто лош преводач.

8. Това ли е причината за предпочитанието на духовете към някои медиуми?

- Тази, няма друга. Те търсят преводач, който им е най-симпатичен и най-точно предава мисълта им. Ако помежду им няма симпатия, ако духът на медиума е антагонист, носещ в себе си съпротива, става зложелателен и често неверен преводач.

9. Има ли случаи, при които духът на медиума е изцяло пасивен?

- Той е пасивен, когато идеите му не се смесват с тези на външния дух, но той никога не е абсолютна нула. Съдействието му е винаги необходимо като посредник, дори когато е механичен медиум.

10. Как можем да си обясним, че понякога медиумът контактува по теми, които надхвърлят неговите знания?

- Естествено, ние можем да говорим за математика с медиум, който видимо няма особени познания в тази област, но духът му често може да притежава тези знания в латентно състояние, т.е. те са притежание на флуидното същество, не на vyplътеното, защото vyplътеното тяло е само инструмент, който понякога е в противоречие с тези знания. Същото се отнася и за астрономията, поезията и различните езици.

Както вече казахме, духовете нямат нужда да обличат мислите си, те възприемат мисълта чрез простия факт, че тя съществува. Телесните същества, напротив, приемат мисълта само когато тя е облечена в някаква форма. Докато буквата, думата, съществителното, глаголът, фразата трябва да са в определен вид, за да ги приемете дори наум, за нас не е необходимо те да имат някаква видима или осезаема форма.

ЗАБЕЛЕЖКА: Когато духът се изразява на език, близък до медиума, той намира в него думи, в които облича своите идеи. Ако езикът е непознат за медиума, духът не намира думи, а само букви, и тогава е принуден да диктува, буква по буква, по същия начин, по който ние диктуваме нещо на немски на човек, който не знае този език. Ако медиумът не може да пише, нито да чете, той не познава буквите. В такъв случай духът води ръката му, също както ръката на ученик, преодолявайки повече трудности. Такива явления са възможни, ние имаме редица примери. Но все пак духовете предпочитат по-удобни инструменти, за да изразят мислите си, или както те се изразяват, медиуми с по-голям набор от инструменти.

Ако тези, които виждат в подобни явления начин да отхвърлят Предварителното изучаване на теорията, те трябва да знаят при какви изключителни обстоятелства са получени.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

МОРАЛНО ВЛИЯНИЕ НА МЕДИУМА

Различни въпроси. Есе на един дух върху моралното влияние.

1. Развитието на медиуматичните способности пропорционално ли е на моралното развитие на медиума?

- Не, способността е органична дарба, независима от морала.

2. Винаги се е считало, че тези способности са дар от Бога. Защо тогава те не са привилегия на добрите хора и защо виждаме такива способности, и то в най-висша степен, да са притежание на недостойни хора, които ги употребяват неправилно?

- Всички способности са дар от Бога, за което трябва да му благодарим, защото има и хора, лишени от тях. Можем да се запитаме защо Бог е дал зрение на злодеите, сръчност на крадците, красноречие на тези, които го използват за зло. Същото е и с медиуматичните способности, недостойни хора са облагодетелствани с тях, защото те имат по-голяма нужда да станат по-добри. Мислите ли, че Бог би отказал спасение на грешните? **ТОЙ ГИ ОСТАВЯ В СОБСТВЕНИТЕ ИМ РЪЦЕ**; Те трябва да се възползват от това. Нима Юда, предателят, като апостол не правеше чудеса и не лекуваше болни? Бог му разреши да притежава този дар, за да направи предателството му още по-отвратително.

3. Медиумите, които използват дарбата си за зло или не я използват за добро, ще изтърпят ли последствията от това?

- Ако те са я използвали погрешно, те ще изтърпят двойно наказание, защото са имали възможност да се извисят и не са я използвали. Този, който вижда и се спъва, е много по-виновен от слепия, който пада в дупката.

4. При някои медиуми се забелязват контакти, които почти винаги са на една тема, за някои морални въпроси например, за някои грешки. Има ли специални мотиви за това?

- Да. Мотивът е да бъдат осветлени по някой често повтаряни теми и да се поправят техните грешки. По тази причина те постоянно говорят за гордост или милосърдие, защото това им липсва. Само пресищането може да отвори очите им. Това се отнася за медиуми, които използват способностите си за задоволяване на лични амбиции, или допускат големи грешки, подчинявайки се на гордостта, егоизма, лекомислието и др., затова са им нужди предупреждения. Лошото е, че те рядко ги приемат като насочени към самите тях."

ЗАБЕЛЕЖКА: Духовете често им дават уроци, дават им ги по индиректен начин, така че този, който разбере, да се възползва от това. Но някои хора са дотолкова заслепени и горди, че не се разпознават в картините, които се появяват пред очите им, дори нещо повече - ако духовете им го подчертаят» те им се сърдят и ги приемат като лъжци или измамници.

5. Ако в продиктуваното на медиума няма нищо отправено лично към него, той не действа ли като пасивен инструмент за упътване на другите?

- Често съветът или упрекът не са насочени директно към него, а за други, до които може да стигнат само с неговата поощ. Но ако той не е заслепен от самолюбието си, би могъл да открие в него и нещо за себе си.

Не мислете ли, че медиуматичната способност е дадена с цел да поучи един или двама, тя има по-големи цели, това е въпрос на цялото човечество. Сам по себе си медиумът е инструмент с много малко значение, затова когато даваме особено важни напътствия,

използваме тези, които притежават необходимите способности. Бъдете сигурни, че ще дойде време, когато добрите медиуми ще бъдат нещо толкова често срещано, че духовете няма да имат нужда от лоши инструменти.

6. След като моралните качества на медиума отблъскват лошите духове, как се случва така, че медиуми с похвални качества предават лъжливи или груби отговори?

- Познавате ли най-интимните части на човешката душа? Освен това, без да бъде грешен, той може да бъде лекомислен и затова да се нуждае от урок.

7. Защо висшите духове позволяват на хора, които притежават изключителни способности като медиуми и които могат да направят толкова добрини, да служат като инструмент за измама?

- Духовете се опитват да им повлияят, но когато те се оставят да бъдат поведени по лош път, им позволяват да продължат. Това е причината да ги използват с отвращение, **ЗАЩОТО ИСТИНАТА НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ ПРЕДАВАНА ЧРЕЗ ЛЪЖАТА.**

8. Напълно невъзможно ли е да имаш добри контакти чрез незавършен медиум?

- Незавършеният или неформеният медиум може да има добри контакти и да приема добри неща, ако притежава добра способност, защото добрите духове могат да отидат при него поради липса на друг. Но това винаги е само временно, защото те намират някой, който им служи по-добре и го предпочитат.

9. Какво е необходимо, за да може медиумът да бъде наречен свършен?

- Свършен! Вие добре знаете, че на земята няма свършенство. Кажете добър медиум и това е достатъчно, защото те са рядкост. Свършен медиум би бил този, когото лошите духове никога не биха се Осмелили да изкушават да излъже. Най-добър е този, който симпатизирайки само на добрите духове, се е оставял най-рядко да бъде мамен. Ако той симпатизира само на добрите духове, защо те биха разрешили той да бъде измамен?

- Добрите духове понякога оставят това да се случи с най-добрите медиуми, за да изпитат тяхната справедливост и да ги научат как да различават истината от лъжата. Освен това, колкото и добър да е един медиум, той никога не е толкова свършен, че да няма някое слабо място, където да може да бъде ударен. Фалшивите контакти трябва да им напомнят от време на време, че те не трябва да се считат за безпогрешни и да се възгордяват от това. Медиумът, който приема най-забележителни неща, няма повече основания за гордост, отколкото латернаджията, получаващ най-добри звуци само с въртене на ръчката на инструмента.

10. Какви са необходимите условия, за да стигнат думите на добрите духове до нас, без да бъдат преправени?

— Да се желае добро, да се отхвърли всякаква гордост и егоизъм. Това са двете условия.

11. Ако думите на добрите духове стигат неподправени до нас само при такива трудно постижими условия, това не е ли пречка за разпространението на истината?

— Не, светлината винаги идва при този, който желае да я види. Който желае да бъде просветлен, трябва да избягва мрака, а мракът се крие в нечистото сърце.

Нека този, който желае просветлението, отхвърли цялата човешка суета и се смири през безкрайната сила на Създателя. Това ще е най-доброто доказателство за неговата искреност.

Следващата инструкция ни беше дадена от един дух, няколко от чиито възгледи вече изложихме,

— Винаги сме казвали, че медиумите имат второстепенно влияние върху контактите. Техните задачи са като задачите на електрическите машини, които пренасят телеграмите от една земна точка до друга, отстояща на голямо разстояние. Така че, когато ние пожелаем да установим връзка, въздействаме върху медиума както телеграфистът въздейства върху своя инструмент. Също както телеграфът изчуква буквите на хиляди километри разстояние, така ние контактуваме през неизмеримото разстояние, разделящо видимия от невидимия свят, нематериалния от въплътения свят, като в нашия случай ролята на телеграфа се изпълнява от медиума. Също както понякога атмосферните условия оказват влияние върху качеството на връзката, така и моралните качества на медиума могат да попречат на предаването на нашите мисли. В същото време, неговото влияние най-често е блокирано от нашата енергия и нашата воля. Действително, понякога философски и морални теми се обсъждат чрез медиуми, които нямат достатъчно качества за това, но понякога се случва и обратното - медиумите да се срамуват от това, което предават. Можем да обобщим, че духовете викат себеподобните си и че извисените духове рядко биха използвали лош проводник, когато имат под ръка добър инструмент - добрите медиуми.

Запомнете, че няма нищо невъзможно за Бога и за добрите духове, освен несправедливостта и злодеянието.

Спиритизмът сега е достатъчно разпространен сред хората и има толкова искрено вярващи в неговата свята доктрина, че скоро духовете няма да се нуждаят от лоши инструменти - несъвършените медиуми. Ако сега някой медиум, който и да е той, чрез поведението си, чрез гордостта си, чрез желанието си за любов и милосърдие ви дава основателна причина за съмнение, оставете го, прекъснете тази връзка, защото там има змия, скрита в тревата. Това е моето заключение за моралното влияние на медиумите.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ВЛИЯНИЕ НА ОБКРЪЖЕНИЕТО

1. Обкръжението упражнява ли някакво влияние върху проявите?

- Всички духове, които заобикалят медиума, му асистират за добро или за лошо.

2. Могат ли висшите духове да надделеят над злата воля на въплътения-дух, който им служи за преводач, и над тези, които го заобикалят?

- Да, когато решат, че е полезно, и според намеренията на този, който ги е повикал. Ние вече казахме това. Най-извисените духове могат да контактуват понякога от благосклонност, независимо от несъвършенството на медиума и неговото обкръжение. Но околните духове остават извън контакта.

3. Допускат ли се нисши духове до сериозни срещи?

- Да, те остават наоколо, понякога са инструктирани да го направят, но те са тихи **КАТО ГЛУПАК В ОБКРЪЖЕНИЕ НА МЪДРЕЦИ.**

Би било заблуда да считаме, че е необходимо да си медиум, за да привлечеш съществата от невидимия свят. Цялото пространство е населено с тях, те са непрекъснато около нас, те ни виждат, наблюдават, общуват с нас, следват ни или отлитат от нас. в зависимост от това дали ги привличаме, или отблъскваме. Медиуматичните способности не са необходими за това, те са само начин за контактуване. От това, което вече знаем, ни е ясно, че сме заобиколени от духове, изпитващи някаква симпатия към нашия собствен дух, според неговото ниво на извисеност. Ако си представим моралното ниво на нашата планета, можем да си представим от какъв вид са преобладаващите духове. Нека предположим, че повечето хора са лъжливи, заети със собствените си удоволствия, какви духове биха могли да бъдат открити между Тях? Със сигурност неизвисен, още повече ^ че нашите „учени“ и философи не биха си прекарвали времето там. Когато хората живеят заедно, имат около себе си едно невидимо събиране, което симпатизира на техните качества или капризи. Но да **ОСТАВИМ НАСТРАНА ВСИЧКИ МИСЛИ ЗА ПРИЗОВАВАНЕ.** Нека приемем възможността, че се налага контакт със съществата от невидимия свят чрез преводач, чрез медиум? Кой ще отговори на тяхното повикване? Очевидно тези, които вече имат готовност и само търсят повод за контакт. Ако бъде повикан един извисен дух в лекомислено общество, той би дошъл и би казал няколко прочувствени слова, като пастор сред своето заблудено стадо. Но в момента, в който усети, че нито го слушат, нито го разбират, той ще си отиде, както бихте направили и вие на негово място.

Невинаги е достатъчно в кръга да участват само сериозни хора, за да постигнем контакт на високо ниво. Има хора, които никога не се усмихват, но това не значи, че сърцата им са чисти. А сърцето е това, което привлича добрите духове.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ЗА МЕДИУМАТИЗМА ПРИ ЖИВОТНИТЕ

.Могат ли животните да бъдат медиуми? Това е често задаван въпрос и някои факти изглежда ще му отговорят утвърдително. Изключителни признаци на интелигентност са забелязани при някои тренирани птици и те може би ще дадат кредит на това мнение. Не можем да отречем, че те са на определено ниво на сравнителна интелигентност, но трябва да допуснем в такъв случай, че тяхната проникателност далеч превъзхожда човешката, дори в някои случаи е необходимо да предположим, че

притежават нещо като второ зрение, превъзхождащо това на най-ясно виждащите сомнамбулисти.

Въпросът за медиуматизма при животните е разгледан подробно в следващото есе, предоставена ни от един дух. Неговата дълбочина и мъдрост може да се разбере от цитатите, които вече имахме възможността да ви представим. За да се оцени стойността на неговите доказателства, е необходимо да се обърне внимание на обяснението, което дава за ролята на медиума.

Този сеанс се проведе в края на една дискусия по темата, в Парижкото общество за спиритични изследвания.

„Днес се докоснах до въпроса за медиуматизма при животните, повдигнат и поддържан от един ваш искрено вярващ. Според свойството на аксиомата „който може да направи най-много, може да направи и най-малкото“, той смята, че ние можем да използваме птиците в контактите ни с хората. Това е, което вие във философията наричате, чисто и просто, софизъм. „Вие оживявате - казва той - инертни предмети, като маса, стол, пиано, следователно можете да оживите и вече жива материя, особено птиците.“ Е, добре, в нормалното състояние на спиритизма това не е, и не може да бъде.

Първо, нека добре разгледаме фактите. Какво представлява медиумът? Той е същество, индивидуалност, служеща като точка за събиране на духовете, в която те могат полесно да контактуват с хората - въплътени духове. Следователно без медиум не могат да се осъществят никакви връзки, нито осезаеми, нито умствени, нито писмени, нито физически, никакви, от никакъв вид.

Има един принцип, който сигурен съм е приет от всички спиритисти, а той гласи: подобните действат с подобните си, като техни подобни. Така, кои са подобни на духовете, ако не въплътените и невъплътените духове? Нужно ли е постоянно да го повтаряме? Е, добре, пак ще го повторя. Вашият периспирит и нашият периспирит са извлечени от една среда, с една дума, са идентични. В тях способността за асимилация е повече или по-малко развита, за магнетично въздействие повече или по-малко силна, което обединява нас, духовете и въплътените, в едно цяло. И накрая това, което е най-характерно за медиумите, което е дори основно за тяхната индивидуалност, е афинитетът и в същото време особената сила на разширение, която унищожава в тях всички пречупвания и установява между тях и нас един вид поток, един вид стопяване, което улеснява връзката ни. Това е пречупването на материята, която пречи на развитието на медиуматичните способности при повечето от тези, които не са медиуми. Хората винаги са склонни към преувеличаване. Някои, тук нямам предвид материалистите, отричат съществуването на душата при животните. Други им приписват душа като нашата. Защо желаете да объркате съвършеното с шесъвършеното? Не, не, бъдете убедени в следното: огънят, който оживява зверовете, дъхът, който ги кара да действат и речта им не са способности и не трябва да се смесват, да се

обединяват с божествения дъх, безплътната душа, духа, който оживява човека - този цар на творенията.

И така, да направим равностетка: медиуматичните факти не могат да бъдат проявени без съзнателното или несъзнателното съдействие на медиумите и те са само между възплътените, духове като нас, които ние можем да срещнем в тези, които ни служат за медиуми. Колкото до кучетата и другите животни, обучавани по различен начин, това си е ваша работа, не наша.

ЕРАСТУС

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ЗА ОБСЕБВАНИЯТА

Преследвания. — Обсебвания - Покорявания. — Случаи на обсебване. — Начини на борба срещу тях.

Сред опасностите, които крие практическият спиритизъм, на първо място трябва да бъдат споменати обсебванията, т.е. случаите, в които определен дух подчинява някой човек. Това никога не се случва при висшите духове, напротив, те ни съветват как да се борим срещу влиянието на лошите и ако не ги послушаме, често губим. Лошите духове завладяват тези, които са предразположени към това. Когато обсебят някого, те се идентифицират със собствения му дух и го водят като дете.

Думата „обсебване“ е тъй да се каже родов термин, с който отличаваме този вид явления, а разновидностите са преследванията обсебванията и покоряванията.

ПРЕСЛЕДВАНЕ имаме тогава, когато зъл дух се наложи над медиума, намеси се въпреки желанието му във връзката, която поддържа, и го изолира от другите духове. Ако сте измамани от лъжлив дух не се считайте за преследвани. И най-добрите медиуми са изложенци на тази опасност, особено в началото, когато не притежават необходимия опит. Едно нещо може да ви убеди, че става дума за преследване - упоритостта на духа, срещу която не можете да направите нищо.

При преследванията медиумът е наясно, че насреща си има лъжлив дух и духът не може да го скрие, а и не се опитва. Медиумът лесно разкрива измамата и ако е нащрек, рядко може да бъде излъган. Преследването е просто неприятно и няма други неудобства, освен тези, за които стана дума, т.е.

пречи на връзките, които могат да се установят със сериозните духове по тяхно желание, както и на връзките ни с тези, които обичаме.

ФИЗИЧЕСКОТО ПРЕСЛЕДВАНЕ може да бъде включено в същата категория. То се изразява в шумове и упорити появи на някои духове, които чукаат и произвеждат други шумове спонтанно.

ОБСЕБВАНЕ в резултат от прякото въздействие на духа върху мисълта на медиума, която парализира в определена степен действията му. Медиумът не вярва, че е изпаднал в такова положение, защото духът му е вдъхнал сляпо доверие в себе си, пречейки му по този начин да види измамата и да разбере абсурдността на това, което пише, дори

когато другите го виждат. Не трябва да мислим, че това може да се случи само на прости, ограничени хора. Случвало се е на хора най-интелигентни, най-обучени, най-съобразителни в други отношения, което доказва, че причината за това отклонение е външна. Казахме вече, че последствията могат да бъдат много тежки, защото духът може да води жертвата си като слепец, може да я накара да приеме абсурдни доктрини, най-фалшиви теории. Освен това може да я въведе в най-смехотворни, компрометиращи и дори опасни постъпки.

Разликата между ПРЕСЛЕДВАНЕТО и ОБСЕБВАНЕТО може лесно да се разбере по значителните отклонения, произтичащи от различните характери на духовете. При преследването духът е неприятен само с упоритостта си. При обсебването имаме нещо друго. Тук духът е много хитър, изкусен в създаването на измамата, криещ се под маската на добродетелта, Служещ си с големи думи, като милосърдие, скромност и любов към Бога, за да спечели доверието на жертвата си. Въпреки всичко той не може да скрие признаците на посредствеността си, които са очевидни за този, който не е изпаднал под властта му. Духът се страхува от хората, които могат да го усетят, затова се стреми да откъсне своя преводач от всеки, който би могъл да му отвори очите. По този начин, избягвайки всички възражения, той е сигурен, че ще е винаги прав.

ПОКОРЯВАНЕ. Тук се парализира волята на покорения и той може да бъде наказан да действа против нея. С една дума, това е истинско РОБСТВО.

То има две разновидности: морално и телесно. В първия случай покореният е подстрекаван да върши неща, които той вярва, че върши по желание: това е вид обсебване. При втория случай духът действа върху материалните органи, провокирайки неволни движения. Това може да се забележи при пишещите медиуми, когато изпитват непрестанно желание да пишат, дори и в най-неподходящи моменти. Виждали сме такива, които по липса на молив или писалка, пишат с пръст, независимо къде се намират, дори на улицата, по вратите и стените.

Телесното покоряване понякога стига и по-далеч. Познаваме един човек, нито млад, нито хубав, който обзет от такава мания, изпитваше непреодолимо желание да пада на колене пред млади момичета, които дори не беше виждал, и да им-предлага женитба. В други случаи той усещаше върху гърба си такава тежест, че независимо от волята си коленичеше и целуваше земята на публични места. Този човек минаваше за луд сред приятелите си, но ние сме убедени, че не беше такъв, защото беше абсолютно наясно с това, което правеше, и ужасно съжаляваше за него.

Формално терминът ВЛАДЕЯ се дава на това господство, упражнявано от злите духове, когато тяхното влияние се разпростре до отклоняването на способностите. „Владея“ за нас е синоним на „подчинявам“. Има Две причини, поради които не приемаме този термин. Първо, защото това предполага същества, вярващи и изцяло посветени на злото, докато в действителност те са просто същества, повече или по-малко, несвършени, които могат да бъдат направени по-добри. Второ, защото

предполага овладяване на тялото от външен дух, т.е. някакъв нид съжителство, докато в действителност имаме само принуда. Думата „покоряване“ отлично изразява тази мисъл. Така, според нас, няма ОБЛАДАНИ, в обикновения смисъл на думата, има само преследвани, покорени и обсебени.

ПРЕСЛЕДВАНЕТО може да бъде разпознато по следните характеристики:

1. Упоритостта на духа в контактите чрез писане, слушане, типология и др., противопоставяща се на контактите с другите духове. '
2. Илюзията, независимо от интелекта на медиума, която го предпазва от разкриването на лъжата, и абсурда във връзките, които приема.
3. Вярата в безпогрешността и абсолютната идентичност на духа, с който контактува, и който под уважавани и благопристойни имена говори лъжи или абсурдни неща.
4. Доверието, с което медиумът приема всички хвалебствия, с които духът го затрупва.
5. Склонността да се откъсне от хората, които биха могли да му дадат полезен съвет.
6. Болезненото приемане на всички критики относно връзката, която поддържа.
7. Неистовото желание за писане.
8. Никакви физически задръжки срещу принудителните действия, който е принуден да прави против волята си.
9. Упорити шумове и смущения при въпроси по темата. И така, да обобщим.

Опасността не се крие в самия

спиритизъм, дори напротив, той ни служи да контролираме влиянието на духовете върху нас и ни спасява от преследване против нашата воля. Опасността се крие в склонността на някои медиуми да повярват прекалено лесно, че са изключителен инструмент за изключителни духове, и това замайване им пречи да разберат глупостите, които предават.

Мотивите за тези явления са различни. Понякога това е отмъщение,, причините за което се крият в земния живот или в някакво предишно съществуване. Често няма друга причина освен желанието му да върши зло, желанието му другите да страдат, както е, страдал самият той. Тези духове понякога действат водени от омраза и ревност към доброто и по тази причина атакуват най-добрите хора. Един подобен дух се беше впил като пиявица в едно наше познато семейство, Запитан защо напада добри хора, вместо лоши като самия него, той ни отговори: „Злите не ми дават повод за завист.“

Има и страхливи духове, които водени от собственото си малодушие, нападат слабохарактерни хора, знаейки, че те не могат да им окажат съпротива. Такъв дух беше нападнал един младеж с много ограничен интелект и ни обясни мотивите си така: „Изпитвам силна нужда да измъчвам някого, а разумните хора могат да ме отблъснат. Затова се спрях на този идиот, който не може да ми се противопостави.“

Има и духове, които не са зли по природа, които могат дори да притежават добри качества, но са заслепени от гордостта на лъжливите си знания. Те притежават собствени идеи, свои научни системи, свои виждания за икономиката; религията,

морала, философията. Желаяйки да наложат мнението си, те търсят за целта доверчиви медиуми, които ще ги приемат със затворени очи и ще повярват на лъжливите им думи. Тези духове са най-опасните, защото софизмът им не струва нищо. Знаейки уважението към някои големи имена, те най-безсрамно ги използват, стигайки понякога дори до светотатство, представяйки се като Христос, Дева Мария или с имената на други светци. Те изглежда се опияяват от собствения си помпозен език, претрупан с технически термини и украсен с думи като „милосърдие“ и „морал“. Внимават да не дават лоши съвети, защото знаят, че те ще бъдат отхвърлени. Така тези, които са им повярвали, ги защитават срещу всички, казвайки: „Можете да се убедите, че те не казват нищо грешно.“ Но моралът им служи само като паспорт, той изобщо не ги вълнува. Това, което искат, е да управляват и да налагат идеите си, колкото и неразумни да са те.

Често се случва медиумът да контактува само с определен дух. Това не винаги е признак на обсебване, защото може да се дължи просто на податливостта на медиума или на афинитета му към определен дух. За обсебване можем да говорим само когато духът се е наложил над медиума и е прогонил всички останали духове. Изолацията на медиума в такива случаи е за оплакване, защото по този начин той не чува критиките за своята връзка.

Има два основни начина за борба срещу обсебванията. Първият е да докажете на духа, че не сте негова жертва и че е невъзможно да ви подчини. Вторият е да изпитате търпението му, демонстрирайки собственото си. Ако той е напълно убеден, че си губи времето, ще ви остави на мира.

Има и случаи, когато това не помага и духовете упорито продължават преследването в продължение на месеци, дори години. Тогава медиумът трябва да се обърне към своя ангел-хранител и да помоли за подкрепата му. Колкото до духа, към него трябва да се отнасяме твърдо, но вежливо, побеждавайки го чрез добро, молейки се за него. Ако духът наистина е злонравен, в началото ще се присмее на това, но упоритостта ни ще го накара да се промени. Тази промяна е трудна, болезнена, понякога дори обезсърчителна, но тези, които преодолеят трудностите, винаги ще чувстват задоволство, че са изпълнили своя дълг на милосърдието и че са върнали една изгубена душа в правия път.

Напълно целесъобразно е да се прекъснат всички писмени контакти веднага щом стане ясно, че те са със злонравен дух, а в някои случаи и напълно да се преустановят. Но ако пишещият медиум може да прекъсне връзката, чувачият няма тази възможност и понякога е длъжен да слуша какво ли не. Има и такива, които се забавляват с чутото и се смеят на лудориите на духа, фактически насърчавайки го, вместо да наложат тишина и да се опитат да го научат на нещо по-добро. Но който иска да се дави, нека опита.

Ако при преследването имаме по-скоро неудобство, отколкото опасност, при обсебванията нещата стоят по-зле, защото тук духът се налага изцяло. Най-доброто,

което можем да направим, е, да се опитаме да го убедим, че е измамен, и да превърнем обсебването в преследване. Но това невинаги е лесно, понякога е дори невъзможно. Властта на духа може да се окаже толкова силна, че да заглуши всеки повик на разума. Критиката може да го раздразни, да го ядоса и дори да го накара да намрази този, който се е осмелил да я изкаже. Да го подозирате, е почти осквернително в неговите очи. Всичко, което той иска, е да се прекланяте пред думите му.

Един наш познат беше обсебен от подобен дух. Когато го повикахме, той изрече няколко гръмки фрази, след което ни довери, че не е този, за който се представя. Попитахме го защо мами нашия познат и той ни отговори: „Търсих човек, когото да водя. Сега го намерих и ще остана тук.“

Тъй като няма по-сляп от този, който не желае да вижда, ако разберем, че всеки опит да отворим очите на обсебения е безполезен, не можем да направим нищо друго, освен да го оставим на заблудата му. Пациентът не може да бъде излекуван, ако упорито иска да запази болестта ей и дори ѝ се възхищава.

Телесните обсебвания често отнемат на жертвата жизнената енергия, необходима на лошия дух. По тази причина е необходима намесата на трети човек, действащ или магнетично, или чрез силата на волята си. Дори при липсата на всякакво съдействие от страна на обсебения, този човек може да получи известна власт над духа, но тази власт ще се изразява само в МОРАЛНО ПРЕВЪЗХОДСТВО. Силата на волята му ще зависи от неговия морал и ако той е на достатъчно високо ниво, би могъл да пречупи духа и да го подчини. По тази причина Исус е можел да прогонва демоните, както тогава са наричали тези духове.

Моралното несъвършенство на преследваните често е пречка за тяхното избавление. Тук ще дадем един забележителен пример, който може да бъде поучителен за всекиго. Преди години няколко сестри стават жертва на много неприятни поражения. Дрехите им постоянно били разхвърляни из цялата къща и дори на покрива, при това нарязани-разкъсани и надупчени. Жените, израснали в малко провинциално градче, никога не били чували за спиритизъм. Първата им мисъл естествено била, че някой се подиграва с тях. Не след дълго обаче по някои признаци те преценили, че е по-добре да се обърнат към нас, за да им обясним причините и да им предпишем лекарство. Колкото до причините, те бяха очевидни, но с лекарството беше по-трудно. Духът, проявяващ се по този начин, очевидно не спадаше към добронамерените. При призоваването му той се яви и демонстрира голяма извратеност и липса на всякакво добро чувство. За известно време молитвите имаха резултат, но скоро всичко започна отначало. По-долу ще предадем съвета на един извисен-дух.

„Най-доброто, което могат да направят тези жени, е да се молят на своите ангели-хранители да не ги напускат. Нека обърнат поглед навътре в себе си и се запитат дали винаги са били любящи ближния си и милосърдни. Не говоря за материалното милосърдие, а за милосърдието на езика. За нещастие те не са знаели как да

контролират своите езици и действия, и сега, когато желаят да се избавят от преследването, не могат да ги оправдаят. Нека си припомнят сплетните и клеветите по адрес на съседите си и приемат отмъщението на някой, който е страдал от тях на Земята. Трябва само да поревят в паметта си и да си спомнят.

В същото време, ако те станат по-добри, техните ангели-хранители ще се завърнат при тях и завръщането им ще прогони злия дух. Необходимо е да се молят за страдащите и да прилагат добродетелите, които Бог е дал всекиму."

Тези думи ни се сториха малко сурови и докато мислехме как да ги смекчим, преди да ги предадем, духът добави:

„Трябваше да го кажа така, както го казах, защото тези жени не биха повярвали, че думите могат да причинят големи пакости, и така допускат голяма грешка. Затова е необходимо да получат сериозно предупреждение."

Все пак не трябва да приписваме всички беди, които ни сполетяват, на директната намеса на духовете. Често те са плод на немарливост и непредпазливост. Един фермер ни писа, че вече дванадесет години всякакви нещастия сполетяват животните му. Понякога кравите му умирали или не давали мляко, друг път имал неприятности с конете или с овцете, или пък със свинете. Той наел нови работници, но и това не помогнало. Не помогнали и богослуженията, и гоненето на злите духове. Тогава, според провинциалните предразсъдъци, той решил, че някой ги е урочасал, и вярвайки, че притежаваме по-голяма сила от селския свещеник, се обърна към нас за съвет. Ние получихме следния отговор: „Смъртността и болестите сред животните се дължат на това, че оборите му са заразени, а той не ги ремонтира, защото това СТРУВА ПАРИ."

Ще завършим тази глава с отговорите на няколко въпроса:

1. Защо някои медиуми не могат да се спасят от злите духове и защо добрите духове, които са повикани, нямат достатъчно сила да ги отстранят?

- Нещата не опират само до силата на добрите духове. Често медиумът не е достатъчно силен да ги подпомогне. Природата му се адаптира по-добре към някои отношения или флуидът му се идентифицира с определен дух.

2. Струва ни се, че има прекалено много хора с похвални качества, които не могат да установят контакт с добрите духове.

- Това е изпитание. Освен това, кой би могъл да каже дали някога в сърцето му не се е промъквало нещо лошо? Тези изпитания показват на потърпевшите техните слабости и ги подтикваат към скромност. Най-добрият начин да се бориш срещу влиянието на злите духове е да се приближиш максимално към добрите.

3. Какво да мислим за тези, които, виждайки опасност в спиритизма, смятат да я предотвратят чрез забраната на тези контакти?

— Ако те могат да предпазят някои хора от тези контакти, те не могат да ги предпазят от спонтанните прояви, защото нито могат да забранят духовете, нито да ограничат

тяхното влияние. Такива хора приличат на децата, които, затваряйки очи, си мислят, че никой не ги вижда.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ИДЕНТИЧНОСТ НА ДУХОВЕТЕ

Възможни доказателства — Разлики между добрите и лошите духове — Въпроси за природата им.

Въпросът за идентичността на духовете е пораждал спорове дори между спиритистите. Духовете нямат препоръчителни писма и е добре позната лекотата, с която някои от тях приемат най-различни имена. Така че, като изключим обсебванията, това е една от най-големите трудности в спиритизма, макар и в много случаи второстепенна.

Общо взето, дотук споменахме много за приликите и разликите между добрите и лошите духове.

Според степента на пречистване и издигане в йерархията, различните им характери по някакъв начин се унифицират от еднообразието на съвършенството и те загубват изцяло своята индивидуалност. Това естествено се отнася за висшите духове. При тези условия името, което са носили на Земята при едно от хилядите си КРАТКОТРАЙНИ телесни съществувания е нещо съвсем незначително. Нека отбележим отново, че духовете се привличат един друг чрез сходните си качества и така оформят своеобразни групи или семейства. Ако разгледаме огромния брой духове, които от началото на времето са достигнали до най-високо ниво и ги сравним с много ограничения брой хора, прославили името си на земята, ще разберем, че по-голямата част от извисените духове, които могат да контактуват, не притежават имена за нас, но докато имената ни са необходими, за да идентифицираме себе си, те могат да ги вземат от който и да е персонаж, чиято природа е близка до собствената им. Така например нашите ангели-хранители се представят под имената на светци, които почитаме. Следователно, ако личният ни ангел-хранител се нарече свети Петър, това не значи, че той е наистина апостолът, носещ това име. Може и да е той, а може и да е съвсем непознат дух, принадлежащ към семейството духове на свети Петър. От това също следва, че под каквото и име да призовем нашия ангел-хранител, той се отзовава, защото го привлича мисълта, а името няма никакво значение за него.

В заключение казваме, че въпросът за името е второстепенен. Можем да приемем името като индикатор за степента, която духът е достигнал.

Нещата стоят съвсем различно, когато висшестоящи духове, повече суетни, отколкото знаещи, си присвояват респектиращи имена, за да подплатят несериозните си идеи. Висшите духове представляват, така да се каже, едно цяло, чиито индивидуалности, с редки изключения, са ни непознати. Това, което ни интересува, е не кой ни учи, а на какво ни учи. Ако това, на което ни учи, е добро, не е толкова важно дали учителят се

казва Петър или Павел. Ние го оценяваме според качествата му, а не според подписа. Ако едно вино е лошо, търговската марка не може да го направи по-добро. Друго е, когато става дума за лични контакти, защото ни интересува определена индивидуалност, и в такъв случай е напълно естествено да искаме уверение, че този, който се е отзовал на нашето повикване, е наистина този, който желаем да чуем. Идентифицирането на съвременните духове е по-лесно, особено при тези, чиито характери и навици са познати. Без съмнение духът може да даде исканото доказателство, но невинаги това му е приятно, понякога дори го наранява. Напускайки тялото си, той запазва своята чувствителност и когато не му вярват, той се чувства обиден. **ТАКЪВ ВЪПРОС НЕ БИХМЕ СЕ ОСМЕЛИЛИ ДА МУ ЗАДАДЕМ, КОГАТО Е ЖИВ**, страхувайки се да не престъпим границите на благоприличието, защо тогава трябва да сме по-малко почителни след смъртта му? Нима когато някой влезе в гостната ни и се представи, трябва да поемем всички рискове, настоявайки да докаже титлите си под претекст, че може би е измамник. Нима той не би имал правото да напомни на разпитващия за правилата на възпитанието?

Това правят и духовете, независимо дали отговарят, или се оттеглят. Предположете, че астрономът Араго приживе се представи в къща, в която никой не го познава, и към него се обърнат така: „Вие казвате, че сте Араго, но тъй като не ви познаваме, моля докажете ни го. Кажете ни мирското си име, християнското си име, тези на децата ви, какво сте правили в този и този ден, в този и този час и т.н.“ Какво би направил той? Като дух би направил същото, което би направил и като жив, и другите духове правят същото.

Един успешен метод за идентифициране е да накарате духът да се закълне в **ИМЕТО НА ВСЕМОГЪЩИЯ БОГ**, че е този, за който се представя. Често се случва узурпиралите чужди имена след думите „Потвърждавам в името на ...“ да спрат да пишат, рисувайки нечетливи линии, или да захвърлят гневно молива. Ако а двучлен, духът би написал например: „Уверявам ви, че казах истината“ или „Потвърждавам, в името на Бога, че аз ви говоря“ и т.н. Но има и по-безскрупулни, които се кълнат в каквото си искат. Един от тях дори се представяше за „Бог“. Призован от нас и запитан дали това не е измама, той ни заяви: „Аз не съм Господ, аз съм негов Син.“ „Тогава вие сте Исус? Това е невероятно. Исус е твърде извисен, за да употребява хитрости. Убедете ни в Божието име, че вие сте Христос.“ „Аз не съм казвал, че съм Исус. Аз казах, че съм син на Бога, защото съм едно от неговите творения.“

Между доказателствата за идентичността може да се причислят, и сходството на почерка и на подписа, но те са доста несигурни. За тези, които се осмеляват да се представят под Божието име, не представлява никаква трудност да имитират нечий почерк или подпис. Най-доброто от всички доказателства е самият стил на изразяване при случайни обстоятелства.

Несъмнено ще кажете, че след като може да имитира почерка, духът би могъл да имитира и езика. Това е истина, ние сме контактували с духове, които не само се представят под Божието име, но и имитират евангелски стил, постоянно вмъквайки добре познати думи като „Истина, истина ви казвам“. Но при по-внимателно вглеждане измамата се открива сравнително лесно.

РАЗЛИКИ МЕЖДУ ДОБРИТЕ И ЛОШИТЕ ДУХОВЕ

Ако точната идентификация на духовете в много случаи е второстепенен въпрос, не можем да определим така и различаването на добрите от лошите духове. Добър ли е духът, или лош? До каква степен на развитие е стигнал? Това е важният въпрос.

За духовете можем да съдим, както и за хората, по техния език. Представете си, че човек получи писмо от двадесет различни автори. По стила им, по начина им на мислене, по множество знаци той ще може да разбере дали авторът е образован, или невежа, дали е възпитан, или не, дали е сериозен, или лекомислен, сантиментален или не и т.н. Същото е с духовете. Може да се каже, че **ЕЗИКЪТ НА ДУХОВЕТЕ ВИНАГИ ОТГОВАРЯ НА СТЕПЕНТА ИМ НА РАЗВИТИЕ.**

Не бива да се съди за моралното ниво на духа по неговата интелигентност. Един дух може да е добър, но да притежава ограничен кръг от знания, докато друг може да е много ерудиран, но в морално отношение да е на много по-ниско ниво.

Начините за разпознаване на духовете могат да бъдат обобщени така:

1. Доброто чувство е единственият критерий, по който можете да съдите за добродетелите на духа. Всяка формула за тази цел, дадена ви от самите духове, е абсурдна и не произхожда от висшите духове.
2. За духовете можете да съдите по техния език и по техните действия. Действията им отразяват чувствата, които ги вдъхновяват.
- 3.. Добрите духове могат да говорят и вършат само добро. От тях не може да произлезе нищо лошо.
4. Извисените духове винаги използват благороден, изискан език, без примеса на тривиалност. Изразяват се просто и скромно, без самохвалство, без да парадират със знанията или превъзходството си. При обикновените и нисшите духове винаги се усещат отражения на човешките страсти. Всяка проява на вулгарност, самодоволство, арогантност, самохвалство, язвителност подсказва малоценност или измама, ако духът се представя под уважавано или свято име.
5. Не трябва да съдите за духовете само по материалната форма и стила им, а да изследвате техните съкровени чувства, да анализирате думите им, да ги претегляте спокойно, обмислено, без предразсъдъци. Всяко отклонение от логиката, от разума и мъдростта трябва да събуди съмнение за произхода им, независимо от името, под което се представя духът.

6. Езикът на извисените духове винаги е идентичен, ако не по форма, то по дълбочина на мисълта. Мислите са същите, независимо от времето и мястото. Може да са повече или по-малко развити, в зависимост от обстоятелствата и от нуждите и качеството на връзката, но те никога не показват противоречие. Ако в два контакта, установени под едно и също име усетите противоречие, единият очевидно е лъжлив. В истинския не трябва да има нищо, което да противоречи на характера на духа. За пример могат да послужат два текста, подписани от св. Венсан дьо Пол, единият от които проповядва обединение и милосърдие, а другият почти обратното.
7. Добрите духове говорят само това, което знаят. Ако не знаят нещо, те или замълчават, или си признават. Лошите говорят за всичко, без да се притесняват дали това, което казват, е истина, или не.
8. Лъжливите духове можете да разпознаете по лекотата, с която ви предсказват бъдещето и ви разкриват неща, които не е съдено да знаете. Всяко събитие, предсказано с точна дата, може да е мистификация.
9. Извисените духове се изразяват просто, без излишно многословие. Стилът им е стегнат, ясен, разбираем за всички. Те могат да кажат много с малко думи. Нисшите или лъжливите крият зад надутите фрази празнотата на мислите си., Езикът им е претенциозен, абсурден или неясен поради желанието им да изглеждат задълбочени.
10. Добрите духове никога не командват, те не се налагат над никого. Те съветват и ако не се вслушат в съвета им, си отиват. Лошите са властни, обичат да издават заповеди и остават с вас, независимо дали ги изпълнявате. Претендират, че само Те знаят истината и не приемат чуждо мнение. Искват сляпа вяра, без мисъл, защото знаят, че разумът ще ги демаскира,
11. Добрите духове не ласкаят, те одобряват достойните ви постъпки, но са сдържани. Лошите изпадат в хвалебствия, стимулирайки гордостта и суетата, докато в същото време проповядват скромност и се стараят да преувеличат ЛИЧНАТА СТОЙНОСТ на този, когото обработват.
12. Извисените са надраснали дребните неща. Само нисшите духове обръщат внимание на незначителните детайли, несъвместими с истински възвишените идеи.
13. Някои духове се представят под странни и нелепи имена, желаейки да спечелят доверие. Абсурдно е да ги приемате насериозно.
14. По същите причини не трябва да приемате безрезервно тези, които се представят с изключително почитени имена. По този начин те ласкаят медиума и често успяват да го накарат да върши глупави неща или неща, за които после съжалява.
15. Добрите духове са много тактични при даването на съвети. Те никога не ги дават без СЕРИОЗНИ И ОЧЕВИДНО ПОЛЕЗНИ НАМЕРЕНИЯ. Следователно, трябва да сте подозрителни към немотивирани или противоречащи на здравия разум съвети.
16. Можете да познаете добрите духове в сдържаността им по всички компрометиращи теми. Те не обичат да разкриват злото, докато несериозните и зложелателните изпитват

удоволствие от това. Докато добрите изглаждат обидите и проповядват снизхожденне, лошите ги преувеличават и предизвикват раздори.

17. Добрите духове говорят само добри неща. Всеки съвет, който не е ИЗЦЯЛО СЪОБРАЗЕН С ЧИСТОТО ЕВАНГЕЛСКО МИЛОСЪРДИЕ, не може да е тяхно дело.

18. Лошите или просто несъвършените духове се издават с материални действия.

Отношението им към медиума понякога е насилствено, провокиращо внезапни движения, трескави и конвулсивни поклатания, напълно противоречащи на спокойствието и благородството на добрите духове.

19. Добрите духове дават само разумни съвети. Всякакви препоръки, произхождащи от ВЯРНАТА ЛИНИЯ НА ДОБРОТО ЧУВСТВО или от НЕПРОМЕНЯЕМИТЕ ЗАКОНИ НА

ПРИРОДАТА подсказват тесногърдието на духа и не заслужават особено доверие.

20. Лошите духове често дават вероломни съвети, разпалвайки недоверие и враждебност към този, който не им е симпатичен, а това най-често е някой, който може да ги разобличи.

Слабохарактерните хора са любимата им играчка. Целта е да ги насочат към злото. Използвайки софизма, сарказма, обидите и дори материални знаци за окултната, си сила, те се стремят да ги отклонят от пътя на истината.

21. Духовете на хората, които на земята са били прекалено ангажирани, независимо дали морално или материално, ако не са успели да се откъснат от влиянието на материята, все още остават подчинени на земните предразсъдъци, пристрастия и дори на земните си прищевки. Това леещо може да се разбере от езика им.

22. Познанията, които някои духове демонстрират, често с оттенък на превъзходство, не са знак за тяхната извисеност. Неизменната морална чистота е истинският критерий»

23. Простият разпит на духа не е достатъчен, за да разберете истината. Преди всичко трябва да знаете към кого се обръщате, защото нисшият дух, като невежа, може да говори лекомислено по най-сериозни теми.

Дори духът през земния си живот да е принадлежал на учен човек, това не значи, че той ще достигне, върховете на науката в невидимия свят. Само добродетелта ще го пречисти и ще го доближи до Бога, като по този начин ще разшири неговите знания.

24. Шегите на добрите духове никога не са тривиални.

25. При внимателното изучаване на характера на представилия се дух, особено от морална гледна точка, лесно можете да си изясните, неговата природа и степента на доверие, която може да му гласувате.

26. Преценявайки добрите духове по начина, по който „преценявате хората, нека всеки се вгледа и в себе си. За съжаление има много хора, които считат своето лично мнение за изключително мерило за добро и зло, за истина и лъжа. Всичко, противоречащо на собствената им Гледна точка, на идеите им, на системата им, в техните очи е лошо.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ЗА ПРИЗИВИТЕ

Духове, които могат да бъдат призвани — Въпроси върху призоваването — Призоваване на животни — Призоваване на живи хора — Човешка телеграфи. Добрите духове могат да се свързват с нас спонтанно или по наше желание чрез повикване. Това повикване се нарича призоваване. Някои хора смятат, че е по-добре да се въздържаме от повикването на този или онзи дух и че е по-добре да изчакаме да ни се обади този, който желае контакт: Това мнение се основава на предположението, че ако повикаме определен дух, няма да сме сигурни дали е този, за когото се представя. Докато появилият се спонтанно, по свой собствен импулс, по-добре доказва своята идентичност, демонстрирайки желанието си да разговаря с нас.

Ние мислим, че това е заблуда. Първо, защото около нас винаги има духове, предимно от по-ниски категории, които желаят да контактуват. И второ, защото не призовавайки никого, ние оставяме вратата отворена за всеки. Резултатът е добре известен. Директното повикване, отправено към определен дух, е връзка между него и нас. Ние го викаме по наше желание и това спуска бариера пред натрапниците. Без повикване, мотив да дойде би имал само някой близък нам дух. Тези два начина на контакт си имат своите плюсове и минуси и не можем да дадем .определено предимство на единия. При спонтанните контакти могат да се научат много интересни неща, тъй като мисълта на този, който е пожелал контакта, е освободена и той изпитва удоволствие от това, докато повиканият дух може да не е разположен за разговор или да не е способен да говори за това, за което желаете. При редовните контакти, особено при споменатите в тази книга, винаги присъстват повикани духове. Те често спонтанно започват да третират дадена тема, да правят предположения или да препоръчват какво трябва да се направи и тогава лесно могат да бъдат разпознати по езика им, по начина им на писане или по навиците, характерни за тях.

Когато повикаме един дух за първи път, най-добре е прецизно да го идентифицираме. Въпросите, отправени към него, не трябва да са с императивен тон, трябва да изразяват уважение, което при всички случаи говори за възпитанието на призоваващия. Често се изненадваме от бързината, с която извиканият дух се отзовава, дори когато е за първи път. Може да се каже, че той е предупреден. И това наистина е така. Мислейки да го призовем, ние фактически отправяме едно предварително повикване и тъй като винаги имаме близък дух, който е в течение на мислите ни, този, когото желаем да видим, е вече около нас. Когато случаят не е такъв, близък дух на медиума или на разпитващия, или на някой от присъстващите отива да го намери, което обикновено не отнема много време. Но има случаи, когато пратеникът (езичниците могат да го нарекат Меркурий) се забавя, понякога пет, петнадесет или шестдесет минути, понякога дори

дни и когато пристигне, съобщава: „Той е тук.“ Тогава можем да започнем с въпросите, които искаме да му зададем.

Пратеникът невинаги е необходим, тъй като призивът може да бъде чул директно от духа.

Когато казваме, ПРАВИМ ТОВА ПОВИКВАНЕ В ИМЕТО НА БОГА, ние подчертаваме, че тази препоръка трябва да бъде взета под внимание. Тези, които виждат в нея само някаква формула, е по-добре да се откажат.

Често призоваванията са по-трудни за медиумите от спонтанните диктовки особено когато се искат точни отговори на случайни въпроси. За тази цел медиумите трябва да са чувствителни и положителни. Тъй като последните са много редки, невинаги се установява връзка с първия явил се дух. Затова е по-добре медиумите да не отправят специални призиви, преди да са се убедили в развитието на способностите си и в природата на духа, който им асистира, защото ако обкръжението е лошо, призивът няма да е достоверен.

Медиумите са търсени повече за призиви от личен характер и това се обяснява със съвсем естественото ни желание да говорим с тези, които са ни скъпи. Искане да отправим няколко важни препоръки към медиумите точно по тези въпроси. Първо, да приемат това желание с най-голяма предпазливост от хора, в чиято искреност не са напълно убедени, и да бъдат нащрек за евентуалните капани, които зложелатели могат да им поставят. Второ, да не се съгласяват под никакъв претекст, ако открият в мотивите любопитство или несериозност от страна на призоваващия. Да отхвърлят всякакви празни и безполезни въпроси, както от призоваващия, така и от всички присъстващи. Ако желаете точни отговори, въпросите трябва да бъдат ясни, разбираеми и точни.

Всички коварни въпроси трябва да бъдат отстранени, защото е добре известно, че духовете не обичат тези, които смятат да ги изпитват. Да, настояваме с подобни въпроси значи да ги провокираме да ни измамят. Призоваващият трябва да се стреми искрено и открито към желаната цел. Ако го е страх да се разкрие, по-добре е да се откаже. Ако призивите са отправени в отсъствието на някор, който ги е пожелал, те трябва да бъдат Отправени най-благоразумно. За препоръчване е да се въздържат напълно тези, които са склонни да критикуват отговорите, да съдят за тяхната идентичност, да предизвикват обяснения, ако видят причина, или да задават инцидентни въпроси. С една дума, медиумът трябва да избягва всички, които могат да го превърнат в допитващ се посредник, което в очите на много хора е синоним на ясновидец.

ДУХОВЕ, КОИТО МОГАТ ДА БЪДАТ ПОВИКВАНИ

Всички духове, независимо от степента им, могат да бъдат повиквани, както тези, които са преминали в невидимия свят съвсем скоро, така и тези, живели в далечни времена.

Могат

да бъдат призовани духовете на известни и неизвестни хора, на нашите приятели, нашите познати и на тези, които са ни безразлични. Но това не значи, че те винаги могат да се отзоват на повикването ни, независимо от желанието им или от разрешението, което са получили. Могат да ги спират мотиви, до които не ни е разрешено да проникнем.

Между причините, които могат да възпрепятстват появата на духа, някои са лични, а някои - външни. Между тях трябва да поставим неговата заетост или мисията, с която е ангажиран и от която не може да се откаже, за да задоволи нашето желание. В такъв случай посещението му просто се отлага.

Има и още нещо. Докато състоянието на възплътеност не е абсолютна пречка, може да е спънка в някои отделни моменти, особено когато духът е от нисшите нива и още не се е дематериализирал напълно. Във висшите светове, където връзките между духа и материята са много слаби, появата е много по-лесна.

Външните причини се отнасят основно до природата на медиума, до тази на призоваващия, до средата, в която е отправен призива и до целта му. Някои медиуми получават по-специални връзки от своите близки духове, които са повече или по-малко издигнати, други могат да служат като посредници за всички духове. Това зависи от симпатията или антипатията, от привличането или отблъскването, което духът на медиума упражнява върху външния дух, а по тази причина той може да го приеме за преводач с удоволствие или с отвращение. Освен вродените качества на медиума, има значение и степента на развитие на медиуматичната му способност. Всички тези неща трябва да отговарят на моралното му състояние, на лекотата, с която се изразява писмено или говоримо.

Лекотата, характерна за връзката с този или онзи дух, също трябва да бъде взета под внимание. С течение на времето външният дух се идентифицира с духа на медиума и с този, който го вика. Флуидните отношения между тях правят контактите по-бързи. Затова първият разговор винаги е задоволителен и затова духовете често искат да бъдат призовавани отново. Дух, който е добил навика да идва и се чувства като у дома си, се сближава със слушателите си и с преводача си, което му дава по-голяма свобода на действие.

Има още нещо важно, което трябва да знаем, а то е какви ще бъдат последствията от призоваването на лош дух. Това зависи от поставената цел и от влиянието, което можем да упражняваме върху него. Не е трудно, когато го викаме със сериозна и познавателна цел или с цел да го направим по-добър, но когато ги викаме от чисто любопитство или на шега, става опасно.

Надмощие над нисшите духове може да се упражнява само с **МОРАЛНО ПРЕВЪЗХОДСТВО**.

Те усещат господарите си в добрите хора, а срещу тези, които им се противопоставят само с груба сила, те се борят и често побеждават. Един човек се опитал по този начин

да подчини непокорен дух на волята си. Духът му отговорил: „Остави ме на мира, ти, който не си по-добър от мен. Може да се каже, че един крадец поучава друг крадец." На учудването на едного, че Божието име често е безсилно срещу тях, вети Луи ни отговори:

„Името Божие влияе над нисшите духове само когато е изречено от човек, силен със своите добродетели. В устата на човек, който не притежава морално превъзходство над духа, то е дума като всяка друга. Същото е и със светите неща, които им противопоставят. Най-силното оръжие е бездейно в ръцете, които не са обучени да го използват или не могат да го носят."

На сеанс в Парижкото общество за спиритични изследвания, обсъждайки появата на духовете на много места, получихме следната спонтанна диктовка:

„Тази вечер питате как духовете могат да бъдат навсякъде? Сравнете ни с астронавт, който постепенно се издига във въздуха. Когато се издигне малко над земята, той обхваща много малък кръг. Издигайки се нагоре, кръгът се разширява и вижда много повече. Така е и с нас. Лошият дух, който е все още близо до земята, остава в много ограничен кръг хора. Ако стане по-добър, той ще може да говори с повече хора, а когато стане извисен дух, той ще може подобно на слънчевата светлина, да се показва на много хора и на много места едновременно.

Виждали сме как един: дух отговаря едновременно на две места на двама медиуми - единият в Англия, другият - във Франция. Отговорите бяха идентични, единият представляваше превод на другия. Два духа, призовани едновременно от двама медиуми, могат да разговарят помежду си. Този вид комуникация не им е необходим, тъй като те могат да си четат мислите, но го правят заради нас, за да ни дадат напътствията си. Ако са от по-нисше ниво, все още неизчистени от земните страсти, те могат да започнат спор, да се апострофират, да се упрекуват за грешките си и дори да хвърлят моливи, кошници, планшети и други.

ПРИЗОВАВАНЕ НА ЖИВОТНИ

1. Може ли да бъде призован духът на животно?

- След смъртта на животното разумното начало в него е в латентно състояние. Духовете имат грижата то незабавно да бъде използвано, съживявайки ново същество, в което продължава своето развитие. Така в невидимия свят няма скитащи животни, а само човешки духове. Това е отговорът на вашия въпрос.

2. Как тогава някои хора призовават духове на животни и получават отговори?

' - Призовете камък и той ще ви отговори. Винаги има множество духове, готови да отговарят,

3. Един джентълмен имал в градината си гнездо на щиглец с малки пиленца, от които много се интересувал. Когато гнездото изчезнало, той поискал да разбере кой е виновен за това и повикал духа на майката. Духът се яви и на много добър френски ни каза: „Не

обвинявайте никого и бъдете спокоен за моите малки. Котката бутна (гнездото. Ще намерите сред тревата всички пиленца, които не бяха изядени."

Той ги намери. Трябва ли да повярваме, че птицата му отговори?

- Не, разбира се. Това" беше просто дух, очевидец на случилото се.

ПРИЗОВАВАНЕ НА ЖИВИ ХОРА

1. В какво състояние на тялото може Да бъде призван духът?

- Когато то спи или дреме, духът е свободен.

2. Може ли тялото да се събуди по време на отсъствието му?

- Не, духът е длъжен да се завърне, Ако в този момент той разговаря с вас, ще ви остави и ще се завърне в тялото си.

3. Как духът разбира, че трябва да се завърне?

- Духът на живото тяло никога не се отделя напълно от него. На каквото и разстояние да се намира от него, той поддържа непрекъснатата флуидна връзка. Тази връзка се прекъсва само от смъртта.

4. Какво би се случило, ако по време на сън ц в отсъствието нц духа тялото е смъртно ранено?

- Духът ще се завърне преди смъртта.

Не може да се случи тялото да умре в неговото отсъствие и той да не може да се завърне в него?

- Не, това би било против закона, регулиращ единството между душата и тялото.

Но ако ударът бъде нанесен внезапно?

- Духът ще бъде предупреден, преди ударът да бъде нанесен.

ЗАБЕЛЕЖКА: Духът на жив човек, разпитан по тази точка, ни отговори:

- Ако тялото можеше да умре в отсъствието на духа, това би бил твърде удобен метод за извършване на лицемерни самоубийства.

5. Абсолютно невъзможно ли е да бъде призван духът на буден човек?

- Макар и трудно, не е невъзможно, но за да успее призоваването, трябва да се предизвика сън в човека. Освен това духът ще контактува като дух само докато неговото присъствие не стане необходимо за разумната активност на тялото.

ЗАБЕЛЕЖКА: Опитът доказва, че призоваването може да

предизвика сън или унасяне, близко до съня, но това може да се получи при крайно

силно желание и при внезапна симпатия между двамата. В противен случай

призоваването е безуспешно. Дори в случаи, в които предизвика сън, човекът, не желаейки да заспи, се съпротивлява и ако все пак отстъпи, духът му е тревожен и

отговаря трудно. Така че най-подходящият момент за призоваване духа на жив човек ей остава естественият сън.

Когато призоваването е направено със съгласието на човека и той се опитва да заспи за целта, прекалено силното желание може да забави съня и да разтревожи духа.

6. След събуждането си човек съзнава ли, че е бил призован?

- Не, вие сте призовавани много по-често, отколкото си мислите. Духът единствен знае за това и понякога може да остави смътен спомен, като от сън.

7. Опасно ли е призоваването на жив човек?

- Невинаги, зависи от здравословното му състояние, защото ако е болен, призоваването може да увеличи неговите страдания.

В какви случаи призоваването на живи хора е най-опасно?

- Не трябва да бъдат призовавани малки деца, сериозно болни хора, немощни стари хора. Опасно е винаги, когато тялото е слабо.

ЗАБЕЛЕЖКА: Внезапното прекъсване на интелектуалните способности в будно състояние също може да бъде опасно.

8. По време на призоваването тялото изпитва ли умора от действията на духа?

- Ще ви отговоря с думите на един човек, преживял такова нещо: „Духът ми е като балон, привързан за стълб. Моето тяло е стълбът, който се разтърсва от усилията на балона да отлети.“

9. След като призоваването на живи хора може да бъде опасно, ако не са взети предпазни мерки, съществува ли опасност, когато призоваваме дух, за който не знаем дали е въплътен и който може би не е в добро състояние?

- Не, обстоятелствата не са същите. Той ще пожелае да дойде само ако е в състояние да го стори. И освен това, не ви ли казах, че преди да отправите призива, да питате дали е възможно?

10. Когато в най-неочаквани мигове изпитаме неудържимо желание за сън, значи ли това, че сме призовани от някого?

- Възможно е, но това най-често се дължи на чисто физически причини. И тялото, и духът се нуждаят от своята свобода.

ЗАБЕЛЕЖКА: Една наша позната, медиум, веднъж призова духа на внука ей, който спеше в същата стая. Идентичността му беше потвърдена от езика му, от детските му впечатления и от точното възпроизвеждане на няколко неща, които беше научил в пансиона. Но едно обстоятелство го потвърди най-сигурно. Внезапно ръката на медиума спря по средата на изречението и не можеше да продължи. В същото време детето се размърда в леглото, полубудно. След малко то пак се унесе и ръката продължи прекъснатия разговор.

ЧОВЕШКА ТЕЛЕГРАФИЯ

1. Могат ли двама души, призовали се един друг, да обменят мисли?

- Да. Тази човешка телеграфия някога ще стане универсално средство за кореспондиране.

2. Защо това не се практикува сега?

- То се практикува, но само от няколко човека. Хората трябва да се пречистят, за да освободят духовете си от материята, и това е още една причина да отправят призив в името на Бога. Дотогава то ще е притежание само на ИЗБРАНИ И ДЕМАТЕРИАЛИЗИРАНИ ДУШИ, каквито рядко се срещат сега сред земните жители.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

ВЪПРОСИ, КОИТО МОГАТ ДА БЪДАТ ЗАДАДЕНИ НА ДУХОВЕТЕ

Предварителни наблюдения — Въпроси, приятни и неприятни за духовете — Въпроси за бъдещето — За минали и бъдещи съществувания — Морални и материални интереси — За съдбата на духовете — За здравето — За изобретения и открития — За скрити съкровища — За другия свят.

Начинът на задаване на въпросите не е от изключителна важност, също както и тяхното естество. Важни са две неща - формата и темата. Колкото до формата, тя трябва да е ясна и прецизна, без усложнения; Но има и друга, не по-маловажна точка - редът, по който въпросите са подредени. Когато, темата изисква серия от въпроси, основното е да са подредени така, че естествено да преливат един в друг. По този начин духовете ще отговарят по-лесно и по-ясно, отколкото ако въпросите се задават безразборно, минавайки внезапно от една на друга тема. Затова е необходимо те да бъдат приготвени предварително, вмъквайки между тях и такива, които биха могли да възникнат по време на сеанса. По-добре е подготовката да се направи предварително, защото както вече казахме; това е своеобразно повикване, на което духът може да асистира и да подготви отговорите си. Трябва да отбележим, че често се случва духът да отговори предварително на някой въпрос, което показва, че той вече е готов за него.

Съдържанието на въпросите изисква още по-сериозно внимание, защото естеството на молбата понякога не изисква нито истински, нито фалшив отговор. Има такива, на които духовете не могат или не трябва да отговарят и в такива случаи е безполезно да настояваме. Но това, което специално трябва да избягваме, са въпросите, подлагащи тяхната проницателност на изпитание. Подозрението ги изнервя и нищо задоволително не може да бъде прието, Желанието на духовете да направят някого вярващ не е мотивирано от празно любопитство, те знаят, че убеждението рано или късно ще дойде и средствата, с които ви водят към него, невинаги са тези, които мислите. Представете си сериозен човек, зает с полезни и сериозни неща, непрекъснато безпокоен от детинските въпроси на едно хлапе и ще добиете представа какво мислят духовете за всички безсмислици, с които ги отрупваме. От това не следва, че не можем да приемем важни неща от тях, но отговорите им са според знанията, които притежават, според интереса, който заслужавате, и чувствата, които изпитват към вас и според целта им. Но дори всички ваши мисли да се ограничават в убедеността, че те са способни да ни научат на всичко в този свят, те могат да не изпитват симпатия към вас. Тогава посещенията им

ще бъдат много кратки или много редки, според степента им на несъвършенство, показвайки нежеланието им да си навличат излишни неприятности.

Някои хора мислят, че е за предпочитане да получават, отколкото да търсят информация, и че е най-добре да чакат поученията на духовете, без да ги викат. Това е заблуда. Духовете обикновено дават спонтанни инструкции с изключително търпение, с което е грешно да, бъде злоупотребяваш. Но има обяснения, които понякога чакаме дълго време", ако, не ги поискаме. Въпросите, без да ни грозят с никаква опасност, са от огромна полза за инструкциите, когато знаем как да ги вменяме в определени граници. Те нямат Друго предимство, те ни помагат да разкрием лъжливите духове, които бидейки повече суетни, отколкото знаещи, рядко издържат изпитанието на логичните въпроси. Истински извисените духове нямат от какво да се страхуват. Те сами предлагат обяснения на неясните места, докато лъжливите, напротив, страхувайки се да издадат невежеството си, полагат големи грижи да ги избегнат.

ПРИЯТНИ И НЕПРИЯТНИ ВЪПРОСИ

1. Духовете с желание ли отговарят на отправените им въпроси?

- Зависи от въпросите. Сериозните духове винаги отговарят с удоволствие на тези, които имат за цел доброто и развитието.

2. Достатъчно ли е въпросът да е сериозен, за да получи сериозен отговор?

- Не, това зависи от духа, който отговаря.

Но сериозният въпрос не прогонва ли лъжливите духове?

- Йе въпросът ги отстранява, а ХАРАКТЕРЪТ НА ТОЗИ, КОЙТО ГО ЗАДАВА.

3. Кои въпроси са най-неприятни за добрите духове?

- Всички въпроси, които са безполезни или са зададени просто от любопитство или за проверка. В такива случаи те просто си отиват.

4. А има ли въпроси, неприятни за нисшите духове?

- Само тези, които могат да разкрият невежеството или страха им, когато се опитват да лъжат. Иначе отговарят на всичко, без да се притесняват за истината.

5. Какво да мислим за хората, които виждат в спиритичес-ките контакти само забавление или начин за запълване на времето, или пък начин да получат разкрития за неща, които лично ги интересуват?

- Тези хора са любимци на нисшите духове, които обичат да се забавляват и са доволни, че могат да ги мамят.

6. Когато духовете не отговарят на някои въпроси, това по тяхна воля ли е, или защото не трябва да разкриват някои неща?

- И двете. Има неща, които не могат да бъдат разкрити и други, които духовете не знаят.

А ако много настояваме, той няма ли да ни отговори?

- Не, духът, който не желае да ви отговори, винаги може да си отиде.

7. Могат ли всички духове да разбират зададените им въпроси?

- Нисшите са неспособни да разберат някои въпроси, но това не ги спира да им отговорят, било добре или зле, също както се случва и при вас.

ЗАБЕЛЕЖКА: В някои случаи, когато става дума за полезни неща, често се случва просветен дух да се притече на помощ и да му внуши това, което трябва да каже.

Контрастът между двата отговора е лесно доловим. Освен това духът често не разбира какво се е случило.

ВЪПРОСИ ЗА БЪДЕЩЕТО

1. Могат ли духовете да ни говорят за бъдещето?

- Ако знаете бъдещето, може да пренебрегнете настоящето. Вие винаги настоявате за точен отговор, а това е голяма грешка, защото появата на духа не е Божествена. Ако на всяка цена желаете отговор, ще го получите от някой глупав дух, винаги сме ви го казвали.

2. Няма ли все пак бъдещи случки, спонтанно и вярно разкрити от духовете?

- Може да се случи духът да предвиди неща, които е полезно да знаете, или защото мисията му е да ги изпълни. Но най-често отговорът идва от лъжливи духове, които се забавляват, правейки предсказания. Само внимателното изследване на всички обстоятелства ще ви увери до каква степен можете да им вярвате.

3. На кои предсказания нб трябва да .вярваме?

- На всички, които не са **ОБЩОПОЛЕЗНИ**, Дичните предсказания почти винаги могат да бъдат приемани като лъжливи.

4. Какви са мотивите на духа, който обявява бъдещи събития, знаейки, че те няма да се случат?

- Най-често мотивът му е да се забавлява с лековерните, понякога терорът или играта му служат за мотиви. Въпреки че понякога и лъжливите предсказания имат много сериозна цел - да изпитат този, на когото са казани, да се види как ги приема, да се разбере естествотб на чувствата, които предсказанието поражда в него.

5. Защо, когато сериозните духове предскажат дадено събитие, те обикновено не уточняват датата? Защото не могат или защото не искат?

- И двете. Те могат в някои случаи да предскажат събитие, което трябва да послужи като предупреждение за вас. Колкото до точната дата, често те не би трябвало да я знаят, а често не могат. Духът може да предвиди, че нещо ще се случи, но точният момент на случката още не е уточнен и само Бог го знае. Лъжливите духове, които не се

вълнуват, че лъжат, определят дати и часове, без да се притесняват за резултата. По тази причина всички ОБСТОЯТЕЛСТВЕНИ предсказания не трябва да бъдат приемани с доверие.

И още веднъж, нашата мисия е да помогнем за вашето развитие, ние ви помагаме, колкото можем. Този, който търси мъдростта на извисените духове, никога няма да бъде измамен, но не вярвайте, че ще седнем да си губим времето, слушайки вашите безсмислици и предсказвайки ви успехи, ние оставяме това на лекомислените духове, които се забавляват като палави деца.

Провидението е определило граници за това, което може да бъде разкрито на хората. Сериозните духове пазят мълчание за всичко, което е забранено да знаете. Ако много настоявате за отговор, вие се излагате на опасността да бъдете измамени от ниешите духове, винаги готови да впримчат вашето лековерие.

ЗАБЕЛЕЖКА: Духовете виждат или предвиждат по индукция бъдещите събития. Те ги виждат да изпълват пространството на времето, което те не измерват като нас. Ако трябва да съобщят точна дата, те трябва да изчисляват като нас, което понякога е причина за неволни заблуди.

6. Но нали има хора, надарени с тази способност?

- Да, тези, чиито души са освободени от материята. Когато това е полезно, Бог им разрешава да разкрият някои неща за добро. Но повечето от тях са измамници. Тази способност ще е по-често срещана занапред.

7. Какво трябва да мислим за духовете, които предричат смъртта на даден човек в някой ден и час?

- Те са зловни шегобийци, много зловни, нямащи друга причина освен тази да се радват на страха, който причиняват. Никога не им вярвайте.

8. Как се случва така, че някои хора усещат предчувствие за времето на смъртта си?

- Най-често това е техният собствен дух, който го знае в свободните си мигове, и запазва някаква интуиция за това в будно състояние. Тези хора, бидейки предупредени, не са нито изплашени, нито развълнувани. Те виждат в това разделение на тялото и душата само смяна на положението или казано по-обикновено - смяна на дебелилото палто с копринено.

ВЪПРОСИ ЗА МИНАЛИ И БЪДЕЩИ СЪЩЕСТВУВАНИЯ

1. Могат ли духовете, да ги запознаят с миналите ни съществувания?

- Бог понякога разрешава това, ако е за назидание или поучение. В такъв случай разкритията почти винаги са спонтанни. Но Бог никога не ги разрешава само за задоволяване на любопитството.

2. Защо някои духове никога не отказват да правят такива разкрития?

- Те са добродушни шегоджии, които се забавляват за ваша сметка. Трябва да считате подобни разкрития за лъжливи, или най-малкото подозрителни, защото те очевидно

нямат сериозна и полезна цел. Тези разкрития са по-достоверни, когато са направени пред два различни медиума, непознати един на друг.

3. Може ли да бъде разкрито нещо за нашите бъдещи съществувания?

- Не, всичко, което някой дух би ви казал по тази тема би било лъжа. Това е лесно разбираемо - бъдещото ви съществуване не е поставено предварително, защото зависи от това, което ще направите, от вашето поведение в света и от решенията, които ще вземете, когато станете дух. Да знаете къде и как ще съществувате, е невъзможно, освен в изключителни случаи, когато някои духове идват на Земята с важна мисия, защото тогава техният път е предварително очертан.

ВЪПРОСИ ОТ МОРАЛНО И МАТЕРИАЛНО ЕСТЕСТВО

1. Може ли някой да поиска съвет, от духовете?

- Да, разбира се. Добрите духове никога не отказват на тези, които ги призовават с доверие, но те отхвърлят лицемерите, ТЕЗИ, КОИТО ПИТАТ ЗА СВЕТЛИНАТА, А ВСЕ ОЩЕ СЕ НАСЛАЖДАВАТ НА МРАКА.

2. Могат ли духовете да дават съвети от личен характер? — Понякога, в зависимост от мотива. Зависи също и от този, към който сте се обърнали. Такива съвети ще получите с най-голяма сигурност от близък дух, защото той е привързан към вас и се интересува от вас. Това е приятел, изповедник на най-тайните ви мисли. Но често вие го отегчавате с толкова незначителни въпроси, че Той ви напуска. Абсурдно е за личните си дела да се обръщате към непознат дух, също както е абсурдно да се обърнете за тази цел към първия срещнат. Не трябва да забравяте, че детинските въпроси не са за извисените духове. Трябва да имате предвид и качествата на близкия си дух, който може да бъде добър или лош, според симпатиите си към човека, избран от него. Близкият дух на порочен човек ще бъде порочен дух. Но този дух може да бъде изместен от по-добър, ако самият човек стане по-добър.

3. Могат ли близките духове да помогнат в материално отношение чрез разкритията си?

- Могат и го правят понякога, според обстоятелствата, но бъдете сигурни, че добрите духове никога не служат на алчността. Лошият ще ви покаже хиляди привлекателни 'неща, за да ви възбуди и измами накрая. Бъдете съвсем сигурни, че ако жребият ви претърпи някаква превратност, закрилящите ви духове могат да ви помогнат да издържите с повече примирение, но в интерес на собственото ви бъдеще не им е разрешено да ви спасят от него също както добрият баща не може да даде на детето си всичко, което желае.

ЗАБЕЛЕЖКА: Нашият дух-закрилник може да ни покаже в много случаи по-добрия път, без да ни държи в същото време на каишка. За да се развива човек, той трябва да набере собствен опит. По тази причина мъдрите духове, дори когато ни съветват, ни оставят да действваме самостоятелно също както би направил способният учител с учениците си. В обикновените житейски обстоятелства те ни съветват с вдъхновение и

така ни оставят всички достойнства на доброто, като ни оставят и цялата отговорност на лошия избор. Има такива медиуми, които вземат молива и искат съвет за най-дребното нещо. Този навик разкрива бедността на идеите, като в същото време създава погрешната презумпция, че духът е винаги на наше разположение, като че ли няма друга работа, освен да задоволява дребните ни интереси.

4. Ако човек, умирайки, остави делата си объркани, може ли някой да се обърне към духа му с цел да ги разплете и може ли да го попита за истинското им състояние, ако то е неизвестно, като всичко това е в интерес на справедливостта?

- Вие забравяте, че смъртта е избавление от земните грижи; Мислите ли, че духът, който е щастлив със свободата си, желае отново да се заеме със задължения ѝ да се занимава с дела, които вече не го интересуват. Да задоволи алчността на тези, които може би се радват, на смъртта, му с надеждата, че ще е изгодна за тях? Говорите за справедливост, но справедливост е изиграването на тяхната алчност. Това е началото на наказанието, което Бог им е отредил за лакомията им за земни блага. Освен това, объркването, което починалият е оставил, е част от жизнените изпитания и не е във властта на никой дух да ви избави от тях, защото те са поставени от Бога.

ВЪПРОСИ ЗА СЪДБАТА НА ДУХОВЕТЕ

1. Можем ли да питаме духовете за тяхното положение в невидимия свят?

- Да, и те ще ви отговорят с желание, когато въпросът е продиктуван от симпатия или желание да бъде полезен, а не от любопитство.

2. Могат ли да опишат естеството на своите страдания или на своето щастие?

-Разбира се, и тези разкрития ще бъдат от голяма полза за вас, защото ще ви запознаят с истинската природа на бъдещите скърби или радости, ще унищожат фалшивите знания, които имате в тази област. Добрите духове са радостни да ви опишат щастие на своя избор, лошите могат да бъдат принудени да опишат своите страдания, за да ви подбудят към покаяние. Понякога те намират задоволство в това. Нещастие налива техните оплаквания с надеждата на състрадание.

Не забравяйте, че основната, изключителна цел на спиритизма е вашето развитие и се очаква, че духовете имат разрешение да ви стимулират. Повечето от вас се идентифицират със света, който ви очаква, погмалко ще съжалявате за този, в който сте сега.

3. При призоваването на някой, чиято съдба ни е неизвестна; можем ли да научим от него дали е още жив?

- Да, ако неяснотата около неговата смърт не е необходима или е изпитание за тези, които се интересуват.

Ако той е умрял, може ли да ни разкаже обстоятелствата около смъртта си, така че да бъдат потвърдени?

— Ако им придава някакво значение, ще го направи, но обикновено те нямат особена стойност за духа.

ЗАБЕЛЕЖКА: Опитът показва, че в такива случаи духът не се впечатлява от мотивите за този интерес и ако желае да разкаже, го прави или чрез медиум, или чрез видение или призрак; ако не го желае, ще го смени лъжлив дух, който ще се позабавлява чудесно с вас.

Често се случва изчезването на някого, чиято смърт официално не е обявена, да причини объркване в семейните му дела. Доколкото знаем, духовете изключително рядко позволяват да се стигне до истината в такива случаи. Ако го желаят, несъмнено могат да го направят, но често не им е разрешено да отстранят това изпитание за тези, които трябва да се измъкнат от него.

ЗА ЗДРАВЕТО

1. Могат ли духовете да ни съветват относно нашето здраве?

- Здравето е условие, необходимо за работата, която някой трябва да доведе докрай на света. По тази причина те ви посещават, но тъй като между тях има невежи, не е подходящо затова, повече отколкото за друго, да се обърнете към първия дошъл.

2. Ако се обърнем към духа на човек, който е бил лекар на Земята, ще получим ли по-добър съвет, отколкото от друг дух?

- Земните знаменитости не са безпогрешни и често имат виждания, които не са съвсем правилни и от които смъртта невинаги ги освобождава. Земната наука е много изостанала в сравнение с небесната. Висшите духове са единствените притежатели на тази наука. Без имената им да са известни между вас, те знаят много повече от вашите учени за всичко. Науката сама по себе си не може да направи духовете висши и вие ще бъдете много учудени за мястото, което учените заемат при нас. Духът на учения човек не може да научи повече от това, което е научил на Земята, ако не се развие и като дух.

3. Не може ли ученият след превръщането си в дух да открие своите заблуди?

- Ако е достигнал достатъчно висока степен, за да се изчисти от суетата си и да разбере, че развитието му не е пълно, той ще ги открие и ще ги признае, без да се срамува...

4. Може ли лекар, който е призовавал тези от своите пациенти, които са умрели, да получи от тях някакво просветление за причините, за вината, която може да има, и така да обогати знанията си?

- Може, и това би било много полезно, ако имаше за асистент един извисен дух, който би допълнил празнотите в знанията на някои от пациентите. Но за това той трябва да работи сериозно и постоянно, с хуманни намерения, а не с намерение лесно да придобие знания и слава.

ВЪПРОСИ ЗА ИЗОБРЕТЕНИЯТА И ОТКРИТИЯТА

1. Могат ли духовете да ни водят в научните изследвания и открития?

- Науката е работа за гении и може да бъде овладяна само с труд. Само с труд човек може да напредне по своя път. Какво достойнство би имал, ако трябва само да попита духовете, за да научи всичко. Само глупаците биха станали учени на тази цена.

Индустрията единствена може да ни даде изобретения и открития. Но има едно съображение - всичко трябва да идва в своето време, когато идеите са узрели да се приемат. В противен случай човекът би объркал реди на нещата.

Бог е казал на човека, че ще вади хляба си с пот на челото. Той трябва да се развива във всичко с усилие, с труд. Ако Бог му даде всичко наготово, за какво му е разумът? Ще прилича на ученик, на когото друг пише домашните.

2. Нима духовете не помагат никога на учените и откривателите в техните изследвания?

- О, това е съвсем друга работа. Когато времето за откритието дойде, духовете осеняват човека с необходимите идеи, след като са го издирили, защото трябва да е подходящ за довеждането на работата докрай. Така е с всички големи постижения на човешката интелигентност. Духовете поставят всеки човек в неговата сфера. На този, на когото е отредено да култивира земята, те няма да доверят Божиите тайни. Те знаят как да изтеглят от неизвестността тези, които са способни да изпълнят Неговите проекти.

ЗАБЕЛЕЖКА: Познаването на спиритизма действа успокоително върху треската за открития, която може да бъде предизвикана от тези редове. Представете си хора, които питат духовете за рецепти, по които да боядисват косата си, или рецепти за нейния растеж и т.н. Виждали сме много хора, които са изпадали в повече или по-малко смешни положения.

ВЪПРОСИ ЗА СКРИТИ СЪКРОВИЩА

1. Могат ли духовете да откриват скрити съкровища?

- Извисените духове не се ангажират с такива работи, но лъжливите често откриват съкровища там, където ги няма, или ви изпращат в обратна посока и това само идва да покаже,

че истинската сполука е в труда. Ако Провидението е определило скрито съкровище за някого, той естествено ще го намери.

2. Какво трябва да мислим за вярването, че има духове, които пазят скритите съкровища?

- Духовете, които още не са се дематериализирали, са привързани към тези неща.

Скъперниците, които са скрили своите съкровища, могат все още да бъдат над тях след смъртта си и тяхното безпокойство е наказанието им, докато разберат колко безполезни са те. Има също така духове на земята, натоварени да направляват техните вътрешни трансформации, крито алегорично могат да бъдат наречени пазители на природните богатства.

ЗАБЕЛЕЖКА: Въпросът за скритите съкровища е от същата категория, към която спадат и ненадейните наследства. Ние казахме, че когато духовете искат или могат да

направят такива разкрития, те ги правят спонтанно, без да имат нужда от медиум. Ще дадем един пример. Една дама, загубила съпруга си след тридесет години брачен живот, била пред изгонване от собствения си дом без никакви средства от доведения си син, за когото се грижила като майка. Отчаянието ѝ било стигнало върха си, когато една нощ пред нея застанал съпругът и казал да го последва в кабинета му. Там той показал бюрото си, което все още било запечатано, и чрез временно второ зрение ѝ позволил да надникне в него. Показал и тайното чекмедже, за което тя не знаела, обяснил ѝ как се отваря и добавил: „Предвиждах какво може да се случи и желях да съм сигурен за твоето спокойствие. В това чекмедже е последното ми желание.“ След това изчезнал. Когато дошло време да свалят дечатите, никой не можел да отвори чекмеджето. Тогава дамата споделила какво и се е случило, отворила го, както той и бил показал, и там намерила завещанието му.

ВЪПРОСИ ЗА ДРУГИ СВЕТОВЕ

1. До каква степен можем да вярваме на описанията, които духовете ни дават за другите светове?

- Това зависи от ИСТИНСКАТА степен на развитие на духа, който ви ги описва. Вие разбирате, че редовите духове не могат да ги опишат, също както един невежа не може да изброи всички страни по света. Често задават научни въпроси, които тези духове не могат да разберат. Ако са искрени, те говорят според собствените си виждания. Ако са лъжливи, дават ви абсурдни описания. Все пак не е абсолютно невъзможно да има някои просветени за тези светове. Добрите духове дори са ви описвали тези, които ги обитават, за да ви служат като инструкция за развитието ви и да ви насърчат да следвате пътя, който ще ви отведе там. По този начин фиксират идеите ви за бъдещето, за да останат като мъгляви впечатления.

2. Докрлко можем да вярваме в точността на тези описания?

- Най-доброто е съгласието между тях, но помнете, те имат вашето морално поощрение. Това, което могат да ви разкажат, е за моралното състояние на жителите им, а не за техните физически или географски условия. С настоящите си знания вие дори няма да ги разберете. Това не е нужно да ви служи тук долу и ще можете да го получите изцяло, когато сте там горе.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ПРОТИВОРЕЧИЯ И МИСТИФИКАЦИИ

Противниците на спиритизма не пропускат да споменат, че привържениците му не са съгласни помежду си, че не всички споделят същите вярвания, че фактически си

противоречат. Как, казват, те, след като напътствията са ви дадени от духовете, те си противоречат?

Нека обясним, че тези противоречия са повече привидни, отколкото истински, че те често се отнасят до повърхността, отколкото до дълбочината на нещата и че очевидно са маловажни. Основно те се отнасят за хората и духовете, Противоречията от човешко естество са подробно обяснени в главата за системите. Всеки разбира, че в началото, когато наблюденията са все още непълни, се пораждаат различни мнения за причините и следствията на елиритическите явления. Три-четвърти от тези мнения отпаднаха след по-сериозни и задълбочени проучвания. С много малки изключения сега има единство между огромното мнозинство спиритисти, поне по основните принципи, ако не по някои детайли.

За да се разберат причините и стойността на тези противоречия за природата на духовете, тя трябва да се изучи цялостно. На пръв поглед може да изглежда учудващо, че духовете не мислят по един и същ начин, но това не би изненадало никой, познаващ безкрайното множество степени, през които те трябва да минат, за да стигнат до върха на йерархията. Да се приеме, че те имат еднакви виждания за нещата, значи да се приеме, че са на едно ниво. Да се вярва, че те виждат всичко правилно. Значи да се приеме, че са стигнали до съвършенство, което е абсурдно, ако се помни, че те са само човешки същества, съблекли телесната си-обвивка. Духовете от всички нива могат да контактуват и всяка връзка отразява знанията или невежеството им, моралната извисеност или принизеност на всеки от тях.

Някой ще кажат: „Защо ви е да слушате техните напътствия, ако не предлагат по-голяма сигурност от човешките напътствия?“ Отговорът е лесен. Ние не приемаме всички човешки напътствия с еднакво доверие и между две учения избираме това, чийто автор е по-просветен, по-способен, по-справедлив, по-малко податлив на страсти. Ще ви представим няколко отговора на духовете по въпроси, засягащи противоречията:

1. Може ли дух, контактуващ с два различни кръга (под кръг се разбират участниците в сеанса), да им предаде противоречиви отговори на един и същ въпрос?

- Ако двата кръга се различават в мненията и мислите, отговорът може да пристигне променен, защото двата кръга са под влиянието на различни духове! Не отговорът е противоречив, а начинът, по който е предаден.

2. Разбираме, че отговорът може да бъде променен, но когато качествата на медиума изключват всякакво съзнание за лошо влияние, как се случва така, че извисен дух има различен и противоречив език на същата тема?

- Истински извисените духове никога не си противоречат и езикът е винаги СЪЩИЯТ СЪС СЪЩИТЕ ХОРА. Може да се променя според хората и мястото, но противоречието е само привидно, повече в думите, отколкото в мислите. Така духът може да отговаря различно на един въпрос спрямо Нивото на този, който го е извикал.

По същия начин бихте отговорили и вие, ако учен и дете ви зададат един и същ въпрос. Бихте отговорили на всеки от тях по различен начин, за да ви разберат. Отговорът, макар и различен, винаги има същата основа.

3. Какъв е мотивът сериозните духове да изглеждат съгласни с идеите и предразсъдъците на някои хора, докато с други не са съгласни?

- За да ни разберат. Ако човекът твърдо е застанал зад някакво учение, дори и то да е фалшиво, ние трябва да го разубедим, но малко по малко. Затова ние често използваме НЕГОВИ ТЕРМИНИ, за да ни чувства по-близки. Така избягваме риска да го разстроим внезапно и да престане да ни слуша. Освен това не е добре да атакуваме така рязко предразсъдъците му. По тази причина духовете често говорят в тон с мнението на този, който ги слуша. Вие не трябва да приемате като противоречие това, което много често е умело усъвършенстване на истината. Всички духове имат свои задачи, възложени им от Бога, и ги вършат по начина, който Бог мисли за правилен.

4. Има хора, които нямат нито време, нито възможност за сериозно обучение и които приемат казаното им безрезервно. Няма ли опасност по този начин да станат жертви на измама?

- Нека правят само добро и никога зло, това е основното, за него няма две учения. Бог е винаги добър, независимо дали го наричат Аллах, или Йехова, защото е един Бог на цялата вселена.

5. Как могат духовете, които изглеждат развити в интелектуално отношение, да имат очевидно погрешни схващания за някои неща?

- Те имат свое учение. Тези, които не са напреднали достатъчно, но си мислят, че са, приемат собствените си идеи за истина.

Освен това има духове, които претендират, че само те могат да контактуват, но забравят да кажат защо другите не могат. Техните претенции са отрицание на най-красивите и утешителни факти в спиритизма - отношенията на видимия и невидимия свят, на човечеството със скъпите му същества. Тези отношения идентифицират човека с неговото бъдеще и го отделят от материалния свят. Без тях той отново се потапя в съмнението, което е неговото мъчение, даващо храна на егоизма му.

Разглеждайки внимателно ученията на тези духове, виждаме на всяка крачка противоречия, следи от тяхното невежество относно най-очевидни неща и следователно знаци за тяхното ниско положение.

6. От всички противоречия едно от най-поразителните е това за превъплътяването. Ако то е необходимост в техния живот, как така има много духове, които не са го научили?

- Не знаете ли, че има духове, чиито идеи са ограничени в настоящето, както е и с много хора по земята? Те не виждат извън кръга на възприятията си и не се тревожат нито кога идват, нито кога си отиват, и дори го приемат като закон на необходимостта. Превъплъщението за тях е закон на необходимостта и те не мислят за него, докато не дойде часът. Така че, ако ги попитате, те, ще

ви говорят за седем небеса, едно над друго като сцени. Има дори и такива, които ще говорят за сфера от звезди, сфера, на огъня, за града на цветята и града на избраните. Аз ви казах, че единството ще дойде при спиритистите и несъгласията, вече дълбоко скрити, ще бъдат заличени малко по малко и с просвещението на хората ще изчезнат съвсем, защото такава е Божията воля, срещу които измамата е безсилна.

ДУХЪТ НА ИСТИНАТА. ЗА МИСТИФИКАЦИИТЕ

По тази тема ще предложим отговорите на духовете:

1. Мистификациите са сред най-големите неприятности в практикуването на спиритизма. Има ли начин да се предпазим от тях?

- Ролята на духовете не е да ви учат за нещата от този свят, а да ви покажат какво може да ви е полезно в другия. Когато все пак ви говорят за земни неща, то е защото така са преценили, а не защото вие сте ги запитали. Ако вие гледате на духовете като на магьосници или предсказатели, със сигурност ще бъдете измамени. Бог разрешава мистификациите, за да провери постоянството на истински вярващите и да накаже тези, които го превръщат в обект на забавление.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА СЪБРАНИЯ И СПИРИТИСТКИ ОБЩЕСТВА

От спиритистките събрания могат да бъдат извлечени големи предимства чрез обмяната на мисли, въпроси и забележки, които всеки може да направи и от които всеки може да извлече полза. Но за да се извлекат плодовете, се изискват специални условия, които ние ще разгледаме, защото те не приличат на обикновените общества, Събранията са едно цяло, следователно, предходните инструкции ги засягат. Те трябва да вземат същите предпазни мерки срещу същите опасности, както и отделните индивиди. На това посвещаваме тази последна глава.

Спиритистките събрания имат много различен характер. Според природата си те са: несериозни, експериментални или поучителни.

НЕСЕРИОЗНИТЕ събрания са дело на хора, които виждат само шеговитата страна на проявите, които се забавляват с хумора на лъжливите духове и са много привързани към тези сбирки, където имат пълната свобода да говорят какви ли не глупости. На тези събрания се задават какви ли не въпроси: изпитват късмета на духовете, карат ги да познаят възрастта им, какво имат в джобовете, да разкриват малки тайни и стотици подобни глупости.

ЕКСПЕРИМЕНТАЛНИТЕ се занимават с произвеждането на физически прояви. За много от присъстващите това е по-скоро забавен, отколкото учебен спектакъл.

Скептиците си тръгват повече учудени, отколкото убедени, тъй като не са видели нищо, а мисълта им е била да следи за евентуална измама. Другояче стоят нещата при тези, които имат известни познания. Те вече разбират възможностите и положителните

резултати ги доубеждават. Те са сигурни, че биха открили измамата, ако, разбира се, има такава.

Все пак от тези опити има някаква полза, която не може да се отрече. Те са начин за откриване на законите, които направляват невидимия свят, и за много хора се оказват мощно средство за убеждение. Но според нас те помагат за разбирането на спиритизма не повече, отколкото детайл от някакъв механизъм би ни помогнал да разберем механиката. Ако се водят разумно и методично, те могат да дадат и по-добри резултати. **ПОУЧИТЕЛНИТЕ** събрания имат съвсем различен характер и тъй като там могат да се приемат истински напътствия, ще подчертаем условията, на които трябва да отговарят.

Първото е да бъдат сериозни в буквалния смисъл на думата. Ние помним, че духовете имат много особена природа, че съкровеното не може да бъде причислено към тривиалното, нито доброто към злото. Ако желаем да приемем добри неща, трябва да се обърнем към добрите духове. Но да ги повикаме не е достатъчно, трябва да създадем благоприятни условия, за да **ПОИСКАТ** да дойдат. А извисените духове не биха желали да дойдат в присъствието на повърхностни и лъжливи хора.

Спиритисткото общество е истинско сериозно само при положение, че се занимава с полезни неща, изключвайки всякакви други. Сериозните събрания се отклоняват от целта си, ако се занимават със забавления. Физическите прояви, както казахме, имат своите полезни качества, но нека този, който желае да ги види, отиде на експерименталните събрания. Нека тези, които желаят да разберат, отиват на събранията, за да учат. Така ще могат да попълнят знанията си също както при изучаването на медицина някои отиват на курсове, а други - в клиниката.

СЪБРАНИЯТА ЗА ИЗУЧАВАНЕ са особено полезни за медиумите. Една от най-големите опасности за тях, както вече казахме, е обсебването. Те могат напълно да заблудят медиума с похвалите си за това, което приема, и трябва добре да се разбере, че лъжливите духове имат пълна свобода на действие, когато преводачът е ослепял. Точно затова те изолират медиума от всякакви критики. Чрез изолацията те могат да го накарат да приеме всичко, което решат.

За кой ли пък искаме да наблегнем, че това не е препъникамък, а **ОПАСНОСТ**, да, казваме го, **РЕАЛНА ОПАСНОСТ**. Единственият начин да се избегне е цензурата на незаинтересовани и добросърдечни хора, които, следейки хладнокръвно и безпристрастно връзките на медиума, могат да му отворят очите. Всеки медиум, който се страхува от такъв контрол, е вече на пътя на обсебването.

Наблегнахме на тази точка, защото препъни-камъкът за медиума е такъв и за събранията, за които е важно да не се доверяват лекомислено на всички преводачи на духове.

Събранието е колективно същество, чиито качества и свойства са резултат от тези на неговите членове. От досега прочетеното нашите читатели лесно ще разберат предимството на колективната мисъл за евентуален отпор.

Концентрацията и връзката на мисълта е основно правило за всяко сериозно събрание. Може да се види, че прекалено многото асистенти могат да попречат на хомогенността на събранието. По принцип за броя им няма ограничения, но опитът е показал, че малките кръгове винаги са предразположени към по-добри връзки.

Има и още нещо, което е важно - редовността на събранията. Във всички тях присъстват духове, които могат да бъдат наречени „жители“. Нямаме предвид тези духове, които могат да бъдат намерени навсякъде, а тези, които са или духовни водачи, или са най-често разпитвани. Не трябва да си мислим, че те нямат друга работа, освен да ни слушат. Те си имат ангажменти, а може и невинаги да са в състояние, подходящо за контакт. Когато събранието заеме местата си в определен ден и час, те са там. Някои от тях Дори проявяват изключителна точност. Нека добавим, че висшите духове не са толкова пунктуално точни.

ЗА ОБЩЕСТВАТА

Всичко, което казахме за събранията, в основни линии се отнася и за редовно учреденото общество с няколко малки разлики, отнасящи се най-вече за вътрешните връзки в обществото.

Съвети за тяхната организация давахме веченяколко пъти, така че ще се ограничим с малко обобщаващи думи.

Влиянието на обкръжението е следствие от природата на духовете и нейното въздействие върху живите същества. От това влияние всеки може да извлече за себе си най-подходящите условия за едно общество, желаещо да спечели симпатията на добрите духове и да получава само добри послания. Тези условия са изцяло в зависимост от моралния облик на асистентите и могат да се обобщят в следните няколко точки:

Пълно единство на възгледите и чувствата.

Взаимно чувство между всички членове.

Отказване от всяко чувство, противно на истинското Християнско милосърдие.

Единствено желание за обучение и развитие чрез съветите на добрите духове. Който е убеден, че висшите духове се проявяват с възгледите си за нашето развитие, ще разбере защо те се оттеглят от тези, които се ограничават да хвалят стила им, без да обират плодовете на техните поучения.

Изключване от контактите на всичко, имащо за цел задоволяване на любопитството.

Концентрация и тишина по време на сеанса.

Единодействие между медиумите в обществото и отказване от всякакво чувство на гордост, самолюбие и превъзходство, заради желанието да бъдат полезни.

Заниманията по време на всеки сеанс могат да бъдат подредени така:

1. Четене на полученото в предишния сеанс.
  2. РАЗНОВИДНОСТИ. Кореспонденция. Четене на информация, получена извън сеансите. Излагане на интересни факти от спиритизма.
  3. РАБОТА ЗА ИЗУЧАВАНЕ. Спонтанни диктовки. Различни морални въпроси и проблеми, предложени на духовете. Призовавания.
  4. СЪВЕЩАНИЕ Критично и аналитично проучване на различните контакти. Дискусия върху различни точки от спиритистката наука.
- Ако спиритизмът води към трансформация на човечеството, може да го направи само чрез подобряване на масите, което да става равномерно, като един след друг се подобряват индивидите. Между тях трябва да възцари единение, симпатия, братство. Такава е пътеката, по която ни води спиритизмът. Флагът, който издигаме, е на ХРИСТИЯНСКИЯ И ЧОВЕЧЕН СПИРИТИЗЪМ, около който сме щастливи да видим вече хора от всички части на земното кълбо, защото те разбират, че тук е котвата на сигурността, пазителят на реда, сигналът за нова ера на човечеството.